

Herhaalde toetsing bij toelating?

EEN ONDERZOEK NAAR DE REGULIERE TOELATINGSPROCEDURE VOOR VREEMDELINGEN DIE EEN VERBLIJF VAN LANGER DAN DRIE MAANDEN BEOGEN IN BELGIË, DENEMARKEN, DUITSLAND, FRANKRIJK EN HET VERENIGD KONINKRIJK

Adviescommissie voor
Vreemdelingenzaken

VOORSTUDIE

Voorstudie

‘Herhaalde toetsing bij toelating?’ is een studie verricht door het Centrum voor Migratierecht (CMR) te Nijmegen in opdracht van de Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken en dient als voorstudie voor haar advies ‘MvV, weg ermee? Een voorstel voor één procedure voor inreis- en verblijfsvergunning’ dat de Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken in september 2007 uitbracht aan de staatssecretaris van Justitie. De verantwoordelijkheid voor de inhoud en de ingenomen standpunten in deze voorstudie berust bij het CMR.

Colofon

Voorstudie ‘Herhaalde toetsing bij toelating?’ is te downloaden via de website van de ACVZ.

Uitgave van de Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken,
Den Haag, 2007

Kenmerk voorstudie: 17•2007, september 2007
ISBN 978-90-8521-034-4

Vormgeving: Studio Daniëls BV, Den Haag

Herhaalde toetsing bij toelating?

**EEN ONDERZOEK NAAR DE REGULIERE TOELATINGSPROCEDURE
VOOR VREEMDELINGEN DIE EEN VERBLIJF VAN LANGER DAN
DRIE MAANDEN BEOGEN IN BELGIË, DENEMARKEN, DUITSLAND,
FRANKRIJK EN HET VERENIGD KONINKRIJK**

Kees Groenendijk
Dominique van Dam
Karina Franssen

NIJMEGEN 2007

Inhoudsopgave

INLEIDING	9
HOOFDSTUK 1	
België	11
1.1	Structuur wet- en regelgeving 11
1.2	Visumaanvraag 11
1.3	Visumprocedure 12
1.4	Beslistermijn visum 13
1.5	Van de visumplicht vrijgestelde groepen 14
1.6	Na binnenkomst met Schengenvisum 14
1.7	Aanvraag verblijfsvergunning 14
1.8	Procedure verblijfsvergunning 15
1.9	Beslistermijn verblijfsvergunning 15
1.10	Toetsmomenten 16
1.11	Toegang tot arbeid 16
1.12	Wijzigingen sinds begin 2005 16
1.13	Praktijk 17
HOOFDSTUK 2	
Denemarken	18
2.1	Structuur wet- en regelgeving 18
2.2	Visumaanvraag 18
2.3	Visumprocedure 18
2.4	Beslistermijn visum 18
2.5	Van de visumplicht vrijgestelde groepen 18
2.6	Na binnenkomst met een Schengenvisum 18
2.7	Aanvraag verblijfsvergunning 19
2.8	Procedure verblijfsvergunning 20
2.9	Beslistermijn verblijfsvergunning 20
2.10	Toetsmomenten 20
2.11	Toegang tot arbeid 21
2.12	Wijzigingen sinds begin 2005 21
2.13	Praktijk 21
HOOFDSTUK 3	
Duitsland	23
3.1	Structuur wet- en regelgeving 23
3.2	Visumaanvraag 23
3.3	Visumprocedure 24
3.4	Beslistermijn visum 25
3.5	Van de visumplicht vrijgestelde groepen 25
3.6	Na binnenkomst met een Schengenvisum 26
3.7	Aanvraag verblijfsvergunning 27
3.8	Procedure verblijfsvergunning 27
3.9	Beslistermijn verblijfsvergunning 28

3.10	Toetsmomenten	28
3.11	Toegang tot arbeid	29
3.12	Wijzigingen sinds begin 2005	29
3.13	Praktijk	29

HOOFDSTUK 4

Frankrijk		31
4.1	Structuur wet- en regelgeving	31
4.2	Visumaanvraag	31
4.3	Visumprocedure	31
4.4	Beslistermijn visum	32
4.5	Van de visumplicht vrijgestelde groepen	32
4.6	Na binnenkomst met Schengenvisum	33
4.7	Aanvraag verblijfsvergunning	33
4.8	Procedure verblijfsvergunning	33
4.9	Beslistermijn verblijfsvergunning	34
4.10	Toetsmomenten	34
4.11	Toegang tot arbeid	35
4.12	Wijzigingen sinds begin 2005	35
4.13	Praktijk	35

HOOFDSTUK 5

Verenigd Koninkrijk		36
5.1	Structuur wet- en regelgeving	36
5.2	Visumaanvraag	36
5.3	Visumprocedure	37
5.4	Beslistermijn visum	37
5.5	Van de visumplicht vrijgestelde groepen	37
5.6	Na binnenkomst met Schengenvisum	38
5.7	Aanvraag verblijfsvergunning	38
5.8	Procedure verblijfsvergunning	38
5.9	Beslistermijn verblijfsvergunning	39
5.10	Toetsmomenten	39
5.11	Toegang tot arbeid	39
5.12	Wijzigingen sinds begin 2005	39
5.13	Praktijk	39

HOOFDSTUK 6

Toelating van burgers van derde landen op grond van de gezinsherenigingsrichtlijn, enkele andere recente richtlijnen en Beneluxregels		40
6.1	Procedureregels in artikel 13 gezinsherenigingsrichtlijn	40
6.2	De vijf lidstaten	42
6.2.1	België	42
6.2.2	Denemarken	42
6.2.3	Duitsland	43
6.2.4	Frankrijk	43
6.2.5	Verenigd Koninkrijk	43
6.3	De 'overige' lidstaten	44

6.4	Toelating van langdurig ingezetenen in een tweede land, wetenschappers en studenten	45
6.4.1	Langdurig ingezetenenrichtlijn	45
6.4.2	Wetenschappersrichtlijn	46
6.4.3	Studentenrichtlijn	46
6.5	Beneluxregels	47
HOOFDSTUK 7		
	<i>Vergelijking en conclusies</i>	49
7.1	Afgifte van visa	49
7.2	Afgifte van verblijfvergunningen en toetsmomenten	51
7.3	Conclusies	54
7.4	Vergelijking met Nederland op hoofdpunten	55
BIJLAGE 1		
1	Relevante wet- en regelgeving België	57
2	Relevante wet- en regelgeving Denemarken	69
3	Relevante wet- en regelgeving Duitsland	72
4	Relevante wet- en regelgeving Frankrijk	82
5	Relevante wet- en regelgeving Verenigd Koninkrijk	86
6	Vragenlijst respondenten	88

Inleiding

In Nederland is voor vreemdelingen uit landen buiten de EU/EER als regel het beschikken over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) één van de voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. De mvv wordt aangevraagd en afgegeven in het land van herkomst of bestendig verblijf. De vreemdeling moet de beslissing op zijn aanvraag daar afwachten. Na inreis met een mvv dient de vreemdeling in Nederland een verblijfsvergunning aan te vragen. Dit levert voor de vreemdeling en voor de overheid in de praktijk twee procedures op waarbij aan – vrijwel – dezelfde voorwaarden wordt getoetst.

In de beleidsnotitie ‘Naar een modern migratiebeleid’ van mei 2006 heeft het kabinet de wens neergelegd de procedures terug te brengen tot één toetsmoment. In dit kader heeft de minister van Justitie de Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken (ACVZ) gevraagd te adviseren over de toekomst van de mvv-procedure. In het adviesverzoek is de vraag opgenomen een vergelijkend onderzoek te doen naar procedures, regelgeving en praktijk in vijf Nederland omringende staten, te weten België, Denemarken, Duitsland, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk (hierna: de vijf lidstaten).

Op verzoek van de ACVZ heeft het Centrum voor Migratierecht een vergelijkend onderzoek uitgevoerd naar de regelgeving in de vijf lidstaten. Dat onderzoek is uitgevoerd aan de hand van een literatuurstudie en een analyse van de antwoorden op een vragenlijst. De vragenlijst is in elk van de vijf lidstaten naar twee of drie respondenten gestuurd die in verschillende functies kennis over de toelatingsprocedure hebben (ambtenaren, advocaten, wetenschappers of NGO's). Wij zijn de respondenten erkentelijk voor hun snelle en soms zeer uitvoerige beantwoording van onze vragen.

De centrale onderzoeksvraag luidt: hoe is de reguliere toelatings- en verblijfsprocedure geregeld voor visumplichtige vreemdelingen die een verblijf van langer dan drie maanden beogen in België, Denemarken, Duitsland, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk? Ter beantwoording van de hoofdvraag zijn er een aantal deelvragen geformuleerd. Die deelvragen treft u aan in de vragenlijst in bijlage 6 bij dit rapport.

In dit rapport wordt voor iedere lidstaat beschreven hoe de reguliere toelatings- en verblijfsprocedure is geregeld. De Belgische procedure treft u aan in hoofdstuk 1, de Deense procedure in hoofdstuk 2, de Duitse procedure in hoofdstuk 3, de procedure in Frankrijk in hoofdstuk 4 en de procedure in het Verenigd Koninkrijk in hoofdstuk 5. In deze hoofdstukken worden de verschillende onderwerpen steeds in dezelfde volgorde behandeld om een onderlinge vergelijking mogelijk te maken. De teksten van de voor dit onderwerp meest relevante wettelijke regelingen van het betreffende land zijn in de bijlagen opgenomen.

In hoofdstuk 6 komt een aantal vragen over de betekenis van het nieuwe EG-migratierecht voor dit onderwerp aan de orde. Eerst wordt nagegaan of naar aanleiding van de implementatie van de gezinsherenigingsrichtlijn (2003/86/EG) in de vijf lidstaten de vraag aan de orde is geweest of die richtlijn toestaat dat een lidstaat bij de toelating van gezinsleden twee toetsmomenten hanteert. Verder wordt nagegaan of er in andere lidstaten sprake is van één of twee toetsmomenten bij de toelating van gezinsleden. Onlangs heeft het Centrum voor Migratierecht een vergelijkend onderzoek afgesloten naar de implementatie van de gezinsherenigingsrichtlijn in de lidstaten van de EU.¹ Dit stelt ons in de gelegenheid om na te gaan of in lidstaten die door die richtlijn zijn gebonden, maar

1 Kees Groenendijk, Roel Fernhout, Dominique van Dam, Ricky van Oers en Tineke Strik, *The Family Reunification Directive in EU Member States, The First Year of Implementation*, Nijmegen 2007 (CMR).

niet in het onderhavige onderzoek zijn betrokken, sprake is van één of twee toetsmomenten bij toelating van gezinsleden van burgers van derde landen. Het antwoord op die vraag komt in par. 6.3 aan de orde. In par. 6.4 wordt een vergelijking getrokken met de procedurele regels over de toelating in drie andere recente richtlijnen, de richtlijn inzake de status van langdurig ingezetenen (2003/109/EG), de studentenrichtlijn (2004/114/EG) en de wetenschappersrichtlijn (2005/71/EG). In par. 6.5 wordt kort aandacht besteed aan de relevantie van de Beneluxregels over de machtiging tot voorlopig verblijf. In hoofdstuk 7 maken we een vergelijking tussen de toelatingsprocedures in de betrokken lidstaten. Tot slot trekken we daaruit enkele conclusies en maken op enkele hoofdpunten een vergelijking met de procedure in Nederland.

Kees Groenendijk
Dominique van Dam
Karina Franssen

Nijmegen, juni 2007

HOOFDSTUK I

België

1.1 Structuur wet- en regelgeving

De algemene regels voor toelating, verblijf en vestiging zijn neergelegd in de Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Koninklijk besluit) en in de bijlagen bij het Koninklijk besluit. De Vreemdelingenwet van 15 december 1980 is onlangs gewijzigd bij twee wetten, een wet van 15 september 2006 en een wet van 27 december 2006.² Bij deze wetten zijn enkele nieuwe EG richtlijnen omgezet en werd een nieuwe, gespecialiseerde rechterlijke instantie in vreemdelingenzaken ingesteld. De gewijzigde wetten zijn per 1 juni 2007 van kracht geworden.³ De wijzigingsbepalingen van het Koninklijk besluit zijn nog niet bekend. Naast de Vreemdelingenwet en het Koninklijk besluit zijn er verschillende ministeriële besluiten en omzendbrieven van toepassing.⁴

1.2 Visumaanvraag

Een vreemdeling dient voorafgaande aan zijn verblijf gemachtigd te worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of diens gemachtigde, de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), zo bepaalt artikel 9 Vreemdelingenwet. De machtiging tot voorlopig verblijf moet, behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, aangevraagd worden bij de diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of het land van oponthoud (artikel 9 lid 2). In de praktijk wordt het indienen van de aanvraag voor een machtiging tot voorlopig verblijf slechts aanvaard indien de vreemdeling rechtmatig in dat land verblijft. Dit volgt uit instructies van de DVZ aan de Belgische consulaten.⁵ De vreemdeling dient de beslissing op de aanvraag in principe in het buitenland af te wachten.

In geval van gezinshereniging kan de aanvraag zowel in het land van herkomst als in België zelf worden ingediend. Het nieuwe artikel 9bis Vreemdelingenwet noemt nog enkele andere categorieën vreemdelingen die de machtiging in België kunnen aanvragen. Bij indiening in België moet de betrokkene op legale wijze België binnengekomen zijn, bijvoorbeeld op grond van een visum voor kort verblijf.

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf aangevraagd worden bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft (regularisatieaanvraag, voorheen artikel 9 lid 3, thans 9bis en 9 ter Vreemdelingenwet).

2 *Belgisch Staatsblad*, 6 oktober 2006, nr. 322.

3 *Belgisch Staatsblad*, 26 april 2007, nr. 123.

4 Zie voor een volledig overzicht van de toepasselijke regelgeving: www.dofi.fgov.be/nl/reglementering.

5 Sara D'Hondt, *Administratieve wegwijzer voor vreemdelingen, vluchtelingen en migranten*, losbladig, deel 1, afl. 28, Diegem: Kluwer Editorial 1999.

1.3 Visumprocedure

De diplomatieke overheid zendt de aanvraag van een machtiging tot voorlopig verblijf naar de Minister. De Minister of de DVZ ontvangt de aanvraag en gaat na of aan de gestelde voorwaarden is voldaan. Er is voorzien in standaardprocedures voor een aantal situaties zoals studie, werk, een zelfstandige activiteit, gezinshereniging, samenwonen, adoptie en huwelijk⁶. Over andere verzoeken beslist de Minister of DVZ van geval tot geval. De Minister heeft beoordelingsvrijheid. Bij afwezigheid van bezwaar van de Minister of de DVZ wordt de machtiging tot voorlopig verblijf naar de bevoegde diplomatieke overheid gestuurd die de betrokkene daarvan in kennis stelt. De machtiging tot voorlopig verblijf wordt afgegeven voor beperkte tijd, tenzij uitdrukkelijk anders wordt bepaald (artikel 13). De machtiging tot voorlopig verblijf vindt haar neerslag in een nationaal inreisvisum (visum type D) en heeft de vorm van een sticker. Deze sticker wordt in het paspoort geplaatst.⁷

Zoals gezegd kan een vreemdeling in geval van buitengewone omstandigheden⁸ een machtiging tot voorlopig verblijf aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De burgemeester draagt deze regularisatieaanvraag over aan de Minister of de DVZ. Indien de Minister of de DVZ de machtiging verleent zal de machtiging in België worden afgegeven (voorheen artikel 9 lid 3, thans artikel 9bis Vreemdelingenwet). Een regularisatieaanvraag verleent geen recht op voorlopig verblijf maar heeft eigenlijk wel dat effect omdat een verwijderingsbeslissing vanaf dat moment moet motiveren waarom de aanvraag wordt afgewezen. Een aanvraag op grond van artikel 9bis is een verzoek om een *zuivere gunstmaatregel*.⁹

In een aantal gevallen worden buitengewone omstandigheden vermoed aanwezig te zijn. Deze gevallen worden genoemd in een circulaire uit 2003.¹⁰ Het gaat steeds om personen die op het moment van de aanvraag voor een machtiging tot voorlopig verblijf reeds legaal in België verblijven op grond van een andere verblijfstitel. Er is uitgebreide, soms tegenstrijdige rechtspraak van de Raad van State over welke vreemdelingen wel en welke niet een beroep kunnen doen op de regularisatieaanvraag als bedoeld in artikel 9 lid 3 oud. Die

6 www.dofi.fgov.be.

7 Sara D'Hondt, *Administratieve wegwijzer voor vreemdelingen, vluchtelingen en migranten*, losbladig, deel 1, afl. 28, Diegem: Kluwer Editorial 1999.

8 Op www.vreemdelingenrecht.be is een definitie opgenomen van buitengewone omstandigheid: "Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene 'onvoorzienbaar' is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden. De aanwezigheid van buitengewone omstandigheden dient steeds te worden beoordeeld op het moment dat de aanvraag wordt ingediend en niet op het moment dat de DVZ de aanvraag behandelt."

9 D. Cuypers en K. Laveyt, *Maatschappelijke dienstverlening en regularisatieprocedure: A Bridge Too Far*, Migratie- en Migrantrecht: recente ontwikkelingen deel VII, p. 69, Brugge: Die Keure 2002.

10 Zie 'Omzendbrief over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen', *Belgisch Staatsblad*, 19 februari 2003, nr. 89.

rechtspraak is deels gecodificeerd in het nieuwe artikel 9bis.¹¹

Een regularisatieaanvraag is niet mogelijk op grond van:

1. omstandigheden die al zijn aangevoerd in een asielprocedure;
2. feiten die al in de asielprocedure aangevoerd hadden kunnen worden en die tijdens de procedure al bekend waren aan de asielzoeker; en
3. omstandigheden die al in een procedure over de eerdere aanvraag zijn aangevoerd.

In de praktijk hebben bij de beslissing op regularisatieaanvragen een aantal *informele criteria* een grote rol gespeeld. Deze informele criteria zijn de duur van het verblijf in België, de lengte van de asielprocedure, kennis van de taal, de duur van onderwijs van kinderen in België, goede integratie en legale arbeid. Waarschijnlijk zullen deze *informele criteria* ook onder het nieuwe artikel 9bis een belangrijke rol blijven spelen.

Ingevolge het nieuwe artikel 9ter geldt dat een soortgelijke regeling in geval de vreemdeling lijdt aan een levensbedreigende ziekte of uitzetting wegens het ontbreken van adequate medische behandeling in het land waarnaar zou worden uitgezet, strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM.

Tegen de weigering een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen kan de vreemdeling op grond van de in 2006 aangenomen wijziging van de Vreemdelingenwet beroep instellen bij de nieuwe Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.¹²

1.4 Beslistermijn visum

Tot 1 juni 2007 waren in de Vreemdelingenwet of het Koninklijk Besluit geen beslistermijnen opgenomen. Bij wet van 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet 1980 is echter ten aanzien van gezinshereniging een beslistermijn geïntroduceerd voor aanvragen van een machtiging tot voorlopig verblijf. Op grond van artikel 10ter Vreemdelingenwet dient de Minister van Binnenlandse Zaken binnen negen maanden na indiening van de aanvraag van een machtiging tot voorlopig verblijf ten behoeve van gezinshereniging te beslissen en de beslissing te betekenen. De Minister of de DVZ kan de termijn in geval van bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de aanvraag ten hoogste twee maal verlengen met een periode van drie maanden. Indien er niet tijdig (dus na negen respectievelijk twaalf of vijftien maanden) een beslissing is genomen moet de machtiging tot voorlopig verblijf worden verleend. Dit komt overeen met de termijn genoemd in de gezinsherenigingsrichtlijn.

Tot 1 juni 2007 kon, op basis van de Wet op de Raad van State, bij het niet nemen van een beslissing een aanmaning worden gestuurd naar de Minister. Indien binnen vier maanden geen beslissing werd genomen was er sprake van een impliciete weigering die kon worden aangevochten voor de Raad van State. In de praktijk werd dit echter nagenoeg niet

11 Zie Jacques, J.-P., 'Régularisation des étrangers: quoi de neuf... trois!', in Carlier, J.-Y. & Sarolea, S. (dir.), *Droit des étrangers et nationalité*, C.U.P., vol. 77, Bruxelles: Larcier 2005; Motulky, F., 'Les états d'âme du Conseil d'Etat face aux circonstances exceptionnelles (art. 9, 3 L. 15.12.1980 sur les étrangers)', in *Mélanges J. Van Compernelle*, Bruxelles: Bruylant 2004, p. 432; Detheux, A., 'Une nouvelle circulaire 9.3 Pour quoi faire?', *R.D.E.*, 2002, p. 103; Derricks, E., Sbai, K., 'Droit des étrangers, loi du 15 décembre 1980, chronique de jurisprudence 1994-2000', *Les dossiers du Journal des Tribunaux*, n° 36, Larcier 2002; H. Rassart, 'La jurisprudence du Conseil d'Etat concernant l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 (1998-2000)', *R.D.E.*, n° 109, 2000, p. 323-330; Derricks, E., Debroux, C., 'Chronique de jurisprudence – L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, loi du 15 décembre 1980 – Jurisprudence du Conseil d'Etat et des juridictions de référés (1987-1993)', *J.T.*, 1995, p. 181-201.

12 Dit administratief rechtcollege is als enige bevoegd om kennis te nemen van beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (nieuw artikel 39/1 Vreemdelingenwet).

toegepast. Nu de nieuwe procedure voor de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen in werking is getreden bestaat deze mogelijkheid helemaal niet meer. Wel is het mogelijk om in bepaalde gevallen van termijnoverschrijding beroep in te stellen bij de rechtbank op grond van onrechtmatige daad (artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek).¹³

1.5 Van de visumplicht vrijgestelde groepen

Artikel 10 Vreemdelingenwet noemt een aantal categorieën vreemdelingen die van rechtswege voor een verblijf van meer dan drie maanden in België worden toegelaten. Tot deze categorieën behoren vreemdelingen die op grond van een internationaal verdrag, door de wet of door een Koninklijk besluit een recht van verblijf hebben. Dit betreft, naast EU burgers en hun familieleden, ook de toelating van familieleden van Belgische burgers. Voor hen gelden dezelfde regels als voor familieleden van EU burgers uit andere lidstaten, afkomstig uit derde landen.¹⁴ De familieleden van Belgen ontlenen deze gelijkstelling aan artikel 40 Vreemdelingenwet en artikel 61 Koninklijk Besluit.

Tot de in artikel 10 bedoelde categorieën behoort verder de vreemdeling die voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de Belgische nationaliteit door een nationaliteitsverklaring of nationaliteitskeuze te verkrijgen, of om ze te herkrijgen. Eveneens zijn familieleden van een vreemdeling die in België toegelaten is en verblijf heeft dan wel gevestigd is, van rechtswege toegelaten voor een verblijf van meer dan drie maanden, indien voldaan is aan de voorwaarden genoemd in artikel 10 sub 4.

Op grond van de regularisatiewet van 22 december 1999 kwamen vier categorieën vreemdelingen in aanmerking voor regularisatie indien zij op 1 oktober 1999 daadwerkelijk in België verbleven. Enkele belangrijke categorieën vreemdelingen die onder de regularisatie van 1999 vielen, zijn bij de wetwijzigingen van 2006 in een permanente regeling in de nieuwe artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet opgenomen.

1.6 Na binnenkomst met Schengenvisum

Gezinsherenigers die België zijn binnengekomen met een Schengenvisum kunnen in België een verblijfsvergunning aanvragen zonder eerst een machtiging tot voorlopig verblijf aan te hoeven vragen in het land van herkomst of bestendig verblijf. Dit geldt eveneens voor de in artikel 10 Vreemdelingenwet genoemde categorieën (zie par. 1.5). Verder kunnen ook andere personen een verblijfsvergunning aanvragen terwijl ze op grond van een Schengenvisum in België verblijven, indien zij bijzondere omstandigheden kunnen aanvoeren die de aanvraag vanuit het land van herkomst of bestendig verblijf in de weg staan (zie par. 1.3).

1.7 Aanvraag verblijfsvergunning

Een verblijfsvergunning kan alleen in België en niet in het buitenland worden aangevraagd. De vreemdeling die bij wijze van machtiging tot voorlopig verblijf toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van langer dan drie maanden in België wordt door het gemeen-

13 In ieder geval zijn twee gevallen bekend: Rb van Eerste aanleg van Brussel van 15 april 2005, *Tijdschrift Vreemdelingenrecht* 2005, nr. 3, p. 223-225 en Rb van Eerste aanleg van Neufchâteau van 13 november 1991, *Tijdschrift voor vreemdelingenrecht* 1992, nr. 64, p. 167-170.

14 Dit betreft zowel de inhoudelijke voorwaarden als de procedurele regels.

tebestuur van zijn verblijfplaats in het Vreemdelingenregister ingeschreven. Indien de machtiging tot voorlopig verblijf in het buitenland is verkregen, dient de vreemdeling zich binnen acht werkdagen na binnenkomst in te schrijven in het Vreemdelingenregister en aan het gemeentebestuur om afgifte van een verblijfsvergunning te vragen. Is de machtiging tot voorlopig verblijf verkregen in België dan dient de aanvraag binnen acht werkdagen na ontvangst ingediend te worden bij het gemeentebestuur (artikel 12 Vreemdelingenwet). Het nieuwe artikel 12bis noemt een aantal gevallen waarin de vreemdeling, die op grond van artikel 10 van rechtswege toegelaten is om meer dan drie maanden in België te verblijven, de aanvraag voor een verblijfsvergunning in België kan indienen.

1.8 Procedure verblijfsvergunning

Verblijfsvergunningen worden niet afgegeven voor binnenkomst van de vreemdeling. De vreemdeling dient zich altijd in te schrijven bij het gemeentebestuur. Als de vreemdeling in het bezit is van een machtiging tot voorlopig verblijf, verstrekt het gemeentebestuur de vreemdeling een “bewijs van inschrijving vreemdelingenregister (BIVR)” (artikel 25 Koninklijk besluit). Het gemeentebestuur komt hierbij geen beoordelingsvrijheid toe.¹⁵ De gemeente heeft slechts tot taak de identiteit, de documenten en de woonplaats van de betrokkene te controleren. Indien de machtiging tot voorlopig verblijf in het kader van gezinshereniging werd afgegeven, volgt er nog wel een onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag door de DVZ, met name wordt onderzocht of de familieleden daadwerkelijk samenwonen (artikel 26 Koninklijk besluit). De DVZ beslist of uiteindelijk een definitieve verblijfsvergunning wordt afgegeven. In de tussentijd krijgt de vreemdeling een voorlopig verblijfsdocument. Bij studenten wordt gecontroleerd of de betrokkene daadwerkelijk is ingeschreven bij de onderwijsinstelling. Gedurende het onderzoek krijgt de vreemdeling een voorlopig verblijfsdocument (*attest van immatriculatie*).

Indien de machtiging tot voorlopig verblijf slechts voor een bepaalde duur geldt, wordt het bewijs van inschrijving tot die duur beperkt. Indien een machtiging tot voorlopig verblijf voor onbeperkte tijd is verleend, wordt de verblijfsvergunning voor de duur van een jaar afgegeven. Op aanvraag van de betrokkene wordt zij verlengd of vernieuwd (artikel 13 Vreemdelingenwet).

De enige beroepsmogelijkheid die open staat is het beroep tot nietigverklaring bij de nieuwe Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met, daarnaast zonodig, een verzoek tot schorsing en een verzoek om voorlopige maatregelen. Dit vernietigingsberoep moet binnen een termijn van 30 dagen worden ingesteld en heeft geen schorsende werking. De Raad is vanaf 1 juni 2007 in de plaats getreden van de Raad van State, afdeling administratie, als beroepsinstantie.

1.9 Beslistermijn verblijfsvergunning

Er is in de Vreemdelingenwet of het Koninklijk besluit geen algemene termijn opgenomen waarbinnen een beslissing genomen dient te worden. Zie voor de termijn voor een gezinsherenigingsaanvraag paragraaf 1.4.

15 Sara D’Hondt, *Administratieve wegwijzer voor vreemdelingen, vluchtelingen en migranten*, losbladig, deel 1 afl. 28, Diegem: Kluwer Editorial (1999).

1.10 Toetsmomenten

Er zijn in de meeste gevallen wel twee toetsmomenten maar de toetsing door het gemeentebestuur is veeleer formeel. Als er een positief besluit van de DVZ ligt, schrijft het gemeentebestuur, na een formele controle, de vreemdeling in in het Vreemdelingenregister en geeft een BIVR af. In geval van gezinshereniging vindt er nog wel een onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag plaats. Bij studenten wordt gecontroleerd of de student daadwerkelijk ingeschreven staat bij de onderwijsinstelling. In deze gevallen is er dus wel sprake van twee 'echte' toetsmomenten.

1.11 Toegang tot arbeid

Op basis van alleen een machtiging tot voorlopig verblijf is tewerkstelling niet mogelijk.¹⁶ Voor visumplichtige vreemdelingen geldt dat tewerkstelling slechts mogelijk is indien een arbeidskaart is aangevraagd en verkregen bij de gewestelijke overheid (Vlaanderen, Brussel of Wallonië). Wel zijn bepaalde vreemdelingen vrijgesteld van de arbeidskaart. Vrijgesteld van een arbeidskaart zijn gezinsleden van Unieburgers en gezinsleden van Belgen, kaderpersoneel, gedetacheerden en personen die tot een onbeperkt verblijf zijn toegelaten.¹⁷

Voor de aanspraken op sociale zekerheid of sociale bijstand is de aard van het verblijfsdoel, waarvoor toelating werd verzocht en verleend, beslissend.

1.12 Wijzigingen sinds begin 2005

In 2006 zijn twee wetten tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 1980 aangenomen. De drie belangrijkste voor het onderwerp relevante wijzigingen van de Vreemdelingenwet zijn:

1. Er is een beslistermijn geïntroduceerd voor aanvragen van een machtiging tot voorlopig verblijf ten behoeve van gezinshereniging. (zie paragraaf 1.4)
2. De duur van de machtiging tot voorlopig verblijf is beperkt. Onder de oude Vreemdelingenwet was de machtiging tot voorlopig verblijf onbeperkt geldig, behalve in uitzonderingsgevallen. In het nieuwe artikel 13 Vreemdelingenwet is opgenomen dat de machtiging tot voorlopig verblijf een beperkte duur heeft, tenzij anders is bepaald. Een omkering dus van regel en uitzondering.
3. Verder zijn de voorwaarden voor de regularisatieaanvraag, waarbij de betrokkene dus al in België verblijft, in de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet vastgelegd. Tot nu toe stonden die voorwaarden in circulaire of in de speciale Regularisatiewet van 1999. Daarbij is nu ook in de wet vastgelegd dat de vreemdeling een bewijs van identiteit moet overleggen bij de aanvraag in België op basis van buitengewone omstandigheden.

¹⁶ In sommige gevallen wordt er eerst een *attest van immatriculatie* afgegeven. De vreemdeling is op grond van het *attest van immatriculatie* niet bevoegd te werken.

¹⁷ Artikel 2 Koninklijk besluit van 9 juni 1999.

1.13 **Praktijk**

Een belangrijke afwijking van de wettelijke procedureregels is de in par. 1.3 beschreven praktijk van de “technische regularisaties” van visumplichtige vreemdelingen die al in België zijn. Verder worden de procedureregels volgens onze respondenten over het algemeen goed gevolgd. Wel signaleert één van de respondenten een aantal knelpunten ten aanzien van het onderzoek naar de materiële voorwaarden om voor een lang verblijf te worden toegelaten, de verschillen in de praktijk van consulaten en ambassades bij het opvragen van documenten ter onderbouwing van de aanvraag, en de soms moeilijke communicatie in de fase bij de gemeenten die op instructies van de DVZ moeten wachten.

Hoewel er met uitzondering van verzoeken ten behoeve van gezinshereniging) geen wettelijke beslistermijnen in België zijn, zijn er op de website van de DVZ wel enkele statistische gegevens over de gemiddelde behandelingsduur in de praktijk te vinden. Volgens deze gegevens bedroeg de duur van de behandeling van een machtiging tot voorlopig verblijf op 1 april 2004 gemiddeld een week. De behandelingstermijn van machtigingen tot verblijf voor studenten was gemiddeld 8 dagen. Als beginpunt wordt de datum van aankomst van het dossier in het betrokken bureau van de DVZ genomen. Voor de dossiers voor lang verblijf moet 2 à 3 weken toegevoegd worden voor de ontvangst van de diplomatieke post. Volgens twee respondenten is de gemiddelde behandelingstermijn voor gezinshereniging ongeveer 8 à 9 weken. Een derde respondent spreekt over enkele weken tot enkele maanden. Voor arbeidsmigratie en studenten kan de duur volgens onze respondent variëren van enkele weken tot enkele maanden, inclusief de twee à drie weken die nodig zijn voor het overdragen van het dossier. De behandelingsduur wordt vooral bepaald door de complexiteit van het dossier.

HOOFDSTUK 2

Denemarken

2.1 Structuur wet- en regelgeving

De algemene regels voor toelating en verblijf van vreemdelingen in Denemarken zijn neergelegd in de Aliens Act van 1983. De Aliens Act is verscheidene keren gewijzigd. De laatste wijziging dateert van 1 september 2006.¹⁸ De gewijzigde wet is op 1 februari 2007 in werking getreden. Meer specifieke regels over toelating van vreemdelingen zijn te vinden in de Aliens Order¹⁹. In de Aliens Order zijn onder andere specifieke regels te vinden met betrekking tot paspoorten, toegangscntrole, visa, verblijfsvergunningen en werkvergunningen.

2.2 Visumaanvraag

In Denemarken geldt een geheel andere toelatingsprocedure dan in Nederland. Denemarken kent alleen visa die zien op een kort verblijf van maximaal drie maanden. Als een vreemdeling langer dan drie maanden in Denemarken wil verblijven, dient de vreemdeling een verblijfsvergunning aan te vragen (sectie 5 Aliens Act).

2.3 Visumprocedure

Niet van toepassing.

2.4 Beslistermijn visum

Niet van toepassing.

2.5 Van de visumplicht vrijgestelde groepen

Niet van toepassing.

2.6 Na binnenkomst met een Schengenvisum

Niet van toepassing.

¹⁸ Aliens (Consolidation) Act No. 945 of 1 September 2006, te vinden op <http://www.nyidanmark.dk>.

¹⁹ Alien Executive Order on Aliens Access to Denmark (Aliens Order) No. 581 of 10 July 2002, te vinden op <http://www.nyidanmark.dk>.

2.7 Aanvraag verblijfsvergunning

Ten aanzien van de aanvraag van een verblijfsvergunning geldt als hoofdregel dat de vreemdeling die langer dan drie maanden in Denemarken wil verblijven, een verblijfsvergunning moet aanvragen bij de Deense diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het land van herkomst voordat hij Denemarken binnen komt (sectie 9 (18), 9a (3) en 9c (4) Aliens Act). Indien de vreemdeling langer dan drie maanden rechtmatig in een ander land dan het land van herkomst heeft verbleven (voorafgaand aan de aanvraag) kan de aanvraag ook bij de Deense diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in dat land worden aangevraagd (sectie 26 (2) Aliens Order). Op de hoofdregel dat de verblijfsvergunning in het buitenland aangevraagd dient te worden, zijn vier uitzonderingen. De verblijfsvergunning kan in Denemarken aangevraagd worden, indien:

1. de vreemdeling in het bezit is van een Schengenvisum;
2. de vreemdeling rechtmatig verblijf heeft op basis van een verblijfsvergunning;
3. de vreemdeling in Denemarken verblijft gedurende een visumvrije korte termijn;
4. sprake is van bijzondere omstandigheden (*particular reasons make it appropriate*).

De uitzondering op de regel dat een vreemdeling die in het bezit is van een Schengenvisum, de aanvraag in Denemarken kan indienen, wordt expliciet genoemd in sectie 9.18 van de Aliens Act. Deze sectie heeft betrekking op gezinshereniging. In sectie 9.18 is bepaald dat een gezinslid, dat legaal in Denemarken verblijft, de aanvraag in Denemarken mag indienen, tenzij *particular reasons make it inappropriate*. Volgens de Deense Immigratiedienst en volgens de Deense respondent, die als advocaat veel vreemdelingenzaken behandelt, is een verblijfsvergunning, ingediend door een derdelander die in het bezit is van een Schengenvisum, nog nooit geweigerd op de grond dat *particular reasons make it inappropriate*.

Ten aanzien van vergunningen op grond van arbeid of op grond van “uitzonderlijke omstandigheden” geldt volgens de wet dat de aanvraag, ook indien de derdelander in het bezit is van een Schengenvisum, buiten Denemarken aangevraagd moet worden, tenzij er sprake is van bijzondere omstandigheden. In de praktijk wordt er echter vanuit gegaan dat ook burgers van derde landen die op grond van een Schengenvisum in Denemarken verblijven en een verblijfsvergunning op grond van arbeid of uitzonderlijke omstandigheden willen aanvragen, dit vanuit Denemarken kunnen doen.

Een derdelander, die niet in het bezit is van een Schengenvisum, kan de aanvraag alleen in Denemarken indienen indien er sprake is van bijzondere omstandigheden. Ten aanzien van gezinshereniging is er volgens een nota van het Ministerie van Vluchtelingen, Immigratie- en Integratiezaken van 15 december 2004²⁰ sprake van bijzondere omstandigheden indien de aanvrager als gevolg van zijn lange verblijf in Denemarken, of als gevolg van een persoonlijke band met bijvoorbeeld een in Denemarken wonende echtgenoot, een zo sterke band met Denemarken heeft verkregen dat niet verlangd kan worden dat de aanvrager Denemarken verlaat om de aanvraag in te dienen. Ook is er volgens het Ministerie sprake van een bijzondere reden indien het de aanvrager en de echtgenoot die in Denemarken woont een grote overlast (*great inconvenience*) bezorgt om naar het buitenland te reizen om een aanvraag in te dienen. Dit is volgens het Ministerie het geval als de in Denemarken wonende echtgenoot vluchteling is, als het echtpaar kinderen heeft en de aanvrager buiten Europa moet reizen of in geval van andere omstandigheden gebaseerd op het individuele geval.

20 Nota ziet alleen op sectie 9.18 en sectie 9c 4.

2.8 Procedure verblijfsvergunning

Als de hoofdregel van toepassing is, moet de vreemdeling de verblijfsvergunning in het buitenland aanvragen en de beslissing in het buitenland afwachten (sectie 9 (18), 9a (3) en 9c (4) Aliens Act). Indien één van de uitzonderingen van toepassing is en de vreemdeling bevoegd is om de verblijfsvergunning in Denemarken in te dienen (zie par. 7), mag de vreemdeling de beslissing in Denemarken afwachten.

De beslissing ten aanzien van de verblijfsvergunning wordt genomen door de Deense Immigratiedienst (*Danish Immigration Service*). De Deense Immigratiedienst beslist ook of zij een aanvraag, ingediend in Denemarken, beoordeelt of niet.

Tegen een beslissing van de Immigratiedienst staat beroep open bij de Minister van Vluchtelingen, Immigratie- en Integratiezaken. De richtlijnen hiervoor zijn te vinden op de website van het Ministerie. De procedure hangt af van het soort beslissing van de Immigratiedienst. Normaal gesproken wordt van de vreemdeling verlangd dat hij Denemarken verlaat, terwijl het Ministerie het beroep beoordeelt. Als het beroep echter gericht is tegen de intrekking van een verblijfsvergunning of een weigering de verblijfsvergunning te verlengen, wordt de vreemdeling vaak toegestaan gedurende de beroepsprocedure in Denemarken te verblijven. Het beroep dient ingesteld te worden binnen zeven dagen nadat de beslissing van de Immigratiedienst is medegedeeld.²¹

De verblijfsvergunning bestaat uit een document en een sticker in het paspoort. De sticker wordt na machtiging door de Immigratiedienst of het Ministerie, door de ambassade of het consulaat in het paspoort gezet. De belangrijkste categorieën vreemdelingen die in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning zijn echtgenoten en kinderen op grond van gezinshereniging, vreemdelingen die toegelaten zijn tot Denemarken om beroepsmatige redenen, studenten, au-pairs en stagiair(e)s. Op de website van het Ministerie van Vluchtelingen-, Immigratie- en Integratiezaken zijn de voorwaarden voor de verschillende verblijfsvergunningen te vinden.

De geldigheidsduur van een verblijfsvergunning hangt af van het doel waarvoor de vergunning verleend is.

2.9 Beslistermijn verblijfsvergunning

Er is geen wettelijke termijn waarbinnen de Immigratiedienst een beslissing dient te nemen op de aanvraag om de verblijfsvergunning.

2.10 Toetsmomenten

De vreemdeling hoeft, indien hij langer dan drie maanden in Denemarken wil verblijven, alleen een verblijfsvergunning aan te vragen en geen mvv of soortgelijk document. In Denemarken is dus sprake van één procedure en geldt er één toetsmoment. De Immigratiedienst is de instantie die toetst of aan de voorwaarden voor een verblijfsvergunning is voldaan. Wel kan tegen de beslissing van de Immigratiedienst beroep ingesteld worden bij de Minister. In dat geval vindt er een nieuwe toetsing plaats.

21 www.nyidanmark.dk/en-us/coming_to_dk/au_pairs/appeal.htm.

2.11 Toegang tot arbeid

Als de hoofdregel van toepassing is, moet de vreemdeling de aanvraag indienen in het buitenland en daar ook de beslissing afwachten. In dat geval is de vraag of de vreemdeling toegang heeft tot arbeid gedurende de periode dat hij nog niet in het bezit gesteld is van de verblijfsvergunning niet relevant. Is er sprake van een uitzonderingsgeval, dat wil zeggen dat de vreemdeling de aanvraag in Denemarken mag indienen en afwachten, dan heeft de vreemdeling geen toegang tot arbeid totdat de verblijfsvergunning en werkvergunning (indien nodig) verleend is. Of de vreemdeling mag werken als hij in het bezit is van de verblijfsvergunning hangt af van het doel waarvoor de verblijfsvergunning verleend is.

Als de vreemdeling de aanvraag in Denemarken mag afwachten, dan wordt hij in het algemeen geacht rechtmatig verblijf te hebben en is hij op grond daarvan wel bevoegd tot *short-term public services*.

2.12 Wijzigingen sinds begin 2005

De respondenten geven aan dat er sinds begin 2005 geen wijzigingen hebben plaatsgevonden in de toelatings- of verblijfsprocedure.

2.13 Praktijk

In de praktijk is, ten aanzien van het indienen van de aanvraag in Denemarken, de laatste jaren een versoepeling te zien. Als reden voor de versoepeling in het kader van gezinshereniging noemt één van de respondenten dat de bijstelling meer in overeenstemming is met internationale verplichtingen en dat het in sommige gevallen *clearly inappropriate* zou zijn als de aanvrager Denemarken zou moeten verlaten om de gezinshereniging in het land van herkomst aan te vragen.

Hoewel er geen wettelijke beslistermijn geldt voor aanvragen voor verblijfsvergunningen, zijn er voor verschillende soorten verblijfsvergunningen (bijvoorbeeld gezinshereniging) wel doelen uitgezet.²² Voor 'simpele' verblijfsvergunningen op grond van gezinshereniging geldt bijvoorbeeld een termijn van maximaal 3 maanden vanaf het moment van de aanvraag. Voor lastige aanvragen op grond van gezinshereniging geldt een termijn van maximaal 7 maanden. Een zaak wordt als gecompliceerd beschouwd als de zaak niet overeenkomt met de standardeisen voor gezinshereniging. Het overschrijden van deze termijnen heeft geen (wettelijke) consequenties.

Volgens één van onze respondenten zaten er tussen de aanvraag en de verlening van een verblijfsvergunning in 2006 gemiddeld 7 maanden. In 2007 zaten er gemiddeld 9 maanden tussen de aanvraag van de verblijfsvergunning en de verlening van een verblijfsvergunning op grond van gezinshereniging. Volgens statistische gegevens van het Ministerie en de Immigratiedienst van maart 2007 is 50% van de gezinsherenigingsaanvragen afgehandeld binnen gemiddeld 83 dagen, 80% binnen 130 dagen en 100% binnen 206 dagen. Voor verblijfsvergunningen op grond van werk geldt een doelstelling van 55 dagen. Volgens de statistische gegevens van maart 2007 was de gemiddelde behandelingsduur echter 68 dagen. Alle zaken zijn binnen gemiddeld 68 dagen afgehandeld. Voor studie ligt

22 De doelen zijn te vinden op www.nyidanmark.dk/en-us/statistics/average_processing_time.htm. Voor verblijfsvergunningen op basis van gezinshereniging geldt een doel van 207 dagen.

het gemiddelde op 85 dagen.²³

Tijdens een werkbezoek in 1999 van een delegatie van de Nederlandse Tweede Kamer aan het Deense Ministerie van Justitie verklaarde de leiding van de Immigratiedienst dat de gemiddelde behandelduur voor een aanvraag voor gezinshereniging 40 dagen bedroeg.²⁴ Dat betekent dat de duur van de behandeling van deze aanvragen in de afgelopen jaren aanmerkelijk langer is geworden.

23 www.nyidanmark.dk/en-us/statistics/average_processing_time.

24 TK 1999/2000, 19637, nr. 479, p. 2.

HOOFDSTUK 3

Duitsland

3.1 Structuur wet- en regelgeving

Sinds 1 januari 2005 is de *Zuwanderungsgesetz*, de nieuwe Duitse vreemdelingenwet, in werking. Op grond van deze wet is de *Ausländergesetz* (AuslG) 1990 vervangen door de *Aufenthaltsgesetz* (AufenthG).²⁵ In de AufenthG wordt onder meer het verblijf, de legale arbeid en integratie van vreemdelingen in Duitsland geregeld. Ter uitvoering van deze AufenthG zijn nadere, juridisch bindende, regels neergelegd in de *Aufenthaltsverordnung* (AufenthV).²⁶ Verder bevatten de (ongepubliceerde) ‘*Vorläufige Anwendungshinweise des Bundesministeriums des Innern zum Aufenthaltsgesetz und zum Freizügigkeitsgesetz / EU*’ van 22 december 2004 niet-bindende aanwijzingen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken aan de lokale vreemdelingendiensten over hoe volgens het Ministerie van Binnenlandse Zaken de bepalingen uit de AufenthG moeten worden uitgelegd. De bepalingen in de AufenthG die zien op de toegang van vreemdelingen tot de arbeidsmarkt worden verder uitgewerkt in de *Beschäftigungsverordnung* (BeschV).²⁷ Algemene bestuursrechtelijke procedurele bepalingen zijn opgenomen in de *Verwaltungsverfahrensgesetz* (VwVfG)²⁸ en bepalingen omtrent de toegang tot bestuursrechtelijke colleges vinden we terug in de *Verwaltungsgerichtsordnung* (VwGO).²⁹

3.2 Visumaanvraag

Ingevolge § 4 AufenthG hebben vreemdelingen in beginsel ten behoeve van binnenkomst en verblijf in Duitsland een verblijfstitel (*Aufenthaltsstittel*) nodig. Deze verblijfstitel kan worden verleend in de vorm van een visum (*Visum*), een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd (*Aufenthaltsurlaubnis*³⁰) of een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd (*Nieder-*

25 Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz - AufenthG); verkündet als Artikel I des Gesetzes zur Steuerung und Begrenzung der Zuwanderung und zur Regelung des Aufenthalts und der Integration von Unionsbürgern und Ausländern (Zuwanderungsgesetz, *BGBI.* 2004 I, Seite 1950). Geändert durch Artikel 1 des Gesetzes zur Änderung des Aufenthaltsgesetzes und weiterer Gesetze (*BGBI.* 2005 I S. 721) und Artikel 23 des Gesetzes zur Umbenennung des Bundesgrenzschutzes in Bundespolizei vom 21.06.2005 (*BGBI.* I S. 1818).

26 Aufenthaltsverordnung vom 25. November 2004 (*BGBI.* I S. 2945), zuletzt geändert durch Artikel 1 der Verordnung vom 18. Dezember 2006 (*BGBI.* I S. 3221).

27 Beschäftigungsverordnung vom 22. November 2004 (*BGBI.* I S. 2937), geändert durch Artikel 366 der Verordnung vom 31. Oktober 2006 (*BGBI.* I S. 2407).

28 Verwaltungsverfahrensgesetz in der Fassung der Bekanntmachung vom 23. Januar 2003 (*BGBI.* I S. 102), geändert durch Artikel 4 Abs. 8 des Gesetzes vom 5. Mai 2004 (*BGBI.* I S. 718).

29 Verwaltungsgerichtsordnung in der Fassung der Bekanntmachung vom 19. März 1991 (*BGBI.* I S. 686), zuletzt geändert durch Artikel 3 des Gesetzes vom 21. Dezember 2006 (*BGBI.* I S. 3316).

30 De *Aufenthaltsurlaubnis* (§ 7 AufenthG) is een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd die voor bepaalde doeleinden en in bepaalde omstandigheden kan worden verleend. De diverse verblijfsdoeleinden zijn opgesomd in de AufenthG en zien onder meer op verblijf met als doel studie (artikelen 16-17), verblijf met als doel het verrichten van arbeid (artikelen 18-21), verblijf op volkenrechtelijke, humanitaire of politieke gronden (artikelen 22-26) en verblijf in het kader van gezinshereniging (artikelen 27-36). Voor hoeveel jaar een Aufenthaltserlaubnis wordt afgegeven is afhankelijk van het doel en de omstandigheden van het individuele geval. Aan de verblijfsvergunning mogen ook voorwaarden met betrekking tot het vrij verkeer binnen het Duitse grondgebied en de toegang tot de arbeidsmarkt worden gebonden. Een Aufenthaltserlaubnis kan worden verlengd als de grond voor verlening nog steeds bestaat.

*lassungserlaubnis*³¹). Een visum is dus eigenlijk een bijzonder type verblijfsvergunning (naast de *Aufenthaltserlaubnis* en de *Niederlassungserlaubnis*) dat ofwel wordt verstrekt in de vorm van een Schengenvisum ofwel in de vorm van een nationaal visum.

Op basis van § 6 (4) AufenthG dient een vreemdeling die voor langer dan drie maanden in Duitsland wil verblijven in het bezit te zijn van een nationaal visum dat voor binnenkomst wordt verstrekt. De (wettelijke) bepalingen die gelden voor de *Aufenthaltserlaubnis* en de *Niederlassungserlaubnis* zijn ook van toepassing op nationale visa. De periode waarin de vreemdeling in het bezit is geweest van een nationaal visum telt bij de opbouw van legaal verblijf op dezelfde wijze mee als verblijf op basis van een *Aufenthaltserlaubnis* of een *Niederlassungserlaubnis*.

Een nationaal visum moet overeenkomstig § 71 (2) en § 81 (1) AufenthG in persoon worden aangevraagd bij de Duitse diplomatieke of consulaire autoriteiten (*Auslandsvertretungen*) in het land waar de vreemdeling zijn gewone verblijfplaats heeft. Dit nationaal visum wordt afgegeven in de vorm van een sticker en richt zich naar het uniforme visummodel zoals dit is neergelegd in Verordening (EG) Nr. 1683/95 van de Raad van 29 mei 1995 betreffende de invoering van een uniform visummodel.³² Ingevolge artikel 7 van deze Verordening moeten lidstaten, indien zij het uniforme visummodel ook voor andere dan de onder artikel 5 vallende doeleinden gebruiken (te weten een voorgenomen verblijf in de lidstaat of in verscheidene lidstaten van in totaal maximum drie maanden of een doorreis over het grondgebied of via de transitzone van een luchthaven van die lidstaat of van verscheidene lidstaten), er door middel van passende maatregelen voor zorgen dat verwarring met het in artikel 5 bedoelde visum uitgesloten is. In Duitsland is in § 59 (1) AufenthV neergelegd dat het model van een visum in de zin van § 4 (2), eerste zin en onder 1 AufenthG zich richt naar Verordening (EG) Nr. 1683/95 en in bijlage D13b bij de AufenthV is afgedrukt.

3.3 Visumprocedure

Nationale visa worden verleend door de *Auslandsvertretungen* in het buitenland. Bij de eigenlijke (interne) besluitvormingsprocedure zijn diverse administratieve autoriteiten betrokken. In sommige gevallen mag de buitenlandse missie geen visum afgeven indien niet eerst hun toestemming is verkregen. Indien de missie echter van plan is de aanvraag af te wijzen dan kan het dit doen zonder dat eerst de administratieve autoriteiten om toestemming is verzocht of deze toestemming is verkregen. Deze toestemmingsprocedure is neergelegd in de §§ 31-38 AufenthV. Op grond van § 31 (1) onder 1 AufenthV is voor de verlening van een nationaal visum de toestemming van de lokale vreemdelingendiensten (*Ausländerbehörde*) van het district waar de vreemdeling wil gaan verblijven vereist, indien de vreemdeling langer dan drie maanden in Duitsland wil verblijven. Indien het visum wordt verstrekt met het oog op het verrichten van arbeid is ook de toestemming

31 De *Niederlassungserlaubnis* (§ 9 AufenthG) is een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd die wordt verleend zonder voorwaarden of voorschriften ("vestigingsvergunning"). Arbeid is vrij toegestaan. In de regel dient iemand die een aanvraag doet voor een *Niederlassungserlaubnis* gedurende minimaal vijf jaar in het bezit te zijn geweest van een *Aufenthaltserlaubnis*. Bovendien dient de aanvrager aan te tonen dat hij voldoende kennis heeft van de Duitse taal en een basale kennis heeft van de Duitse samenleving. Dit kan hij aantonen doordat hij met succes heeft deelgenomen aan een integratieprogramma. Bovendien moet de aanvrager gedurende 5 jaar ("60 maanden") hebben bijgedragen aan het wettelijke pensioensysteem. Vooral deze laatste voorwaarde leidt er vanwege het grote werkloosheidspercentage onder migranten in Duitsland toe dat vreemdelingen soms lang moeten wachten voor ze in aanmerking kunnen komen voor een *Niederlassungserlaubnis*. Voor sommige categorieën vreemdelingen bestaan soepelere regels. Zo komen erkende vluchtelingen al na drie jaar in aanmerking voor een vestigingsvergunning indien zij nog steeds behoefte hebben aan bescherming.

32 *PbEG* 1995 L164/1.

van het Bondsagentschap voor Werkgelegenheid (*Bundesagentur für Arbeit*) nodig. De §§ 32-37 AufenthV zonderen bepaalde categorieën vreemdelingen uit van de verplichting dat verlening van een nationaal visum de toestemming van de lokale vreemdelingendiensten behoeft (o.a. familieleden van etnische Duitsers die in het buitenland verblijven (*Spätaussiedler*), bepaalde categorieën wetenschappers, docenten en studenten en personen die op basis van een bilaterale overeenkomst werkzaam zijn als seizoens- of contractarbeiders). Bovendien voorziet § 73 AufenthG in de betrokkenheid van en het delen van data met veiligheidsinstanties en inlichtingendiensten. Het doorgeven van data is verplicht met betrekking tot bepaalde nationaliteiten ingevolge een lijst die wordt opgesteld door de Minister van Binnenlandse Zaken met toestemming van de Minister van Buitenlandse Zaken. Indien de visumaanvraag wordt ingediend door een vreemdeling met een op de lijst voorkomende nationaliteit dient de buitenlandse vertegenwoordiging toestemming te vragen aan de bevoegde lokale vreemdelingendiensten (zie § 31 (1) onder 3 AufenthV). Ondanks de betrokkenheid van diverse administratieve autoriteiten, zoals we hierboven hebben gezien, wordt het uiteindelijke besluit genomen door de buitenlandse vertegenwoordiging. Tegen een negatief besluit, dat ingevolge § 77 (2) AufenthG niet hoeft te worden gemotiveerd en ook geen rechtsmiddelenclausule hoeft te bevatten, kan beroep worden ingesteld bij het *Verwaltungsgericht* in Berlijn (§ 52 VwGO) en hoger beroep bij het *Oberverwaltungsgericht* in Berlijn (waar het Ministerie van Buitenlandse Zaken zetelt). Ingeval de toestemmingsprocedure van toepassing is, voegen de lokale vreemdelingendiensten zich vaak in de rechterlijke procedure.

3.4 Beslistermijn visum

De AufenthG noch de AufenthV voorziet in een termijn waarbinnen de beslissing op een aanvraag voor een verblijfstitel (waaronder dus een visum) moet worden genomen. Met betrekking tot aanvragen voor verlenging voorziet § 81 (4) AufenthG in een juridische fictie inhoudende dat de duur van de verblijfsvergunning automatisch wordt verlengd tot het moment waarop de lokale vreemdelingendiensten een definitieve beslissing op de verlengingsaanvraag hebben genomen. Deze regel is ook van toepassing als een persoon die met een visum is binnengekomen een verlenging van zijn verblijfsrecht vraagt (zie par. 3.7).

Voor alle andere gevallen gelden de algemene bestuursrechtelijke beginselen zoals deze zijn opgenomen in de federale VwVfG en in de *Verwaltungsverfahrensgesetze* van de diverse deelstaten. De VwVfG is echter niet van toepassing op procedures in het buitenland. Ingevolge § 75 VwGO kan een burger beroep instellen indien de administratieve autoriteiten nalaten tijdig op een aanvraag te beslissen zonder dit te motiveren (*‘ohne zureichenden Grund in angemessener Frist’*). Dit beroep kan eerst na drie maanden na de datum van de aanvraag worden ingesteld, behalve in die situaties waarin vanwege bijzondere omstandigheden een kortere termijn geboden is. Indien een toereikende grond aanwezig is waarom de beslissing nog niet is genomen, dan schort de rechtbank de procedure op tot afloop van een nader door haar te bepalen termijn die kan worden verlengd. Indien de beslissing binnen de door de rechtbank vastgestelde termijn wordt genomen, dan is de zaak daarmee afgedaan.

3.5 Van de visumplicht vrijgestelde groepen

In § 39 AufenthV worden diverse categorieën vreemdelingen opgesomd die kunnen (en in de praktijk meestal worden) vrijgesteld van de verplichting op grond van § 5 (2) onder 1 AufenthG om voor binnenkomst een visum aan te vragen. Deze personen mogen dus zonder in het bezit te zijn van een visum een verblijfsvergunning aanvragen, maar moe-

ten dit wel onmiddellijk (*'unverzüglich'*) na aankomst in Duitsland doen (§ 81 (2) AufenthG). De vrijgestelde categorieën personen zijn: personen die in het bezit zijn van een *Aufenthaltslaubnis*, personen wier verblijfsdoel geen verblijfstitel vereist en personen die met een Schengenvisum zijn binnengekomen of op grond van Verordening (EG) Nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld van de visumverplichting,³³ mits de korte termijn-bezoeker een aanspraak op een verblijfsvergunning te gelde kan maken. Dit laatste is onder andere het geval bij onderdanen van derde landen die familieleden zijn van een EU-onderdaan en die op grond van EG-recht het recht hebben zich bij de hoofdpersoon te voegen. Eén van de respondenten noemt verder het voorbeeld van derdelanders die een recht op gezinshereniging te gelde kunnen maken op basis van de gezinsherenigingsrichtlijn van de Raad van 22 september 2003.³⁴

Bovendien bepaalt § 41 AufenthV dat onderdanen van Australië, Israël, Japan, Canada, de Republiek Korea, Nieuw-Zeeland en de Verenigde Staten, Duitsland visumvrij kunnen inreizen, ook indien zij een langdurig verblijf in Duitsland beogen. Ingevolge § 41 (2) AufenthV geldt hetzelfde voor onderdanen van Andorra, Honduras, Monaco en San Marino, mits zij geen toegang tot de arbeidsmarkt willen. Voor deze beide categorieën geprivilegieerde onderdanen geldt dat zij hun aanvraag voor een verblijfsvergunning niet *'unverzüglich'* hoeven te doen, maar binnen drie maanden na binnenkomst (§ 41 (3) AufenthV).

Tot slot bestaat er nog de uitzondering van § 5 (2), laatste zin, AufenthG. Ingevolge deze bepaling kunnen de lokale vreemdelingendiensten van de visumplicht afzien indien de derdelander een aanspraak op een verblijfsvergunning te gelde kan maken (zie ook § 39 (3) AufenthV) of indien het op basis van bijzondere omstandigheden in het individuele geval niet van de derdelander kan worden verlangd dat hij Duitsland verlaat om in het buitenland een visum aan te vragen (hardheidsclausule). Deze laatste uitzondering wordt strikt uitgelegd.

3.6 Na binnenkomst met een Schengenvisum

Het is mogelijk met een Schengenvisum Duitsland binnen te komen en daar een verblijfsvergunning aan te vragen, mits de derdelander een aanspraak op een verblijfsvergunning te gelde kan maken (§ 39 (3) AufenthV). Indien de derdelander echter een verblijfsvergunning aanvraagt ten aanzien waarvan de autoriteiten een zekere discretie hebben, dient de derdelander in het buitenland een visum aan te vragen. Aanspraak op een verblijfsvergunning bestaat voornamelijk in verband met toelating vanwege gezinshereniging (zie §§ 28 (1), 30 (1) en 32 (1)-(3) AufenthG). Dit geldt met name bij de gezinshereniging met Duitse staatsburgers, hetzij met een Duitse echtgenoot of met een Duits minderjarig kind, maar ook als een aanspraak op gezinshereniging bestaat met een in Duitsland wonende derdelander. Een aanspraak op een verblijfsvergunning bestaat niet ingeval van toelating met het oog op arbeid.

33 *PbEG* 2001 L81/1.

34 *PbEG* 2003, L251/12.

3.7 Aanvraag verblijfsvergunning

Zoals in par. 3.2 is opgemerkt, wordt in Duitsland het nationaal visum net zoals de *Aufenthaltserlaubnis* en de *Niederlassungserlaubnis* als een verblijfsvergunning aangemerkt. Dit heeft tot gevolg dat de derdelander in Duitsland zelf dus niet nogmaals een verblijfsvergunning behoeft aan te vragen. Echter, afhankelijk van de duur van het visum kan het wel voorkomen dat een derdelander in Duitsland bij de lokale vreemdelingendiensten van het district waar de aanvrager zijn gewone verblijfplaats heeft (zie § 71 (1) AufenthG) in persoon om een verlenging van zijn visum c.q. verblijfsvergunning moet vragen. De verblijfsvergunning wordt dan in de vorm van een *Aufenthaltserlaubnis* verstrekt. Een nationaal visum wordt onder dezelfde voorwaarden als een *Aufenthaltserlaubnis* verstrekt, hetgeen inhoudt dat het visum slechts voor bepaalde tijd wordt verstrekt. Ingevolge § 7 (2) AufenthG is de duur van de verblijfsvergunning afhankelijk van het doel waarvoor de *Aufenthaltserlaubnis* wordt verleend. In de meeste gevallen hebben de autoriteiten een zekere beleidsvrijheid in dezen. § 8 (1) AufenthG bepaalt dat ten aanzien van de verlenging van een *Aufenthaltserlaubnis* dezelfde voorwaarden gelden als ten aanzien van de (eerste) verlening. Zoals in par. 3.4 is aangegeven, voorziet § 81 (4) in een juridische fictie die inhoudt dat de duur van de verblijfsvergunning automatisch wordt verlengd tot de lokale vreemdelingendiensten een definitieve beslissing op de verlengingsaanvraag hebben genomen.

Ten aanzien van nationale visa is het in de praktijk meestal zo dat de consulaire autoriteiten een visum met een korte geldigheidsduur afgeven. Hiermee wordt bereikt dat de vreemdeling zich bij binnenkomst onverwijld bij de politie meldt en dat de lokale vreemdelingendiensten in Duitsland in staat worden gesteld de derdelander in een vroeg stadium te horen, zodat zij nogmaals kunnen toetsen of aan alle voorwaarden is voldaan. Deze handelwijze staat beschreven in de 'Vorläufige Anwendungshinweise des Bundesministeriums des Innern zum Aufenthaltsgesetz und zum Freizügigkeitsgesetz / EU' van 22 december 2004. Ingevolge aanwijzing 6.4.2 (die § 6 (4) AufenthG uitlegt) wordt een nationaal visum doorgaans verstrekt voor een periode van drie maanden, mits de lokale autoriteiten in de visumprocedure zijn geraadpleegd. In andere gevallen worden nationale visa voor de duur van het voorgenomen verblijf verstrekt, maar ten hoogste voor een jaar. Nationale visa worden voor langer dan drie maanden verstrekt, ook indien de lokale vreemdelingendiensten in de visumprocedure zijn betrokken, indien voorlopig verblijf (van ten hoogste een jaar) voor een ander doel wordt beoogd dan is voorzien in de AufenthG (§ 7 (1), derde zin, AufenthG), de lokale vreemdelingendiensten geen behoefte hebben aan het horen van de derdelander en blijkbaar geen behoefte bestaat aan een verblijfstitel die het reizen in andere Schengenlanden toestaat of een visum van categorie 'D en C' moet worden verleend. In zoverre de derdelander naar het zich laat aanzien ook gedurende de eerste periode van verblijf in andere Schengenlanden moet reizen, bijvoorbeeld voor zakenreizen, is de verlening van een visum van categorie 'D en C' mogelijk.

3.8 Procedure verblijfsvergunning

Ingevolge § 39 (1) AufenthV kan de houder van een nationaal visum in Duitsland een *Aufenthaltserlaubnis* aanvragen indien de geldigheidsduur van het visum op korte termijn verstrijkt. De beslissing op de aanvraag van een verblijfsvergunning wordt genomen door de lokale vreemdelingendiensten van het district waar de aanvrager zijn gewone verblijfplaats heeft. Een negatieve beslissing dient schriftelijk te worden genomen (§ 77 (1) AufenthG). In § 82 AufenthG worden een aantal meewerkingsverplichtingen van de vreemdeling opgesomd, zoals bijvoorbeeld de plicht om bij de bevoegde autoriteiten te verschijnen en om alle relevante gegevens en bewijzen binnen een bepaalde termijn te verschaffen. Verdere details van de administratieve procedure worden geregeld in de

federale VwVfG en de *Verwaltungsverfahrensgesetze* van de diverse deelstaten die in de meeste gevallen met de federale VwVfG overeenkomen.

3.9 Beslistermijn verblijfsvergunning

De *AufenthG* noch de *AufenthV* voorzien in een termijn waarbinnen de beslissing op een aanvraag voor een verblijfstitel (waaronder dus een *Aufenthaltserlaubnis*) moet worden genomen. Met betrekking tot aanvragen voor verlenging voorziet § 81 (4) *AufenthG* in een juridische fictie inhoudende dat de duur van de verblijfsvergunning automatisch wordt verlengd tot het moment waarop de lokale vreemdelingendiensten een definitieve beslissing hebben genomen op de verlengingsaanvraag.

Voor alle andere gevallen gelden de algemene bestuursrechtelijke beginselen zoals deze zijn opgenomen in de federale VwVfG en in de *Verwaltungsverfahrensgesetze* van de diverse deelstaten. In § 10 VwVfG is in vrij algemene bewoordingen opgenomen dat administratieve procedures spoedig ('*zügig*') moeten worden afgehandeld. Ingevolge § 75 VwGO kan een burger beroep instellen indien de administratieve autoriteiten nalaten tijdig op een aanvraag te beslissen zonder dit te motiveren ('*ohne zureichenden Grund in angemessener Frist*'). Dit beroep kan eerst na drie maanden na de datum van de aanvraag worden ingesteld, behalve in die situaties waarin vanwege bijzondere omstandigheden een kortere termijn geboden is. Indien een toereikende grond aanwezig is waarom de beslissing nog niet is genomen, dan schort de rechtbank de procedure op tot na de afloop van een nader door haar te bepalen termijn die kan worden verlengd. Indien de beslissing binnen de door de rechtbank vastgestelde termijn wordt genomen, dan is de zaak daarmee afgedaan.

Indien het besluit waarom is verzocht de autoriteiten een zekere discretionaire bevoegdheid laat, beveelt de administratieve rechtbank het bevoegde gezag om deze discretionaire bevoegdheid uit te oefenen met inachtneming van de uitspraak van de rechtbank. Indien de burger een afdwingbaar recht ('*Anspruch*') inroept, beveelt de rechtbank het bevoegde gezag het besluit te nemen zoals is verzocht.

3.10 Toetsmomenten

Afhankelijk van de duur van het visum kent het Duitse systeem één dan wel twee toetsmomenten. In de praktijk zal een visum meestal voor drie maanden worden afgegeven.³⁵ In dat geval dient een derdelander in Duitsland om een verlenging van zijn visum c.q. verblijfsvergunning te vragen die dan in de vorm van een *Aufenthaltserlaubnis* wordt verstrekt. Er zijn dan twee toetsmomenten: ten eerste bij het besluit over het visum en ten tweede bij de verlenging van dit visum in Duitsland. De beide toetsmomenten zijn identiek wat betreft de criteria voor de verlening van het nationale visum en de verlenging hiervan in de vorm van een *Aufenthaltserlaubnis*. De beide toetsmomenten verschillen echter wat de bevoegde autoriteit betreft: het besluit over het visum wordt uiteindelijk genomen door de *Auslandsvertretung*, die over de *Aufenthaltserlaubnis* door de *Ausländerbehörde*. Maar omdat deze zelfde *Ausländerbehörde* (via de toestemmingsprocedure) vaak ook al betrokken zijn geweest bij de besluitvorming over het nationaal visum, zal in de praktijk de toetsing bij de verlenging, bij gelijke omstandigheden, minder diepgaand zijn. Strikt juridisch gezien zijn het echter twee onafhankelijke procedures die op verschillende momenten worden uitgevoerd.

35 Zie aanwijzing 6.4.2 van de *Vorläufige Anwendungshinweise des Bundesministeriums des Innern zum Aufenthaltsgesetz und zum Freizügigkeitsgesetz / EU*.

Het kan echter ook voorkomen dat een visum voor bijvoorbeeld een jaar wordt verstrekt.³⁶ Indien de derdelander ook maar een verblijf van een jaar beoogt, dan is het niet nodig om het nationale visum (dat net zoals de *Aufenthaltserlaubnis* en de *Niederlassungserlaubnis* als een verblijfsvergunning wordt aangemerkt) in Duitsland te verlengen. In dat geval is er dus slechts één toetsmoment, te weten bij het besluit over het visum.

3.11 Toegang tot arbeid

Het antwoord op de vraag of de derdelander die in het bezit is van een nationaal visum recht op arbeid (als werknemer of als zelfstandige) heeft, is in Duitsland afhankelijk van het doel waarvoor het visum is verleend. Sommige verblijfsvergunningen geven recht op ongelimiteerde toegang tot de arbeidsmarkt, bij andere verblijfsvergunningen is dit alleen mogelijk indien dit in een individuele beslissing is vastgesteld. De besluitvorming door de lokale vreemdelingendiensten vereist vaak de toestemming van het *Bundesagentur für Arbeit* (one-stop government).³⁷ De besluitvorming is vastgelegd in complexe procedure-regels. Hetzelfde geldt voor de toegang tot de sociale zekerheid. Deze regels zijn hetzelfde ongeacht of de verblijfsvergunning in de vorm van een nationaal visum in het buitenland is afgegeven of in de vorm van een *Aufenthaltserlaubnis* in Duitsland.

Ingevolge het Duitse recht heeft de derdelander die met een Schengenvisum is ingereisd of degene die op grond van Verordening (EG) 539/2001 is vrijgesteld van de visumplicht geen recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Indien hij of zij wel arbeid wil verrichten tijdens het kortdurende verblijf in Duitsland, dan dient hij of zij een nationaal visum aan te vragen (zie § 17 *AufenthV*). In dit geval moet de buitenlandse vertegenwoordiging de toestemming vragen van de lokale vreemdelingendiensten ongeacht de duur van het verblijf (§ 31 (1), onder 2) *AufenthV*). De betrokkene kan dan op basis van dat visum in Duitsland legaal werken.

3.12 Wijzigingen sinds begin 2005

De vermelde regels zijn begin 2005 in werking getreden (zie par. 1). Het systeem dat vreemdelingen in beginsel ten behoeve van binnenkomst en verblijf in Duitsland een verblijfstitel (*Aufenthaltstitel*) nodig hebben en dat deze verblijfstitel kan worden verleend in de vorm van een *Visum* was ook al opgenomen in de *AuslG* van 1965.

3.13 Praktijk

Het totale aantal nationale visa dat door Duitse *Auslandsvertretungen* in 2006 is afgegeven bedraagt 169.884 (in 2005: 207.238). Nauwkeurige statistische data met betrekking tot de duur van de afgifte van visa zijn niet beschikbaar. In de praktijk zal de duur van de besluitvorming in sterke mate afhankelijk zijn van beschikbare middelen en bestuurscultuur. De website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken geeft aan dat de besluitvormingsprocedure ten aanzien van nationale visa enkele maanden (ongeveer drie maanden) in beslag neemt. De website van het Duitse consulaat in de Verenigde Staten geeft een

36 Zie wederom aanwijzing 6.4.2 van de *Vorläufige Anwendungshinweise des Bundesministeriums des Innern zum Aufenthaltsgesetz und zum Freizügigkeitsgesetz / EU*.

37 One-stop government houdt in dat de vergunningsprocedure wordt vereenvoudigd. De werkvergunning wordt in één beschikking met de verblijfsvergunning door de lokale vreemdelingendiensten afgegeven, nadat het arbeidsbestuur intern toestemming heeft verleend.

gemiddelde duur van 1 tot 3 maanden aan. Wetenschappers die een studiebeurs ontvangen van een Duitse wetenschappelijke organisatie worden vaak al binnen enkele dagen in het bezit gesteld van een nationaal visum. De Duitse ambassade in New Delhi (India) schat de duur van de visumprocedure op 6 tot 12 weken en volgens de Duitse ambassade in Nairobi (Kenia) duurt de behandeling van een au-pair visum minimaal 4 weken. De meeste ambassades adviseren om een visumaanvraag tenminste drie maanden voor vertrek in te dienen. De besluitvormingsprocedure ten aanzien van visa zal aanzienlijk minder tijd in beslag nemen indien de aanvrager onder één van de in §§ 32-37 AufenthV opgesomde categorieën valt die geen toestemming behoeven van de lokale vreemdelingendiensten. De behandeling van een nationaal visum dat met het oog op het verrichten van (zelfstandige) arbeid wordt afgegeven is naar alle waarschijnlijkheid tijdrovender, aangezien de *Bundesagentur für Arbeit* zijn toestemming moet geven. Dit vergt immers een onderzoek naar arbeidsvoorwaarden en de regionale arbeidsmarktsituatie. Ook over de duur van een beslissing op de aanvraag van een *Aufenthaltserlaubnis* van een vreemdeling die houder is van een nationaal visum zijn geen statistische data beschikbaar. Indien het nationale visum een gewoonlijke geldigheidsduur heeft van drie maanden en onderworpen is geweest aan toestemming van de lokale vreemdelingendiensten dan is de verlenging in de vorm van een *Aufenthaltserlaubnis* slechts een formaliteit die in de regel eerder enkele uren dan enkele weken in beslag zal moeten nemen.

HOOFDSTUK 4

Frankrijk

4.1 Structuur wet- en regelgeving

De Franse vreemdelingenwetgeving is enkele jaren geleden opnieuw gecodificeerd in de *Code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile* (CESEDA). Deze Code bestaat uit een wettelijk en een reglementair deel (*partie législative en partie réglementaire*). Het legislatieve deel wordt gewijzigd bij formele wet, het andere deel bij decreet. De artikelen van het eerste deel worden aangeduid met de letter L en die van het tweede deel met de letter R of de letter D. De laatste grote wijziging van het legislatieve deel vond plaats bij de wet van 24 juli 2006 (Loi no. 2006-911, *Journal Officiel* van 25 juli 2006). Behalve door de CESEDA wordt de praktijk van het Franse vreemdelingenrecht bepaald door een reeks van circulaire van de Minister van Binnenlandse Zaken aan de prefecten van de departementen of circulaire van de Minister van Buitenlandse Zaken aan de posten in het buitenland.

4.2 Visumaanvraag

Bij de wetwijziging van juli 2006 is als hoofdregel ingevoerd dat een vreemdeling die voor een verblijf van meer dan drie maanden Frankrijk binnenkomt over een visum voor een verblijf van meer dan drie maanden moet beschikken als hij daar wil verblijven op basis van een tijdelijke verblijfsvergunning of een niet-tijdelijke verblijfsvergunning voor kennismigranten (*une carte de séjour temporaire* of *une carte de séjour "compétence et talents"*). Op deze hoofdregel die in het nieuwe artikel L 311-7 CESEDA staat, zijn een aantal uitzonderingen die hierna aan de orde komen.

Een visum moet worden aangevraagd bij de Franse diplomatieke of consulaire autoriteiten in het land van verblijf van de aanvrager. Volgens artikel L 211-2-1, vierde alinea CESEDA kan een visum voor lang verblijf ook in Frankrijk worden aangevraagd door een vreemdeling die in Frankrijk is getrouwd met een Frans staatsburger en die meer dan zes maanden met die echtgenoot in Frankrijk heeft samengewoond. In dat geval kan het visum worden aangevraagd bij de autoriteit die met de afgifte van verblijfsvergunningen is belast.

Het visum wordt afgegeven in de vorm van een sticker (*vignette*). In december 2006 heeft de Franse regering aan het parlement meegedeeld dat in overeenstemming met Besluit 2004/512/EG van de Raad van Minister van 8 juni 2004 een pasfoto en vingerafdrukken van de aanvrager in de sticker zullen worden geïntegreerd. Hiermee werd in 2005 op vijf consulaire posten begonnen. Dat aantal werd in 2006 uitgebreid met 20 andere posten. Doel is om in 2007 op alle consulaire posten het visum in de vorm van een dergelijke sticker af te geven.

4.3 Visumprocedure

Over de behandeling van en besluitvorming over visumaanvragen is in de CESEDA weinig geregeld. Besluiten over visa worden genomen door de Franse consuls behalve bij de al genoemde uitzondering van visa voor echtgenoten van Franse burgers. Wel moeten de consuls voor de afgifte van visa in een aantal gevallen een beslissing of een advies van bepaalde autoriteiten in Frankrijk afwachten (zie par. 4.10).

Het in 2006 ingevoegde artikel L 211-2-1 bepaalt dat aan de aanvrager van een visum voor een verblijf van meer dan drie maanden een schriftelijk bewijs van de indiening van die aanvraag moet worden verstrekt. Verder kan het in artikel L 311-7 bedoelde visum voor lang verblijf aan de echtgenoot van een Frans staatsburger alleen worden geweigerd in geval van fraude, nietigverklaring van het huwelijk of wegens inbreuk op de openbare orde. Op aanvragen van een visum voor een lang verblijf van een echtgenoot van een Frans burger moet zo spoedig mogelijk (*dans les meilleurs délais*) worden beslist. In alle andere gevallen zijn de voorwaarden voor afgifte of weigering van een visum vastgelegd in instructies van de Minister van Buitenlandse Zaken. Een deel van die voorwaarden zijn vastgelegd in een algemene visuminstructie. Maar daarnaast kunnen overwegingen van algemeen belang of openbare orde aspecten een rol spelen bij deze beslissing. In afwijking van de hoofdregel van Frans bestuursrecht dat beslissingen van de administratie gemotiveerd moeten zijn, hoeven beslissingen inzake visa alleen te worden gemotiveerd in de gevallen die expliciet in de wet zijn opgesomd. Dit betreft onder meer familieleden van EU/EER burgers, echtgenoten of kinderen onder de 21 jaar of ten laste van Franse burgers, vreemdelingen die toestemming voor gezinshereniging of voor het verrichten van arbeid in Frankrijk hebben gekregen, personen die in het SIS staan gesignaleerd en vreemdelingen die in het Franse leger hebben gediend. Ten slotte geldt er in geval van weigering van een visum een afwijkende procedure. Er is beroep mogelijk bij een speciale *Commission de recours contre les refus de visa* en daarna een beroep op de *Conseil d'État*. Die rechter toetst echter alleen of er sprake is van een *erreur manifeste d'appréciation* (artikel D 211-5 tot D 211-10).

4.4 Beslistermijn visum

De CESEDA voorziet niet in een termijn waarbinnen de beslissing op een visum moet worden genomen. Behalve de eerdergenoemde regel dat op aanvragen van visa voor echtgenoten van Franse burgers zo snel mogelijk moet worden beslist, is er alleen de regel dat de consulaire autoriteiten de beslissing met vier maanden kunnen uitstellen als akten van de burgerlijke stand moeten worden geverifieerd. Die termijn kan indien strikt noodzakelijk met een termijn van vier maanden worden verlengd (artikel R 211-4).

4.5 Van de visumplicht vrijgestelde groepen

Behalve de hierboven al genoemde vrijstelling van in Frankrijk met een Franse burger getrouwde en samenwonende vreemdelingen zijn verder op grond van artikel L 313-11 CESEDA onder meer de volgende categorieën personen vrijgesteld van de verplichting om een visum voor lang verblijf aan te vragen: vreemdelingen waarvan een dergelijk visum op grond van internationale verplichtingen niet kan worden geëist, kinderen van vreemdelingen in het jaar waarin ze achttien worden en die al eerder bij de ouders werden toegelaten, minderjarige kinderen en echtgenoten van toegelaten kennismigranten, de ouders van een minderjarig Frans kind als zij sinds de geboorte voor dat kind hebben gezorgd, een in Frankrijk geboren kind dat sinds zijn tiende jaar acht jaar in Frankrijk heeft gewoond en daar ten minste vijf jaar naar school is geweest, de ontvangers van een Franse invaliditeitsuitkering, de echtgenoten van toegelaten staatlozen en vreemdelingen met woonplaats in Frankrijk die dringend een medische behandeling behoeven die ze in hun herkomstland niet kunnen krijgen.

In de toelichting op het voorstel dat tot de wet van juli 2006 heeft geleid, werd expliciet aangegeven dat het grote aantal uitzonderingen met name was ingegeven door de gedachte dat moet worden voorkomen dat er gevallen worden gecreëerd waarin aan de betrokkenen geen verblijfsvergunning kan worden verleend, maar zij ook niet kunnen worden

uitgezet. Dat betreft met name personen die nauwe persoonlijke of familiebanden met in Frankrijk levende personen onderhouden of waarvan verblijf in Frankrijk in verband met hun gezondheidstoestand aangewezen is (“*Cette règle sera donc assortie de nombreuses exceptions, notamment en ce qui concerne la carte de séjour temporaire délivrée en raison des liens personnels et familiaux ou en raison de l’état de santé.*”).

4.6 Na binnenkomst met Schengenvisum

Voor juli 2006 was het mogelijk met een Schengenvisum Frankrijk binnen te komen en daar een verblijfsvergunning aan te vragen. Sinds de wetwijziging van juli 2006 is de hoofdregel dat vooraf in het buitenland een visum voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden aangevraagd. Op die regel zijn alleen de hiervoor genoemde uitzonderingen van toepassing.

4.7 Aanvraag verblijfsvergunning

De hoofdregel is dat een vreemdeling van achttien jaar of ouder een verblijfsvergunning moet aanvragen bij de prefect of de onder-prefect in het departement van zijn woonplaats. In Parijs moet de aanvraag bij de prefect van politie worden ingediend. De prefecten kunnen bepalen dat de aanvraag wordt ingediend op het politiecommissariaat of het gemeentehuis van de woonplaats van de aanvrager. De prefect kan bepalen dat bepaalde categorieën aanvragers hun aanvraag per post kunnen indienen en dat aanvragen voor een verblijfsvergunning voor studie kunnen worden ingediend bij een onderwijsinstelling die daarover een overeenkomst met de Franse staat heeft gesloten (artikel R 311-1). Die onderwijsinstelling stuurt de aanvraag dan door naar de prefect ter afdoening. De aanvraag moet als regel binnen twee maanden na binnenkomst in Frankrijk worden ingediend (artikel R 311-2).

De CESEDA noemt twee categorieën vreemdelingen die een verblijfsvergunning in het buitenland kunnen aanvragen. De eerste uitzondering betreft vreemdelingen die een verblijfsvergunning voor het verblijfsdoel “gepensioneerde” (*retraité*) aanvragen. Die verblijfsvergunningen kunnen bij de Franse consulaire vertegenwoordigers in het land van de woonplaats worden aangevraagd. De consul zendt die aanvraag dan naar de bevoegde prefect. In dat geval wordt de verblijfsvergunning in de vorm van een kaart met pasfoto in het buitenland aan de betrokkene afgegeven. Een zelfde uitzondering geldt ook voor houders van een EG verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen. Ook zij kunnen een Franse verblijfsvergunning aanvragen bij een Franse consulaire vertegenwoordiging in het buitenland. Ook die verblijfsvergunning wordt in het buitenland afgegeven (artikel R 311-10).

4.8 Procedure verblijfsvergunning

De indiening van de aanvraag wordt door afgifte van een schriftelijk bewijs bevestigd. Dat bewijs heeft een geldigheidsduur van tenminste een maand en het kan worden verlengd (artikel R 311-4 en 5). Veel aanvragers hebben ingevolge artikel R 311-6 op grond van dat bewijs toegang tot de arbeidsmarkt (zie par. 4.11).

De beslissing op de aanvraag van een verblijfsvergunning wordt genomen door de prefect van het departement van de woonplaats of de politieprefect in Parijs. Deze autoriteiten geven ook de vergunning af. De prefect kan bepalen dat de afgifte van de verblijfsvergunning geschiedt op het politiecommissariaat in de woonplaats van de aanvrager of in een regionaal bureau van de officiële instantie die met de opvang van nieuwe immigranten is belast, de *Agence nationale de l'accueil des étrangers et des migrations* (artikel R 311-10). De

verblijfsvergunning bevat een pasfoto van de betrokkene.

Tegen de weigering van een verblijfsvergunning staan de algemene rechtsmiddelen van het Franse bestuursrecht open, d.w.z. administratief bezwaar of beroep bij het *Tribunal administratif* en hoger beroep bij de *Conseil d'Etat*.

4.9 Beslistermijn verblijfsvergunning

De CESEDA kent geen termijn waarbinnen de beslissing op een aanvraag van een verblijfsvergunning moet worden genomen. Er is alleen bepaald dat als binnen vier maanden na indiening van de aanvraag geen besluit is genomen dat als een stilzwijgende weigering geldt (artikel R 311-12). Dat betekent dat de aanvrager daarna de rechtsmiddelen tegen de fictieve weigering kan instellen.

4.10 Toetsmomenten

Het Franse systeem kent dus in de regel twee toetsmomenten: de eerste bij het besluit over het visum en de tweede bij het besluit over de verblijfsvergunning. De beide toetsmomenten verschillen in vier opzichten: de bevoegde autoriteit, de mate van vrijheid bij de besluitvorming, de inhoudelijke regels en de procedurele regels.

De besluitvorming over visa is opgedragen aan de consuls, die over verblijfsvergunningen aan de prefecten. De besluitvorming over verblijfsvergunningen is in grote mate van detail in de CESEDA geregeld. In veel gevallen is sprake van gebonden beslissingen, de verblijfsvergunning wordt dan afgeven "*en plein droit*". De afgifte van visa is in veel mindere mate in wettelijke regels vastgelegd. Als gevolg daarvan hebben de consuls een grotere mate van vrijheid bij hun beslissingen. De beslissingen over visa hoeven, behalve in de eerder gemelde categorieën, niet te worden gemotiveerd.

Op de hoofdregel van twee toetsmomenten bestaat een aantal uitzonderingen. In die gevallen vallen beide toetsmomenten samen: hetzij omdat het visum kan worden aangevraagd bij de autoriteit die ook beslist over de verblijfsvergunning (echtgenoten van Fransen die samen in Frankrijk wonen), hetzij omdat de verblijfsvergunning in het buitenland kan worden aangevraagd (verblijfsvergunning voor gepensioneerden en houders van de EG verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen). Daarnaast is er van één toetsmoment sprake bij die vreemdelingen die zijn vrijgesteld van de verplichting een visum voor lang verblijf aan te vragen.

Verder zijn er aparte procedureregels voor bepaalde verblijfsvergunningen. Die procedures kunnen verschillen afhankelijk van het beoogde verblijfsdoel.

Zo mag een visum voor gezinshereniging alleen worden afgegeven nadat de consul eerst de toestemming van de prefect van het departement waar het betrokken gezinslid wil gaan wonen heeft gekregen (artikel R 421-28). De consul beoordeelt in deze gevallen alleen of het huwelijk een werkelijk huwelijk is (*veritable*) of er openbare orde gronden voor weigering zijn en of de authenticiteit van de overgelegde akten van de burgerlijke stand vaststaat. De andere verblijfsvoorwaarden worden vooraf door de prefect gecontroleerd. Een aantal details van deze procedure is geregeld in de circulaire no. 2006-9 van 17 januari 2006. Daarin is onder meer bepaald dat in geval de consul fraude constateert, hij het visum weigert en de prefect informeert. Deze trekt daarop de eerder verleende toestemming voor de gezinshereniging in.

Een visum voor een vreemdeling die arbeid in Frankrijk wil gaan verrichten mag alleen worden afgegeven nadat het betreffende departementale arbeidsbureau vooraf toestemming heeft gegeven. Ingeval van arbeidsmigratie zijn dus drie verschillende instanties betrokken: de consul, het arbeidsbureau en de prefect. Bij de procedure voor toelating van buitenlandse studenten gelden weer andere administratieve regels.

4.11 Toegang tot arbeid

Op grond van artikel R 311-6 CESEDA mogen aanvragers van een verblijfsvergunning op basis van de schriftelijke bevestiging van de indiening van de aanvraag arbeid in loondienst verrichten als zij behoren tot de in die bepaling genoemde categorieën. Daartoe behoren onder meer de echtgenoten van Franse staatsburgers, andere gezinsleden van Fransen, gezinsleden van vreemdelingen die houder zijn van een permanente verblijfsvergunning, de groepen vreemdelingen die zijn vrijgesteld van het visum voor lang verblijf en wetenschappers. Zodra de betrokkenen legaal werken, is de Franse sociale zekerheidswetgeving op hen van toepassing.

4.12 Wijzigingen sinds begin 2005

De laatste grote wijziging van de CESEDA vond plaats bij de wet van juli 2006, waarbij onder andere de hoofdregel van het bezit van een visum voor lang verblijf werd ingevoerd. Het reglementaire deel van de CESEDA is alleen al in de periode medio november 2006 tot medio maart 2007 door negen verschillende decreten gewijzigd.

4.13 Praktijk

Het verkrijgen van alle vereiste documenten voor het visum neemt in de praktijk veel tijd in beslag. Bovendien is er geen wettelijke termijn waarbinnen de consulaire autoriteiten moeten beslissen op de aanvraag. Daarom duurt de procedure na de aanvraag vaak nog zeer lang.

Ook de afhandeling van de visumaanvragen van echtgenoten van Franse burgers, die volgens een uitdrukkelijk voorschrift in de CESEDA met voorrang moeten worden behandeld en die alleen op beperkte gronden kunnen worden geweigerd, duurt in de praktijk vaak nog meerdere maanden.

Volgens het rapport over het immigratiebeleid dat de Franse regering in december 2006 aan het parlement heeft overgelegd (*Rapport sur les orientations de la politique de l'immigration*) zijn er aanwijzingen dat de duur van de behandeling van nationale visa gemiddeld varieert tussen één dag en acht weken bij verzoeken om gezinshereniging die met meer dan gewone snelheid door de Agence Nationale de l'Accueil des Etrangers et des Migration (ANAEM) zijn behandeld.

Nauwkeuriger gegevens over de duur van de afgifte van visa zijn niet beschikbaar.

Over de duur van een beslissing op een aanvraag van een verblijfsvergunning van een vreemdeling die houder is van een visum voor lang verblijf zijn geen recente gegevens voor handen. Het enige dat vaststaat is dat de aanvrager die na vier maanden niets heeft gehoord binnen twee maanden na afloop van die termijn een rechtsmiddel tegen de fictieve weigering kan instellen.

Patrick Weil vermeldde in zijn in 1997 op verzoek van de Franse premier geschreven rapport over het Franse beleid inzake immigratie en naturalisatie, dat destijds de afgifte van een verblijfsvergunning aan een vreemdeling die met een visum voor lang verblijf Frankrijk was binnengekomen, vaak nog verschillende weken of maanden duurde. Zijn aanbeveling was om aan de betrokkenen een drie maanden geldig *multiple entry visa* te geven, zodat zij gedurende de tijd dat ze moeten wachten op de afgifte van hun verblijfsvergunning, het land kunnen verlaten en daarin terugkeren voor zakelijke of andere doeleinden (*Mission d'étude des législations de la nationalité et de l'immigration*, Paris 1997, Documentation Française, p. 65).

HOOFDSTUK 5

Verenigd Koninkrijk

5.1 Structuur wet- en regelgeving

De Britse immigratiewetgeving is in hoofdzaak geregeld in de *Immigration Act 1971* en in de *Immigration Rules*. De *Immigration Act* is veelvuldig gewijzigd, laatstelijk bij de *Asylum and Immigration Act 2004* en de *Immigration, Asylum and Nationality Act 2006*. De *Immigration Rules* worden vastgesteld door de *Home Secretary* en voor hun inwerkingtreding ter kennis gebracht aan het Parlement. Ze bevatten regels vergelijkbaar met die in het Vreemdelingenbesluit 2000 en worden ongeveer net zo vaak gewijzigd als het Vreemdelingenbesluit 2000. Nadere instructies over de toepassing van de Act en de Rules zijn vastgelegd in de *Immigration Directorates' Instructions* en in de *Diplomatic Service Procedures*. Deze instructies zijn toegankelijk via de website van de Border Immigration Agency van de Home Office en van UK Visas.

5.2 Visumaanvraag

Op grond van artikel 3A(3) *Immigration Act* is de *Home Secretary* bevoegd in de *Immigration Rules* te bepalen welke vreemdelingen een visum of een entry clearance nodig hebben. De basisregels over de visumprocedure staan in de par. 24-30C van de *Immigration Rules*. Visumplichtige vreemdelingen³⁸ moeten altijd voor binnenkomst in het Verenigd Koninkrijk een visum (*entry clearance*) aanvragen ongeacht het doel waarvoor zij komen. Een entry clearance wordt in de wet omschreven als: "a visa, entry certificate or other document which, in accordance with the immigration rules, is to be taken as evidence or the requisite evidence of a person's eligibility, though not a British citizen, for entry into the United Kingdom (but does not include a work permit)" (Artikel 33 *Immigration Act*). Aan visumplichtige vreemdelingen wordt de entry clearance verstrekt in de vorm van een visum, aan niet-visumplichtige vreemdelingen in de vorm van een entry certificate (par. 25 *Immigration Rules*).

Niet-visumplichtige vreemdelingen hebben een visum nodig indien zij een verblijf van langer dan zes maanden beogen. In het Britse vreemdelingenrecht ligt de grens niet bij drie maanden, maar bij zes maanden. In sommige gevallen is een entry clearance ook vereist indien een niet-visumplichtige vreemdeling voor minder dan zes maanden in het Verenigd Koninkrijk wil blijven, bijvoorbeeld als hij voor vier maanden komt werken. De entry clearance heeft de vorm van een *high technology sticker (vignette)*. Deze wordt in het paspoort geplaatst. Er wordt onderscheid gemaakt tussen vier soorten entry clearances: de entry clearance voor visumplichtige vreemdelingen, een entry clearance voor niet-visumplichtigen, de entry clearance voor langdurig verblijf en de entry clearance voor familieleden van EU/EER-onderdanen.³⁹

38 Appendix 1 www.ind.homeoffice.gov.uk/lawandpolicy/immigrationrules/appendix1.

39 Immigration Directorates' Instructions Juni 2002 chapter 1, section 4, par. 1 + section 6.

5.3 Visumprocedure

De entry clearance moet aangevraagd en verkregen worden bij de Britse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het land waar de vreemdeling woonachtig (*living*) is.⁴⁰ Als er in dat land geen volledig bevoegde *entry clearance service* is, moet het visum worden aangevraagd bij de door de Home Secretary aangewezen andere post.⁴¹ Vreemdelingen uit bepaalde landen kunnen verplicht worden een tuberculosestest te ondergaan voordat een aanvraag geaccepteerd wordt.⁴² De *entry clearance officer* probeert in eerste instantie de aanvraag schriftelijk af te handelen door een beslissing te nemen op basis van het aanvraagformulier en de documenten. Als dat niet mogelijk is, wordt de vreemdeling uitgenodigd voor een interview.⁴³ De vreemdeling moet de beslissing op zijn aanvraag buiten het Verenigd Koninkrijk afwachten.

5.4 Beslistermijn visum

Er is geen wettelijk vastgelegde termijn voor de beslissing op een visumaanvraag. De Foreign and Commonwealth Office en de Home Office hebben een gezamenlijk orgaan ingesteld, UK Visas, dat de beoordeling van aanvragen van een entry clearance centraal regelt. UK Visas heeft zichzelf *performance targets* gesteld. Het doel is dat 90 procent van de aanvragen voor *settlement* d.w.z. langdurig verblijf (vooral gezinsmigratie) binnen 12 weken wordt afgedaan (“assessed or interviewed”) en dat andere aanvragen dan voor *settlement* binnen 24 uur moeten worden afgedaan. Als bij die laatste aanvragen nader onderzoek of een interview nodig is, zou binnen 15 werkdagen op de aanvraag moeten zijn beslist. Er zijn echter geen sancties verbonden aan het overtreden van deze beleidsmatig gestelde normen. Bij langdurige vertraging in de besluitvorming is een procedure wegens onzorgvuldig bestuur mogelijk.

In sommige gevallen staat er een beroep tegen de weigering van een entry clearance open op de Immigration Judge (voorheen: Immigration Adjudicator). Of beroep open staat hangt af van de soort entry clearance en het verblijfsdoel.

5.5 Van de visumplicht vrijgestelde groepen

Van de visumplicht zijn vrijgesteld, behalve EU/EER burgers, vreemdelingen met de nationaliteit van de landen die niet staan op de negatieve lijst in punt 1 van Appendix 1 bij de Immigration Rules en die komen voor een periode van minder dan zes maanden. Verder hebben recht op binnenkomst zonder visum, personen die voldoen aan de eisen van par. 18 Immigration Rules inzake “returning residents”, personen die binnenkomen binnen de geldigheidsduur van hun leave to enter of leave to remain en burgers van de Volksrepubliek China met een paspoort afgegeven in Hong Kong of Macao (punt 2 van genoemde Appendix).

40 Een omschrijving van het begrip *living* staat in section 7 par. 2 van Immigration Directorates’ Instructions van juni 2002.

41 Zie par. 27 en 28 Immigration Rules.

42 www.ukvisas.gov.uk.

43 www.ukvisas.gov.uk

5.6 Na binnenkomst met Schengenvisum

Het Verenigd Koninkrijk is geen partij bij de Schengenuitvoeringsovereenkomst en is ook niet gebonden aan de regels inzake de afgifte van Schengenvisa. De vreemdeling die in het bezit is van een Schengenvisum geniet derhalve geen voordelen.

5.7 Aanvraag verblijfsvergunning

Een vreemdeling kan rechtmatig in het Verenigd Koninkrijk verblijven zonder over een aparte verblijfsvergunning te beschikken. Een vreemdeling die beschikt over een entry clearance hoeft voor de termijn waarvoor de entry clearance is verleend geen verblijfsvergunning (*leave to remain*) aan te vragen. De duur van de entry clearance hangt af van het verblijfsdoel. Personen die voor gezinshereniging worden toegelaten krijgen een entry clearance voor 2 of 3 jaar. De entry clearance geeft recht op verblijf (*leave to enter*) gedurende de geldigheidsduur waarvoor zij verleend is. Wel moet de vreemdeling om verlenging van zijn verblijfsrecht (*leave to remain*) vragen voordat de periode waarvoor de entry clearance werd verleend, verstrijkt (par. 33 Immigration Rules).

Er is maar één geval waarin een permanent verblijfsrecht (*indefinite leave to enter*) in de vorm van een verblijfsvergunning in het buitenland kan worden aangevraagd, bij een ambassade of een Hoge Commissaris in de Gemenebestlanden en ook in het buitenland kan worden verleend. Dat betreft de toelating van een echtgenoot die vier jaar getrouwd is en die minstens vier jaar heeft samengewoond met zijn/haar in het Verenigd Koninkrijk wonende partner (par. 281 Immigration Rules). In de regel worden gezinsleden eerst op basis van een *limited leave to remain* toegelaten voor een periode van twee jaar *with a view to settlement*. Na die 'proefperiode' kan dan verlenging van het verblijfsrecht plaats vinden.

Voor familieleden van EU/EER burgers, afkomstig van een derde land geldt een aparte procedure voor de verstrekking van de registration certificate card op grond van Richtlijn 2004/38/EG. Die procedure is geregeld in de Immigration (European Economic Area) Regulations 2006.

5.8 Procedure verblijfsvergunning

De vreemdeling die in het bezit is van een entry clearance hoeft pas een verblijfsvergunning aan te vragen als de periode waarvoor de entry clearance verblijfsrecht geeft, verstrijkt. Verlenging (*leave to remain*) wordt aangevraagd per post of in persoon bij een kantoor van de Border Immigration Agency, een onderdeel van de Home Office.

Tegen een afwijzende beslissing op een verzoek om een *leave to remain* staat beroep open op de Immigration Judge (artikel 3C(2)(a) Immigration Act en artikel 82 Nationality, Asylum and Immigration Act 2002). Van een beslissing van de Immigration Judge staat beroep open bij het Immigration and Asylum Tribunal en vervolgens op de High Court (artikelen 101-103 Nationality, Asylum and Immigration Act 2002). Dat hoger beroep staat echter alleen open als die betrokken instantie daarvoor toestemming verleent.

Alleen in het ene hiervoor genoemde uitzonderingsgeval (*indefinite leave to enter*) kan een verblijfsvergunning aangevraagd worden vanuit het buitenland en wordt deze ook in het buitenland verleend.

5.9 Beslistermijn verblijfsvergunning

Evenals bij de entry clearance, zijn er geen wettelijke termijnen voor de beslissing op een aanvraag voor een leave to remain. Een uitzondering vormen de aanvragen voor *registration certificates* op grond van richtlijn 2004/38/EG waarop binnen zes maanden moet worden beslist. Er zijn echter geen sancties verbonden aan het overschrijden van deze termijn.

5.10 Toetsmomenten

Aangezien de entry clearance recht geeft op verblijf, is er sprake van één procedure en daarmee ook van één toetsmoment.

5.11 Toegang tot arbeid

Als een vreemdeling *indefinite leave to enter* heeft, is het hem toegestaan te werken en heeft hij toegang tot bijstand (*public benefits*). Als een vreemdeling een in de tijd beperkt recht op verblijf (*limited leave to enter*) heeft, hangt het van de categorie waartoe hij behoort af of het de vreemdeling toegestaan is te werken. Bij een entry clearance voor arbeid mag de vreemdeling meteen werken. In de periode dat de vreemdeling een beperkt recht op verblijf heeft, heeft hij geen recht op bijstand of andere uit de openbare kas betaalde public benefits. Wel heeft de vreemdeling toegang tot de gezondheidszorg (*National Health Service*).

5.12 Wijzigingen sinds begin 2005

Er hebben zich, ondanks de wijzigingen in de Immigration Act en de Immigration Rules (in verband met de toelating voor huwelijk), sinds begin 2005 in de voor dit onderzoek relevante regels geen wijzigingen voorgedaan.

5.13 Praktijk

Volgens één van onze respondenten verstrekte UK Visas de volgende gegevens over de duur van de beslissing op visumaanvragen in 2005-2006:

- settlement applications, assessed or interviewed within 12 weeks: 97%
- straightforward non-settlement application, a decision within 24 hours: 93%
- non-settlement applications requiring further enquiries or an interview within 15 days: 94%.

Op verzoeken om een entry clearance voor het verrichten van arbeid wordt volgens onze respondent van het Home Office in de regel binnen 7 tot 10 dagen beslist.

HOOFDSTUK 6

Toelating van burgers van derde landen op grond van de gezinsherenigingsrichtlijn, enkele andere recente richtlijnen en Beneluxregels

6.1 Procedureregels in artikel 13 gezinsherenigingsrichtlijn

In artikel 2(d) van de gezinsherenigingsrichtlijn wordt het begrip gezinshereniging gedefinieerd als ‘toegang tot en verblijf in’ een lidstaat van de gezinsleden. Het begrip omvat dus zowel de beslissing over de toegang tot de lidstaat als de beslissing over het verblijf aldaar. De ACVZ stelt dat dit betekent dat ter implementatie van deze richtlijn de nationale regelgeving zodanig dient te worden aangepast dat er sprake is van één procedure (één toetsmoment) voor toelating en verblijf.

Artikel 13 lid 1 van de richtlijn bepaalt:

“zodra het verzoek om gezinshereniging is aanvaard, staat de betrokken lidstaat het gezinslid of de gezinsleden de toegang toe. Daartoe biedt de betrokken lidstaat die personen alle medewerking bij het verkrijgen van de benodigde visa.”

Betekent voorgaande dat de nationale regelgeving zodanig aangepast dient te worden dat er sprake is van één procedure (één toetsmoment) voor toelating en verblijf? Deze vraag hebben wij aan de respondenten in de vijf lidstaten gesteld. Hun antwoorden zijn in par. 6.2 kort weergegeven. In par. 6.3 wordt bekeken hoe de toelatingsprocedure voor gezinsleden van burgers van derde landen in andere dan de vijf onderzochte lidstaten is geregeld. Wij hebben hiervoor het onderzoek naar de implementatie van de gezinsherenigingsrichtlijn gebruikt dat het Centrum voor Migratierecht onlangs heeft uitgevoerd.⁴⁴ De stelling van de ACVZ doet verder de vraag rijzen in hoeverre ook andere EG Richtlijnen, in het bijzonder die over de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (2003/109/EG), de toelating van wetenschappers (Richtlijn 2005/71/EG) en studenten (Richtlijn 2004/114/EG) regels geven over de toelatingsprocedure en de wijze van toetsen. In par. 6.4 wordt daarom kort ingegaan op de betreffende bepalingen in deze drie richtlijnen. Tot slot komt in par. 6.5 het Beneluxverdrag, het bijbehorend besluit en de relatie tussen het Beneluxverdrag en EG-recht aan bod. Eerst wordt hieronder nog ingegaan op de totstandkoming van artikel 13 van de richtlijn.

Artikel 13 (voorheen 11) luidde in het eerste voorstel van de Europese Commissie:

“Zodra het verzoek tot toegang met het oog op gezinshereniging is aanvaard, staat de betrokken lidstaat het gezinslid de toegang toe. De lidstaten bieden die persoon dan alle medewerking bij het verkrijgen van de benodigde visa, met inbegrip van, indien nodig, doorreisvisa. Deze visa zijn kosteloos.”⁴⁵

44 Kees Groenendijk, Roel Fernhout, Dominique van Dam, Ricky van Oers en Tineke Strik, *The Family Reunification Directive in EU Member States, The First Year of Implementation*, Nijmegen 2007 (CMR).

45 Voorstel van 1 december 1999 COM (1999) 638 definitief.

Uit de onderhandelingsdocumenten van de Raad van Ministers blijkt dat volgens de vertegenwoordigers van Finland en Zweden hun wetgeving niet voorzag in het verstrekken van visa maar in het verstrekken van een verblijfsvergunning door het consulaat. Volgens de Europese Commissie hoefden beide landen hun procedure niet aan te passen op grond van artikel 13.⁴⁶ In het eerste voorstel van de Commissie stond ook dat visa gratis zouden moeten zijn. Duitsland, Spanje, Griekenland, Nederland, Oostenrijk en Portugal hebben voorgesteld deze bepaling te schrappen.⁴⁷ Dit is ook gebeurd. Finland, Italië en Spanje benadrukten het belang van een duidelijk onderscheid tussen het stadium van de procedure waarin het onderzoek wordt gedaan naar de aanvraag en het stadium met betrekking tot de verlening van visa aan gezinsleden. Bij een volgende bespreking werden deze opmerkingen niet meer herhaald.⁴⁸ In oktober 2002 maakten België, Frankrijk en Spanje een voorbehoud bij de zin dat lidstaten de gezinsleden alle faciliteiten moeten verlenen. Een reden voor dit voorbehoud wordt in de raadsdocumenten niet genoemd. In februari 2003 waren alle voorbehouden van de lidstaten bij artikel 13 opgeheven. Uit de onderhandelingsdocumenten blijkt dus dat artikel 13, eerste lid betrekking heeft op de verlening van toegang en de benodigde visa. De bepaling omvat zowel het onderzoek of de aanvrager voldoet aan de vereisten voor gezinshereniging genoemd in hoofdstuk IV van de richtlijn als de verlening van de visa. Verder bevat deze bepaling de verplichting van de lidstaten om aan de betrokken gezinsleden “alle medewerking bij het verkrijgen van de benodigde visa” te verlenen. Overbodige procedurele belemmeringen en hoge kosten voor het verkrijgen van die visa zijn moeilijk te rijmen met deze verplichting. Voor de betekenis van het eerste lid is ook van belang dat het tweede lid van artikel 13 bepaalt dat de lidstaat de gezinsleden een eerste verblijfstitel met een geldigheidsduur van ten minste een jaar verleent. Het begrip ‘verblijfstitel’ wordt in artikel 2(e) van de richtlijn gedefinieerd als elke toestemming van de autoriteiten van een lidstaat om legaal op het grondgebied van die lidstaat te verblijven. De verwijzing in deze definitie naar artikel 1(2)(a) van Verordening EG nr. 1030/2002 van de Raad betreffende de invoering van een uniform model voor verblijfstitels voor onderdanen van derde landen maakt duidelijk dat het tweede lid van artikel 13 niet ziet op visa. Die worden immers in genoemd artikel 1(2)(a) expliciet van de definitie van een verblijfstitel uitgesloten. De stellige en ongeclausuleerde verplichting van het tweede lid van artikel 13 om een verblijfstitel te verlenen, laat ons inziens geen ruimte voor een hernieuwde beoordeling of de betrokkenen voldoen aan de voorwaarden voor toelating. Ook de aanhef van artikel 16 van de richtlijn dat spreekt over het afwijzen van “het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging” wijst er ons inziens op dat de beslissing over toegang en verblijf “eenzelfde beslissing” is.

Verder is relevant dat in considerans nr. 13 van de richtlijn wordt overwogen:

“Het is van belang procedures in te stellen voor de behandeling van verzoeken tot gezinshereniging alsook voor de toegang en het verblijf van gezinsleden. Deze procedures moeten doelmatig zijn en naast de normale werklast van de overheidsinstanties kunnen worden afgehandeld, en bovendien doorzichtig en billijk zijn, teneinde de betrokken personen voldoende rechtszekerheid te bieden.”

Ook in deze considerans worden toegang en verblijf in één adem genoemd. Uit deze considerans volgt ook dat er extra faciliteiten moeten worden geschapen zodat geen vertra-

46 Artikel 11 in het oorspronkelijke voorstel.

47 11524/00, 4 januari 2001.

48 13053/02, 23 oktober 2002.

ging optreedt bij de afhandeling van de verzoeken om gezinshereniging. Een procedure met een herhaalde toetsing van het verzoek en met, mede daardoor, ook hogere kosten voor de betrokkenen kan moeilijk als ‘doorzichtig en billijk’ worden aangemerkt.

6.2 De vijf lidstaten

Aan de respondenten hebben we de vraag gesteld of artikel 13 van de gezinsherenigingsrichtlijn, volgens de nationale wetgeving of de autoriteiten impliceert dat de nationale regelgeving zodanig aangepast dient te worden dat er sprake is van één procedure (één toetsmoment)? Onze respondenten in België, Duitsland en Frankrijk hebben een zeer uitgebreid antwoord gegeven. Zij hebben zich niet beperkt tot de vraag, maar hebben ook een aantal belangrijke wijzigingen genoemd in de procedures als gevolg van de inwerkingtreding van de gezinsherenigingsrichtlijn. Deze aanvullende informatie geven we hieronder eveneens weer.

6.2.1 België

Uit de reactie van de respondenten volgt dat de vraag of er op basis van artikel 13 gezinsherenigingsrichtlijn voorzien zou moeten worden in één procedure (nog) geen punt van discussie is geweest.

De richtlijn wordt in België grotendeels omgezet door één van de twee in 2006 aanvaarde wetten tot wijziging van de Vreemdelingenwet 1980. Daarbij is de leeftijdsgrens voor hereniging met echtgenoten opgetrokken naar 21 jaar, met een aantal belangrijke uitzonderingen op die regel. Er is geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid in de richtlijn om inkomenseisen aan de hoofdpersoon te stellen, behalve bij de hereniging met ouders of met kinderen boven de 21 jaar. Wel wordt de eis gesteld dat de betrokkene over voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering beschikt. Procedureel is de belangrijkste wijziging dat een permanent verblijfsrecht pas twee of drie jaar na toelating wordt verleend, dit om controle op schijnhuwelijken of bedrog mogelijk te maken. Tot nu toe volgde permanente toelating na 12 maanden.

De uitvoeringsbepalingen in het besluit tot wijziging van het Koninklijk besluit op grond van de Vreemdelingenwet zijn nog niet bekend. Het is dus nog niet te zeggen hoe in België precies uitvoering zal worden gegeven aan de procedurele bepalingen van de richtlijn. Volgens één van onze respondenten is het waarschijnlijk dat het bestaande systeem, waarbij de gezinsleden hetzij met een visum voor kort verblijf een verblijfsvergunning in België kunnen aanvragen, hetzij een visum voor gezinshereniging in het buitenland aanvragen, dat hen toegang tot België verleent en daarna na aanmelding bij de gemeente het gegrondheidsonderzoek door de DVZ volgt, gehandhaafd blijft.

6.2.2 Denemarken

Onze respondent van het Ministerie geeft aan dat de Deense autoriteiten naar zijn weten geen standpunt hebben ingenomen ten opzichte van het punt of er op basis van artikel 13 van de gezinsherenigingsrichtlijn één procedure en één toetsmoment zou moeten zijn. Denemarken is overigens niet gebonden aan de gezinsherenigingsrichtlijn. Bovendien is er in Denemarken onder de geldende wetgeving al sprake van één toetsmoment.

6.2.3 Duitsland

De respondenten geven aan dat naar hun weten in Duitsland geen discussie is geweest over de vraag of de gezinsherenigingsrichtlijn impliceert dat er slechts één procedure en één besluit moeten zijn die betrekking hebben op zowel de binnenkomst als het verblijf. Eén respondent geeft aan dat naar zijn mening uit artikel 13 (1) en (2) van de gezinsherenigingsrichtlijn kan worden afgeleid dat lidstaten die een systeem hanteren van visum én verblijfsvergunning dit kunnen handhaven en dat het systeem zoals dit in Duitsland wordt gehanteerd prima past binnen het algehele concept van de richtlijn. In het Duitse systeem moet het gezinslid dat in het buitenland woont een aanvraag voor een nationaal visum indienen. Indien dit gezinslid voldoet aan de voorwaarden van artikel 4 (1) van de richtlijn dan moet het nationale visum worden verstrekt. Dit nationale visum kan dan worden aangemerkt als een ‘eerste’ verblijfsvergunning in de zin van artikel 13 (2) van de richtlijn. De duur van deze verblijfsvergunning moet dan tenminste een jaar zijn. Na afloop van de geldigheidsduur kan de verblijfsvergunning worden verlengd in de vorm van een *Aufenthaltserlaubnis*. Een andere mogelijkheid is dat het gezinslid eerst een Schengenvisum aanvraagt, vervolgens met dit Schengenvisum Duitsland binnenreist en daar een *Aufenthaltserlaubnis* met als doel gezinshereniging aanvraagt. Dit is toegestaan, aangezien de derdelander op basis van artikel 4 (1) van de richtlijn een aanspraak op een verblijfsvergunning te gelde kan maken en dus op grond van § 39 (3) AufenthV zonder visum voor lang verblijf in Duitsland een verblijfsvergunning kan aanvragen.

6.2.4 Frankrijk

Bij de wetwijziging van 2006 is uitgebreid besproken dat invoering van de verplichting in het buitenland een visum voor lang verblijf aan te vragen voor de echtgenoten in “gemengde” huwelijken tot veel extra tijd, kosten en moeite zou leiden en ook een inbreuk op het gezinsleven van de betrokkenen zou betekenen. Dat was met name de grond voor invoering van de bepaling in de CESEDA die aanvragen van dat visum in Frankrijk in veel gevallen mogelijk maakt voor echtgenoten van Franse burgers (artikel L 311-7).

Daartegenover staat dat bij de eerdergenoemde circulaire van 17 januari 2007 een vereenvoudiging van de procedure voor gezinshereniging van derdelanders tot stand is gebracht. Nadat de hoofdpersoon de leges heeft betaald (265 euro voor het hele gezin), wordt het dossier naar de, gezien de woonplaats van de betrokkene, bevoegde consul gestuurd. Deze roept de gezinsleden op om met een geldig paspoort naar het consulaat te komen. Na de gebruikelijke verificatie van de documenten, wordt daar het visum voor gezinshereniging in het paspoort geplaatst. Volgens de circulaire wordt het visum dan alleen geweigerd in geval van fraude, op openbare orde gronden, als de authenticiteit van de akten van de burgerlijke stand (nog) niet is vastgesteld en in geval van een kafala-adoptie die niet in het belang van het kind is.

6.2.5 Verenigd Koninkrijk

Het Verenigd Koninkrijk is niet gebonden aan de gezinsherenigingsrichtlijn. In het Verenigd Koninkrijk geldt al één toetsmoment. Een besluit ten aanzien van de toelating impliceert een beslissing omtrent het verblijf.

6.3 De ‘overige’ lidstaten

Uit het onderzoek *The Family Reunification Directive in EU Member States: the first year of implementation* komt duidelijk naar voren dat de andere lidstaten op heel verschillende wijze omgaan met de vraag of er één of twee procedures en toetsmomenten zijn.

Eén procedure, geen visa vereist

Estland en Finland hanteren een soortgelijke toelatingsprocedure als Denemarken. De vreemdeling verkrijgt de verblijfsvergunning als hij nog in het buitenland verblijft. Op basis van de verblijfsvergunning wordt de vreemdeling toegelaten tot Estland respectievelijk Finland. Een visum (mvv of soortgelijk document) is in dat geval niet nodig. In par. 6.1 bleek dat Zweden tijdens de onderhandelingen over de richtlijn heeft verklaard dat een dergelijke procedure ook daar van kracht is.

Eén procedure, één toetsmoment, afgifte in buitenland

Luxemburg, Slowakije en Tsjechië hanteren één procedure en één toetsmoment. De vreemdeling dient de aanvraag voor gezinshereniging in te dienen terwijl hij in het buitenland verblijft en dient de beslissing op de aanvraag in het buitenland af te wachten. Wordt het verzoek om gezinshereniging toegewezen dan krijgt de vreemdeling een visum om Luxemburg, Slowakije of Tsjechië binnen te gaan en een verblijfsvergunning.

Eén procedure, één toetsmoment, afgifte in land van hereniging

Litouwen hanteert een andere procedure. De aanvraag om gezinshereniging moet ingediend worden terwijl het gezinslid buiten Litouwen verblijft. Indien het verzoek om gezinshereniging wordt toegewezen krijgt het gezinslid een visum van de ambassade. De verblijfsvergunning moet opgehaald worden in Litouwen. Er vindt echter geen toetsing meer plaats.

Twee procedures, één toetsmoment

In Polen gelden er twee procedures maar er is slechts één toetsmoment. Het familielid aan wie een verblijfsvergunning voor gezinshereniging is verleend, heeft recht op een visum. Het hebben van de verblijfsvergunning is beslissend voor de verlening van het visum. Het visum wordt echter niet automatisch verleend, maar moet aangevraagd worden, vandaar dat gesproken kan worden over twee procedures.

Twee procedures, twee toetsmomenten

Letland, Oostenrijk, Portugal, Spanje en Griekenland hebben twee procedures (visumaanvraag en de aanvraag gezinshereniging). Toewijzing van het verzoek om gezinshereniging is een voorwaarde voor de verlening van het visum net als in Polen, maar daarnaast dienen de algemene voorwaarden voor de verlening van een visum vervuld te zijn. In Letland wordt door twee instanties beslist over een verzoek tot gezinshereniging. Het Office of Citizenship and Migration Affairs (OCMA) beslist op de aanvraag voor de verblijfsvergunning, het Ministerie van Buitenlandse zaken beslist op de visumaanvraag.

Volgens OCMA komt het zelden voor dat als OCMA de verblijfsvergunning verleent, het Ministerie van Buitenlandse zaken geen visum afgeeft, maar in theorie is het mogelijk. De toelatingsprocedure voor gezinsleden van burgers van derde landen die in Spanje wonen is als volgt. De verblijfsvergunning dient in Spanje aangevraagd te worden door de gezinshereniger. Als de verblijfsvergunning verleend is, dient de aanvrager een visum aan te vragen bij de ambassade of het consulaat in het land van herkomst. Beide instanties toetsen afzonderlijk van elkaar aan deels dezelfde voorwaarden. Het is mogelijk dat het visum geweigerd wordt omdat er gegronde redenen zijn om te twijfelen over de identiteit, de geldigheid van documenten of de oprechtheid over de grond voor het visum. Aan deze voorwaarden is echter ook al getoetst bij de beslissing over de verblijfsvergunning. De Spaanse respondent geeft aan dat een visum slechts geweigerd zou kunnen worden op grond van openbare orde of gezondheid omdat bij de verlening van de verblijfsvergunning niet aan deze voorwaarden wordt getoetst. Voor de situatie in de andere lidstaten zijn op dit punt geen gegevens beschikbaar.

6.4 Toelating van langdurig ingezetenen in een tweede land, wetenschappers en studenten

6.4.1 Langdurig ingezetenenrichtlijn

De vraag of sprake dient te zijn van één toetsmoment speelt in de langdurig ingezetenenrichtlijn slechts indien een langdurig ingezetene van zijn (geclausuleerde) recht op vrij verkeer gebruik wil maken, en in het geval van gezinshereniging in de tweede lidstaat.⁴⁹ Indien de langdurig ingezetene voldoet aan de voorwaarden neergelegd in hoofdstuk III van de richtlijn, krijgt de langdurig ingezetene het recht om gedurende een periode van meer dan drie maanden te verblijven in een tweede lidstaat (artikel 14). De langdurig ingezetene moet zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk binnen drie maanden, een verblijfsvergunning aanvragen (artikel 15). Indien aan alle voorwaarden voor verlening, genoemd in de richtlijn, is voldaan moet de lidstaat de verblijfsvergunning verstrekken (artikel 19 lid 2). Gezien de dwingende formulering van de artikelen 14 en 19 is het niet mogelijk te eisen dat de langdurig ingezetene over een visum of mvv beschikt. De langdurig ingezetenenrichtlijn geeft een uitputtende opsomming van voorwaarden waaraan voldaan moet worden om recht te hebben op verblijf in een tweede lidstaat. Is aan deze voorwaarden voldaan, dan dient de lidstaat toegang en verblijf toe te staan. Ditzelfde geldt voor de toelating en het verblijf van (bepaalde) gezinsleden van de langdurig ingezetene. Artikel 16 eerste lid bepaalt:

“wanneer de langdurig ingezetene zijn verblijfsrecht uitoefent in een tweede lidstaat en het gezin reeds was gevormd in de eerste lidstaat, krijgen de leden die voldoen aan de voorwaarden van lid 1 van artikel 4 van Richtlijn 2003/86/EG toestemming om de langdurig ingezetene te vergezellen of zich bij hem te voegen”.

Het recht op toegang en verblijf is beperkt tot het kerngezin als omschreven in artikel 4, eerste lid van de gezinsherenigingsrichtlijn. Indien aan de voorwaarden gesteld in de richtlijn is voldaan, moet de lidstaat een verblijfsvergunning aan het betreffende gezinslid verstrekken. De tweede lidstaat verstrekt aan de gezinsleden een (verlengbare) verblijfsvergunning die dezelfde geldigheidsduur heeft als die van de langdurig ingezetene (artikel 19 lid 3). Geconcludeerd kan worden dat de langdurig ingezetenenrichtlijn uitgaat van

49 Artikel 2(2)(d) van de richtlijn: de tweede lidstaat is “de lidstaat waarin een onderdaan van een derde land zijn recht van verblijf uitoefent en die niet de lidstaat is die hem als eerste de status van langdurig ingezetene heeft toegekend”.

één toetsmoment, namelijk het moment waarop de verblijfsvergunning wordt aangevraagd. Op dat moment wordt getoetst of aan alle voorwaarden van hoofdstuk III wordt voldaan. Wordt aan de voorwaarden voldaan, dan dient de verblijfsvergunning verleend te worden. De conclusie dat van de langdurig ingezetene derdeler en diens in de eerste lidstaat toegelaten gezinsleden geen visum kan worden vereist, is ook getrokken bij de implementatie van de langdurig ingezetenenrichtlijn in Nederland door toevoeging van onderdeel h aan het eerste lid van artikel 17 Vw 2000 waardoor deze categorie vreemdelingen is vrijgesteld van het mvv-vereiste.⁵⁰ Minister Verdonk ging er overigens aanvankelijk wel van uit dat de richtlijn een mvv-voorwaarde toelaat.⁵¹

6.4.2 Wetenschappersrichtlijn

De wetenschappersrichtlijn (Richtlijn 2005/71/EG) is bedoeld om de toelatingsprocedures voor wetenschappers te vereenvoudigen met het oog op de Europese economische en wetenschappelijke ambities. De ratio van de richtlijn wijst in de richting van een zo eenvoudig mogelijke procedure. In artikel 7 wordt gesproken over de voorwaarden voor toelating: geldig reisdocument, overeenkomst met onderzoeksinstelling, aansprakelijkheidsverklaring van de instelling en geen openbare orde gevaar. Een verzoek om toelating wordt in principe buiten de lidstaat van bestemming ingediend. Als aan de voorwaarden is voldaan worden ‘onderzoekers tot het grondgebied van de lidstaten toegelaten om uitvoering te geven aan de gastovereenkomst’ (artikel 7 lid 3). Deze formulering lijkt geen nieuwe beoordeling toe te laten na toelating. Artikel 14 over ‘toelatingsaanvragen’ bepaalt dat de verblijfstitel kan worden aangevraagd door de onderzoeker of door de instelling. Ook dit duidt erop dat sprake moet zijn van één procedure voor toelating en verblijf.

6.4.3 Studentenrichtlijn

Considerans nr. 17 bij de studentenrichtlijn (2004/114/EG) luidt:

“Voor de eerste toegang tot hun grondgebied kunnen de lidstaten tijdig een verblijfstitel afgeven of, indien zij uitsluitend op hun grondgebied verblijfstitels afgeven, een visum.”

Hier bestaat dus expliciet de mogelijkheid om een visumplicht te hanteren en pas na toelating over te gaan tot de afgifte van een verblijfstitel. Dit zegt echter nog niets over het aantal toetsmomenten. Artikel 19 van de richtlijn opent de mogelijkheid van een verkorte procedure voor de afgifte van verblijfstitels of visa aan studenten en scholieren. Artikel 12 regelt dat aan de student een verblijfstitel wordt afgegeven voor ten minste een jaar met de mogelijkheid van verlenging zolang de houder ervan blijft voldoen aan de in de artikelen 6 en 7 gestelde voorwaarden. Hierin kan wel de mogelijkheid van herhaalde toetsing, eventueel ook na afgifte van een visum (mvv), worden gelezen zodat ruimte blijft bestaan voor twee toetsmomenten bij de toelating van buitenlandse studenten, zeker als die niet via de verkorte procedure komen.

De formuleringen van de betreffende bepalingen in voornoemde richtlijnen zijn verschillend. Van een eenduidig Europees standpunt over het aantal toetsmomenten kan dan ook moeilijk worden gesproken. In de wetenschappersrichtlijn en studentenrichtlijn wordt,

50 Wet van 23 november 2006, *Stb.* 584.

51 TK 2004/2005, 29700, nr. 6, p. 38. Ze is later tot inkeer gekomen, TK 2005-2006, 30567, nr. 3, p. 2).

anders dan in de gezinsherenigingsrichtlijn en langdurig ingezetenenrichtlijn, aan de betrokken burgers van derde landen niet een onmiskenbaar subjectief recht op toegang en verblijf in een lidstaat toegekend. Wel beogen zowel de wetenschappersrichtlijn als de studentenrichtlijn de toelating van bepaalde categorieën derdelanders te vereenvoudigen. Met die doelstelling valt moeilijk te rijmen dat de lidstaten twee keer beoordelen of de vreemdeling aan de voorwaarden voldoet en dat het hanteren van twee toetsmomenten tot langdurige wachttijden voor de betrokken personen leiden, ook nadat de lidstaat heeft vastgesteld dat ze aan de eisen van de richtlijn voldoen.

6.5 Beneluxregels

In het kader van de Benelux is in 1960 tot stand gekomen de Overeenkomst inzake de verlegging van de personencontrole naar de buitengrenzen van het Beneluxgebied. Die overeenkomst is op 1 juli 1960 in werking getreden.⁵² Artikel 5 van die overeenkomst formuleert de voorwaarden voor binnenkomst van vreemdelingen in het Beneluxgebied, waaronder “in het bezit zijn van de vereiste bescheiden”. Deze bepaling is nader uitgewerkt in de Beschikking M/P(69)1 van de Werkgroep voor het Personenverkeer vastgesteld op 8 december 1969.⁵³ In artikel 1 van die Beschikking wordt de machtiging tot voorlopig verblijf omschreven als “een nationaal visum dat overeenkomstig het bepaalde bij of krachtens deze Beschikking vereist is voor een vreemdeling die voornemens is langer dan drie maanden in één der Beneluxlanden te verblijven”. Artikel 2 van die Beschikking bepaalt: “Het voor een vreemdeling vereiste reisdocument voor binnenkomst in het Beneluxgebied is een geldig paspoort voorzien van één der in artikel 1 van deze Beschikking genoemde visa.” Van dit vereiste kan op grond van artikel 3 onder meer worden afgeweken krachtens (a) besluiten van volkenrechtelijke organisaties, (b) bilaterale overeenkomsten en (c) door de regeringen van de Beneluxlanden ter uitvoering van de Overeenkomst van 1960 in onderlinge overeenstemming genomen beslissingen. Artikel 7 van de Beschikking luidt:

“De voorwaarden voor binnenkomst van vreemdelingen zijn opgenomen in een gemeenschappelijke Verzameling Voorschriften bestemd voor ambtelijk gebruik. Deze Verzameling die door de zorg van de Bijzondere Commissie wordt bijgehouden, bevat o.a. voorschriften betreffende:

(a) de reisdocumenten waarover de verschillende categorieën vreemdelingen moeten beschikken en de voorwaarden waaraan zij moeten voldoen om het Beneluxgebied binnen te komen;

(b) (...);

(c) (...).”

De bedoelde “voor ambtelijk gebruik” bestemde Verzameling Voorschriften is nooit gepubliceerd. Wel heeft Swart in zijn dissertatie uit 1978 de oorsprong en de toepassing van de betreffende bepalingen van de Overeenkomst van 1960 en de Beschikking M/P(69)1 in Nederland tijdens de eerste helft van de jaren zeventig uitvoerig beschreven.⁵⁴ In hoofdstuk 1 van dit rapport is gebleken dat de Belgische wetgever zich kennelijk niet

52 Zie *Trb.* 1960, 40 en 102; 1970, 29; en 1971, 107.

53 Zie *Trb.* 1971, 107.

54 A.H.J Swart, *De toelating en uitzetting van vreemdelingen*, diss UvA, Deventer: Kluwer 1978, p. 49-84.

beperkt acht door de Overeenkomst uit 1960 en de krachtens die overeenkomst vastgestelde bepalingen om regels vast te stellen op grond waarvan grote groepen burgers van derde landen, die zonder een machtiging tot voorlopig verblijf, al dan niet met een visum voor kort verblijf, in België zijn binnengekomen, in dat land een verblijfsvergunning kunnen aanvragen. In de Belgische Vreemdelingenwet staan geen expliciete verwijzingen naar de Overeenkomst uit 1960. Impliciet kan er nog wel een beroep op worden gedaan doordat een aantal wetsbepalingen de mogelijkheid bieden om een “internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt” in te roepen (bijvoorbeeld artikel 2: geldige binnenkomst met een visum afgeleverd door de diplomatieke vertegenwoordiger van een land dat partij is bij een dergelijke overeenkomst). Het Ministerie van Buitenlandse Zaken (niet: Binnenlandse Zaken) vermeldt bij de informatie over de visumplicht nog de Benelux-overeenkomst die naast de Schengenovereenkomst bestaat.⁵⁵ Volgens een van onze respondenten is de Benelux-Overeenkomst alleen nog expliciet ter sprake gekomen naar aanleiding van terugnameovereenkomsten met derde landen.

Overigens is ons niet bekend of Nederland voorafgaande aan de vaststelling van artikel 17 Vw 2000 en artikel 3.71 Vb 2000 de ingevolge artikel 3(c) van Beschikking M/P(69)¹ vereiste overeenstemming met de andere Beneluxlanden heeft bereikt over de in die twee Nederlandse wettelijke bepalingen opgenomen vrijstellingen van het mvv-vereiste. Duidelijk is in ieder geval dat de betreffende Beneluxvoorschriften, voorzover die nog van kracht zijn, nooit zover kunnen gaan dat zij verplichten tot het opleggen van het mvv-vereiste aan vreemdelingen, aan wie een dergelijke verplichting op grond van het EG recht niet kan worden opgelegd. Weliswaar bepaalt artikel 306 EG Verdrag dat de bepalingen van het EG-verdrag geen beletsel vormen voor het bestaan en de voltooiing van de Benelux Unie voor zover de doelstellingen van de unie niet bereikt zijn door de toepassing van het EG-verdrag. De doelstelling van de Benelux Overeenkomst van 1960 is door de integratie van de Schengen Uitvoeringsovereenkomst in het EG-recht grotendeels, zo niet geheel, bereikt door de toepassing van het EG Verdrag. Voorzover dat niet het geval zou zijn, laat artikel 3(a) van Beschikking M/P(69)¹ expliciet de ruimte om af te wijken van de Beneluxregels over het reisdocument dat bij binnenkomst is vereist “krachtens besluiten van volkenrechtelijke organisaties”. Die mogelijkheid om af te wijken kan gebruikt worden om te voldoen aan bepalingen van secundair gemeenschapsrecht. Dat geldt dus ook voor de recente richtlijnen die de EG Raad van Ministers eenstemmig, dus met instemming van alle drie Beneluxlanden, heeft aanvaard. Dat betreft niet alleen de gezinsherenigingsrichtlijn, maar ook de andere recente richtlijnen die aan derdelanders een recht op toelating onder bepaalde voorwaarden toekennen.

55 <http://diplobel.fgov.be/en/travel/visaShortdetail.asp?TEXTID=1183>.

HOOFDSTUK 7

Vergelijking en conclusies

Op basis van de gegevens in de vorige hoofdstukken kan hieronder nu een antwoord op de onderzoeksvragen worden gegeven. We gaan daarbij eerst in op de regels inzake de afgifte van visa (par. 7.1), daarna op de regels inzake de afgifte van verblijfsvergunningen en het aantal toetsmomenten (par. 7.2). Tot slot wordt in par. 7.3 een aantal conclusies geformuleerd.

7.1 Afgifte van visa

Hanteren de vijf landen een nationaal visum voor lang verblijf?

Vier van de vijf landen kennen een nationaal visum voor lang verblijf. Alleen Denemarken geeft in geval van verblijf van meer dan drie maanden in het buitenland een verblijfsvergunning af. Die verblijfsvergunning moet ook in het buitenland worden aangevraagd. In de andere vier landen verschilt de juridische status van dat visum en de aan dat visum verbonden rechtsgevolgen. In België kan de geldigheidsduur van dat nationale visum in de tijd beperkt of voor onbepaalde tijd zijn. In Duitsland geldt het visum ook als verblijfstitel. Dat betekent onder meer dat de periode van het bezit van dat visum ook meetelt bij de opbouw van rechten in Duitsland. In Frankrijk is het vereiste van het bezit van een nationaal visum voor lang verblijf eerst bij de wetswijziging van 2006 tot hoofdregel geworden. In het Verenigd Koninkrijk is het visum steeds vereist bij een verblijf van meer dan zes maanden. In de andere vier lidstaten geldt een termijn van drie maanden. Het Britse visum wordt afgegeven in de vorm van een entry clearance (bij visumplichtige vreemdelingen) of van een entry certificate (bij niet-visumplichtige vreemdelingen). In beide gevallen geldt dat document na binnenkomst ook als verblijfsvergunning. De entry clearance geldt als verblijfsvergunning gedurende de geldigheidsduur. De entry clearance wordt voor enkele maanden of jaren verleend. Aan één categorie vreemdelingen wordt ze ook in het buitenland direct al voor onbepaalde tijd verleend.

Plaats indienen aanvraag visum voor lang verblijf

In alle vier de landen die een dergelijk nationaal visum voor langdurig verblijf kennen, moet dat visum in de regel in het buitenland bij een consulaire of diplomatieke post worden aangevraagd, meestal in het land waar men woont, als daar ten minste een dergelijke vertegenwoordiging is.

In België en Frankrijk voorziet de wet in belangrijke uitzonderingen op deze regel. De machtiging tot voorlopig verblijf kan in België worden aangevraagd voor de gezinsleden van een rechtmatig in België wonende derdelander en in geval van een zogenaamde regularisatie-aanvraag. Dat betreft de uitdrukkelijk in de wet geregelde mogelijkheid om het verblijf van bepaalde in België verblijvende groepen vreemdelingen te regulariseren. De Franse wet voorziet dat echtgenoten van Franse staatsburgers in Frankrijk de aanvraag voor het visum kunnen indienen. In die gevallen kan de consul de aanvraag alleen op grond van fraude afwijzen.

Procedure visumafgifte

In de meeste onderzochte landen zijn de regels over de afgifte van nationale visa betrekkelijk summier. Wel geldt meestal dat de afgifte door de consulaire autoriteiten geschiedt, maar dat deze in sommige gevallen eerst het oordeel van de betrokken nationale of lokale autoriteiten moeten inwinnen. Soms komt dat oordeel in de vorm van een advies, soms is dat oordeel beslissend. In België beslist de DVZ op het Ministerie van Binnenlandse Zaken. In Duitsland moet in veel gevallen het oordeel van de lokale vreemdelingendiensten worden ingewonnen en als het verblijfsdoel arbeid is ook het oordeel van de Bundesagentur für Arbeit. De Duitse wet bepaalt ook de gevallen waarin de consulaire autoriteiten de aanvraag kunnen afwijzen zonder het oordeel van de plaatselijke vreemdelingendienst in te winnen. In Frankrijk geeft de prefect een advies, al dan niet na het gemeentebestuur van de beoogde woonplaats te hebben geraadpleegd. Als uitzondering op de hoofdregel dat alle bestuurlijke beslissingen gemotiveerd moeten zijn, bepaalt de Franse vreemdelingenwet dat alleen de weigering van een visum van bepaalde categorieën vreemdelingen behoeft te worden gemotiveerd.

Termijnen

In geen van de vier landen die een visum voor langdurig verblijf hanteren voorziet de wet in een termijn waarbinnen de beslissing op de visumaanvraag moet worden genomen. In België is echter bij wijzigingswet van 2006 wel een beslissingstermijn geïntroduceerd voor aanvragen van een machtiging tot voorlopig verblijf ten behoeve van gezinshereniging. De Franse wet bepaalt dat op de aanvraag van een visum voor een echtgenoot van een Frans burger zo snel mogelijk moet worden beslist. Verder is bepaald dat de beslissing met twee keer vier maanden kan worden uitgesteld in verband met het onderzoek van akten van de burgerlijke stand. Ook de Britse wetgeving kent geen termijn op dit punt. Wel zijn er “*performance targets*” voor de bestuurlijke praktijk geformuleerd.

De vorm van het visum

In alle vier de landen die een visum voor langdurig verblijf hanteren wordt het visum afgegeven in de vorm van een sticker. De sticker wordt in het paspoort van de derdelander geplaatst. Door onze ambtelijke respondent in het Verenigd Koninkrijk wordt gesproken over een *high technology sticker*. Duitsland gebruikt een sticker dat zich richt naar het uniforme visummodel, neergelegd in Verordening EG nr. 1683/95 van de Raad van 29 mei 1995. In Frankrijk is vanaf 2005 een begin gemaakt met het integreren van een pasfoto en vingerafdrukken in de sticker. Het doel is om in 2007 op alle consulaire posten het visum in deze vorm af te geven.

Rechtsmiddelen

In België, Duitsland, Frankrijk en Groot-Brittannië staat er een rechtsmiddel tegen de weigering van een nationaal visum open. De Britse wet kent dat rechtsmiddel alleen in bepaalde gevallen en aan bepaalde categorieën vreemdelingen toe.

Welke vreemdelingen zijn vrijgesteld van het visum voor lang verblijf

In alle vier de betrokken landen zijn bepaalde categorieën vrijgesteld van de verplichting om een nationaal visum voor lang verblijf aan te vragen. Het aantal categorieën, de omvang en daarmee de praktische betekenis van deze vrijstellingen varieert aanmerkelijk tussen deze lidstaten.

In België zijn naast EU/EER burgers en hun familieleden, ook dezelfde ruime kring familieleden van Belgische burgers vrijgesteld. Volgens de Belgische wet worden familieleden van Belgen op het punt van het verblijfsrecht gelijkgesteld met burgers van de andere lidstaten. Verder zijn onder meer vrijgesteld: vreemdelingen die voldoen aan de voorwaarden voor de verwerving van de Belgische nationaliteit, vrouwen die de Belgische nationaliteit in verband met hun huwelijk hebben verloren en familieleden van in België gevestigde vreemdelingen. Ook zijn de vreemdelingen die een in de wet geregelde regularisatieaanvraag indienen, vrijgesteld.

In Duitsland zijn onder meer vrijgesteld: houders van een Duitse verblijfsvergunning, familieleden van EU/EER burgers, vreemdelingen uit landen op de 'witte lijst' bij de EG Visumverordening die een aanspraak op toelating ontlenen aan de gezinsherenigingsrichtlijn en burgers van acht andere landen (Australië, Honduras, Israël, Japan, Canada, Zuid-Korea, Nieuw-Zeeland en de Verenigde Staten). Verder kunnen de lokale vreemdelingendiensten van de visumplicht afzien als de vreemdeling een aanspraak op een verblijfsvergunning heeft of als in bijzondere omstandigheden van de betrokkene niet kan worden verlangd dat hij Duitsland verlaat om in het buitenland een visum aan te vragen. De Franse vreemdelingenwet bevat een reeks vrijstellingen. De belangrijkste zijn: de echtgenoten van Franse burgers die in Frankrijk met hen getrouwd zijn en daar met hen samenwonen, minderjarige kinderen en echtgenoten van kennismigranten, verzorgende ouders van een Frans minderjarig kind, een in Frankrijk geboren kind die sinds zijn tiende jaar acht jaar in Frankrijk heeft gewoond en vreemdelingen die dringend medische behandeling behoeven.

Bij de Britse *Immigration Act* is een Appendix 1 gevoegd met een lijst met landen waarvan de burgers zijn vrijgesteld van de *entry clearance* bij een bezoek van minder dan zes maanden. Bovendien zijn vrijgesteld burgers van de Volksrepubliek China met een identiteitsbewijs dat is afgegeven in Hong Kong of Macao.

7.2 Afgifte van verblijfsvergunningen en toetsmomenten

Binnenkomst met Schengenvisum

De vraag of een vreemdeling die met een Schengenvisum is binnengekomen vervolgens in het land een verblijfsvergunning kan aanvragen is niet van toepassing in Denemarken en Groot-Brittannië. De laatste lidstaat is immers niet gebonden aan de betreffende bepalingen van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Het bezit van een Schengenvisum biedt de vreemdeling in dat land geen voordelen. De Deense wetgeving gaat uit van de hoofdregel dat de verblijfsvergunning in het buitenland wordt aangevraagd. Alleen in geval van gezinshereniging en als er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden kan een vreemdeling die met een Schengenvisum binnenkomt daarna in Denemarken een aanvraag voor een verblijfsvergunning indienen.

De Belgische wetgeving laat het indienen van een aanvraag in België toe bij gezinshereniging van Belgen en van derdelanders, de eerdergenoemde categorieën vreemdelingen met een geprivilegieerde positie (artikel 10 Vreemdelingenwet) en bij de regularisatieaanvraag. In Duitsland is dit mogelijk voor die vreemdelingen die aan de wet of het EG-recht een aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen, zoals de gezinsleden van Duitsers. In Frankrijk was dit tot juli 2006 de hoofdregel. Sindsdien is dit echter tot uitzondering geworden.

Procedure bij afgifte van verblijfsvergunningen

Volgens de Deense en de Britse wetgeving moet een aanvraag worden ingediend bij een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het land van herkomst (of het land van verblijf) van de vreemdeling. Alleen een verzoek om verlenging van het verblijfsrecht kan bij de nationale immigratiedienst van die landen worden ingediend. In Denemarken geldt dat ook voor de verzoeken om een verblijfsvergunning die bij uitzondering in Denemarken kunnen worden ingediend.

In België moet de aanvraag voor een verblijfsvergunning worden ingediend bij het gemeentebestuur van de woonplaats van de betrokkene. Dat gemeentebestuur voert echter een zeer beperkte controle van de aanvraag uit. Ingeval van gezinshereniging of studie vindt nog wel een onderzoek door de DVZ naar de gegrondheid van de aanvraag plaats. Met name wordt dan gecontroleerd of familieleden daadwerkelijk samenwonen en of de student daadwerkelijk staat ingeschreven bij de onderwijsinstelling.

In Duitsland moet de vreemdeling die met een nationaal visum is binnengekomen, voor het einde van de geldigheidsduur van dat visum een andere verblijfsvergunning aanvragen bij de lokale vreemdelingendienst. De procedurele regels zijn verder vastgelegd in de wetgeving van de deelstaten.

In Frankrijk moet de aanvraag worden ingediend bij de prefect, de onder-prefect of het gemeentebestuur. In sommige gevallen kan die aanvraag per post worden ingediend. In andere gevallen moet de vreemdeling persoonlijk verschijnen. Studenten kunnen de aanvraag ook bij hun onderwijsinstelling indienen. De beslissing wordt formeel steeds door de prefect of onder diens verantwoordelijkheid door anderen genomen. De afgifte van de verblijfsvergunning geschiedt bij de *prefecture*, het gemeentebestuur of bij regionale kantoren van de migratiedienst. In twee gevallen kan de verblijfsvergunning ook in het buitenland worden aangevraagd: de verblijfsvergunning voor gepensioneerden en de verblijfsvergunning voor een langdurig ingezetene derdelander die die status in een andere lidstaat heeft verkregen.

De vorm van de verblijfsvergunning

In België, Duitsland en Frankrijk wordt de verblijfsvergunning afgegeven in de vorm van een document. België geeft een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) af. Dit BIVR heeft de vorm van een witte kartonnen kaart. Ook in Frankrijk wordt een kaart afgegeven. Op deze kaart staat een foto van de betrokkene. In Denemarken bestaat de verblijfsvergunning uit een sticker in het paspoort en een papieren document. Het Verenigd Koninkrijk geeft als regel alleen een *entry clearance*, geen verblijfsvergunning (*leave to remain*) af in het buitenland. De enige uitzondering op deze regel is dat een *indefinite leave to enter* afgegeven kan worden. De *indefinite leave to enter* is vergelijkbaar met een verblijfsvergunning en wordt in de vorm van een sticker afgegeven.

Termijnen

In de Belgische, de Deense en de Britse immigratiewetgeving staan geen bepalingen over de termijn waarbinnen op een verzoek om afgifte of verlenging van een verblijfsvergunning moet worden beslist. Groot-Brittannië kent alleen een termijn ter uitvoering van Richtlijn 2004/38/EG inzake het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden. Bij beslissingen over de afgifte of verlenging van een verblijfsvergunning in Duitsland zijn de algemene bestuursrechtelijke regels op federaal niveau en van de deelstaten van toepassing. Dat betekent dat een beslissing zo spoedig mogelijk moet worden genomen en dat een vreemdeling een beroep kan instellen als het bevoegde orgaan niet tijdig een

beslissing neemt. De Franse vreemdelingenwetgeving bepaalt dat als niet binnen vier maanden een beslissing is genomen over de verblijfsvergunning, de aanvraag wordt geacht te zijn geweigerd, zodat de betrokkene tegen die fictieve beslissing een rechtsmiddel kan instellen.

Eén of twee toetsmomenten?

In Denemarken en het Verenigd Koninkrijk is er sprake van één toetsmoment, namelijk bij de afgifte van de verblijfsvergunning in het buitenland (of bij uitzondering in Denemarken) of bij de afgifte van de *entry clearance* (Verenigd Koninkrijk).

In België en Duitsland is als regel sprake van twee toetsmomenten, bij de beslissing over het visum en bij de beslissing over de verblijfsvergunning. Beide beslissingen zijn echter in grote lijnen gebaseerd op dezelfde criteria voor toelating, al worden de beslissingen formeel door verschillende autoriteiten genomen: in België door de DVZ respectievelijk het gemeentebestuur en in Duitsland door de *Auslandsvertretungen* bij de visa en de lokale *Ausländerbehörde* bij de verblijfsvergunning. In Duitsland is sprake van één toetsmoment in die gevallen waarin het visum voor een jaar werd verleend en de vreemdeling niet om verlenging van zijn verblijfsrecht vraagt.

In Frankrijk is sinds 2006 in de regel sprake van twee toetsmomenten. Op papier verschillen die toetsmomenten in vier opzichten: de bevoegde autoriteit, de mate van vrijheid bij de besluitvorming, de inhoudelijke regels en sommige procedurele regels. In de praktijk spelen de diensten van de prefectuur en de gemeentebesturen op beide toetsmomenten bij de inhoudelijke beoordeling of advisering over de toelating van verschillende categorieën vreemdelingen een grote rol. Er is echter in Frankrijk sprake van één toetsmoment in alle gevallen waarin het visum voor lang verblijf in Frankrijk kan worden aangevraagd of vrijstelling van dat visum is verleend.

Aangezien in de drie landen die als hoofdregel twee toetsmomenten kennen (België, Duitsland en Frankrijk) zeer grote groepen derdelanders zijn vrijgesteld van de verplichting om een visum voor lang verblijf aan te vragen of die aanvraag na binnenkomst in het land kunnen indienen, is in de praktijk ook in die landen bij een groot deel van de beslissingen over toelating sprake van één toetsmoment.

Toegang tot arbeid

In Denemarken, Duitsland en het Verenigd Koninkrijk mogen vreemdelingen direct na binnenkomst werken op basis van de verblijfsvergunning, het nationale visum voor lang verblijf, respectievelijk de *entry clearance*, als het verblijfsdoel waarvoor de toelating werd verleend ook arbeid omvat. In Frankrijk mag de vreemdeling vanaf de indiening van de aanvraag voor de verblijfsvergunning werken, als hij behoort tot de in de wet opgesomde categorieën, zoals echtgenoten en andere gezinsleden van Franse staatsburgers, gezinsleden van houders van een permanente verblijfsvergunning en andere vreemdelingen die zijn vrijgesteld van het visum voor lang verblijf.

In België mag een vreemdeling alleen op basis van de machtiging tot voorlopig verblijf niet werken. Dat geldt ook in Denemarken voor de gevallen waarin een verblijfsvergunning (bij uitzondering) in Denemarken is aangevraagd en op die aanvraag nog niet is beslist.

Wijzigingen sinds begin 2005?

Volgens onze respondenten zijn in Denemarken en het Verenigd Koninkrijk de voor het onderwerp relevante regels sinds begin 2005 niet gewijzigd. De geldende Duitse *Aufenthaltsgesetz* werd begin 2005 van kracht. De regels betreffende het onderwerp in die wet verschillen niet wezenlijk van de regels die voorheen golden onder de *Ausländergesetz* van 1965. Wel is in maart 2007 een voorstel ingediend tot wijziging van de huidige wet ter implementatie van elf EG-richtlijnen.

In België zijn in 2006 twee wetten tot wijziging van de Vreemdelingenwet uit 1980 aanvaard. Bij die wijziging werd een termijn voor de beslissing op machtiging tot voorlopig verblijf voor gezinshereniging ingevoerd. Verder werd bepaald dat die machtiging als regel voor bepaalde tijd (en niet meer voor onbepaalde tijd) wordt verleend. Ook is de wettelijke regeling van de regularisatieaanvraag (die in België kan worden ingediend zonder mvv) nader gespecificeerd. In Frankrijk werd bij een wetswijziging in 2006 de hoofdregel ingevoerd dat een vreemdeling die voor een verblijf van langer dan drie maanden wil komen over een visum voor lang verblijf dient te beschikken.

7.3 Conclusies

Uit het voorgaande is duidelijk dat de vijf onderzochte landen in twee groepen kunnen worden onderscheiden. Enerzijds Denemarken en Groot-Brittannië, die beide slechts één toetsmoment kennen. Denemarken geeft aan vreemdelingen die voor een lang verblijf komen in het buitenland direct een verblijfsvergunning af. Groot-Brittannië geeft in het buitenland een *entry clearance* af. Die geldt echter na binnenkomst als verblijfsvergunning voor de duur van de geldigheid van het document. In de drie andere landen, België, Duitsland en Frankrijk, worden zowel eerst (meestal voor binnenkomst) een nationaal visum afgegeven en na binnenkomst een verblijfsvergunning. Daarbij valt op dat in Duitsland het visum ook als verblijfstitel geldt en de periode van het bezit van het visum meetelt bij de opbouw van verblijfsrechten in Duitsland. De vreemdeling moet echter na binnenkomst voor het verstrijken van de geldigheidsduur van het visum wel een aparte verblijfsvergunning aanvragen.

In hoofdstuk 6 is gebleken dat ook ten minste zeven andere EU-lidstaten, althans bij de beslissing op verzoeken om gezinshereniging, een systeem met één toetsmoment hanteren. Estland en Finland hanteren het Deense model: er is geen visum vereist; de verblijfsvergunning wordt in het buitenland afgegeven. Luxemburg, Slowakije en Tsjechië geven bij een positieve beslissing in het buitenland zowel het visum als de verblijfsvergunning af. Litouwen geeft in het buitenland alleen een visum af maar na binnenkomst kan de vreemdeling zijn verblijfsvergunning afhalen zonder dat er een verdere toetsing plaatsvindt. Ook in Polen kent men één toetsmoment, die betreffende de verblijfsvergunning, maar het visum moet wel apart worden aangevraagd. In Griekenland, Letland, Oostenrijk, Portugal en Spanje kent men twee toetsmomenten bij toelating voor gezinshereniging.

Duidelijk is dat in de drie onderzochte landen die twee toetsmomenten hanteren (België, Duitsland en Frankrijk), naast EU/EER-burgers, nog andere belangrijke groepen derdelanders van het vereiste om een visum voor lang verblijf aan te vragen zijn vrijgesteld of een dergelijk visum in het land zelf kunnen aanvragen. Zij hoeven dus niet naar het land van herkomst te reizen en de besluitvorming over het visum daar af te wachten. In België geldt dat o.a. voor de ruime kring familieleden van Belgen en ook bij de indiening van een regularisatieaanvraag. In Duitsland kunnen onder meer derdelanders die een recht op toelating hebben, met name gezinsleden van Duitse burgers, ouders van een Duits minderjarig kind, maar ook derdelanders met een verblijfsrecht op grond van EG-richtlijnen, een verblijfsvergunning in Duitsland aanvragen zonder over een visum voor lang

verblijf te beschikken. In Frankrijk geldt dat voor echtgenoten van Franse burgers, voor ouders van minderjarige Franse kinderen, bij dringende medische behandeling en bij de regularisatie onder meer van minderjarige vreemdelingen die in Frankrijk zijn geboren en daar al lang wonen.

In de Europese landen, waarvoor betrouwbare immigratiegegevens beschikbaar zijn, blijkt dat een groot deel van de toegelaten gezinsmigranten, soms rond de helft of meer, gezinsleden van eigen burgers zijn. Gezinsmigratie maakt meestal circa de helft van de totale immigratie uit en gezinsleden van eigen staatsburgers vormen de grootste groep van de gezinsmigranten. Dat geeft een indruk van de praktische betekenis van de uitzonderingen op het mvv-vereiste in de drie genoemde landen. Het betekent ook dat er ten aanzien van die grote groepen in feite maar van één toetsmoment sprake is.

Verder bleek in de vorige hoofdstukken dat procedureregels in België, Duitsland en Frankrijk meer dan in Nederland ruimte laten voor het afzien van de eis van het visum voor lang verblijf onder meer in geval van regularisatie van zonder verblijfsvergunning in het land wonende vreemdelingen of in andere uitzonderlijke gevallen.

7.4 Vergelijking met Nederland op hoofdpunten

Uit dit onderzoek is gebleken dat niet alleen Denemarken en Groot-Brittannië een systeem van één toetsmoment hanteren, maar dat zulks ook in zeven andere EU-lidstaten gebeurt in ieder geval bij de toelating voor gezinshereniging.

In de drie onderzochte landen die als regel wel twee toetsmomenten kennen, is de tweede toetsing in een groot aantal gevallen veel beperkter (Duitsland en Frankrijk), of beperkt tot bepaalde elementen (België en Frankrijk) of wordt die tweede toetsing verricht door de lokale of regionale overheidsinstantie die ook bij de eerste toetsing nauw betrokken was, hetzij door voorafgaande advisering hetzij door feitelijke voorbereiding van de beslissing op de aanvraag op het visum voor lang verblijf, zodat de formele beslissing op dat visum alleen formeel door de consulaire of diplomatieke autoriteit wordt genomen. In Duitsland is van één toetsmoment sprake als een visum voor een jaar wordt verleend. De verschillen tussen deze drie lidstaten en Nederland zijn mede het gevolg van een aantal wijzigingen in het relevante Nederlandse recht in de afgelopen jaren. Het is sinds 1965 meer dan 25 jaar mogelijk geweest om in het buitenland een verblijfsvergunning voor Nederland aan te vragen. Op grond van de voor 1994 geldende Vreemdelingenwet was het immers mogelijk een aanvraag voor een verblijfsvergunning bij een Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen (zie het toenmalige artikel 52 Vb). Tot 1998 was het mogelijk om in Nederland ontheffing van het mvv-vereiste te verkrijgen. Bovendien was het tot 2004 mogelijk voor een in Nederland wonende hoofdpersoon om de mvv-aanvraag voor zijn gezinsleden in Nederland in te dienen.

Bij vergelijking van het systeem in de drie onderzochte landen die evenals Nederland twee toetsmomenten kennen (België, Duitsland en Frankrijk), vallen vier verschillen met de geldende Nederlandse regeling in het oog.

Ten eerste is de Nederlandse wetgeving wat betreft de groep van migranten die is vrijgesteld van het mvv-vereiste in artikel 17 Vw 2000 en artikel 3.71 Vb 2000 duidelijk beperkter. In de drie genoemde landen zijn grote groepen gezinsmigranten en in België en Frankrijk ook in geval van regularisatie expliciet in de wetgeving vrijgesteld van dit vereiste of is voorzien dat het visum in het land zelf kan worden aangevraagd.

In de tweede plaats zijn in Nederland als gevolg van de jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) de mogelijkheid om een machtiging in Nederland aan te vragen en de betekenis van de hardheidsclausule in artikel 3.71, vierde

lid, Vb 2000 zo sterk beperkt, dat deze nauwelijks nog praktische betekenis hebben.⁵⁶ Soms kwam deze jurisprudentie tot stand zonder dat daarop door de betrokken bewindspersoon was aangedrongen.

In de derde plaats zijn in Nederland, mede als gevolg van de Koppelingswet, de mogelijkheden om legaal te werken en zich op een normale wijze in te voegen in de Nederlandse samenleving sterk beperkt of uitgesloten, zolang de vreemdeling nog niet over een verblijfsvergunning of een ander verblijfsdocument beschikt. In die situatie kan hij bijvoorbeeld moeilijk of helemaal niet een ziektekostenverzekering afsluiten, een bankrekening openen, een huurovereenkomst aangaan of zich laten inschrijven in de Gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens (GBA). In de periode tussen binnenkomst en de afgifte van het verblijfsdocument is de betrokkene feitelijk uitgesloten. Veel overheidsinstanties en particuliere organisaties negeren zijn feitelijke verblijf, ook al is dat verblijf rechtmatig in de zin van artikel 8 Vw 2000. Dat geldt niet alleen voor derdelanders maar ook voor veel EU/EER-burgers die gebruik maken van het vrij verkeer van Unieburgers om naar Nederland te komen en eveneens voor derdelanders die zijn vrijgesteld van het mvv-vereiste. De langdurige druk om tot faciliteiten zoals het kennismigrantenloket te komen, vormt een aanwijzing voor aard en omvang van dit probleem. Dergelijke problemen worden door het Britse of het Deense systeem vermeden. Ook in het Duitse systeem, waarin het visum voor lang verblijf als een verblijfsvergunning geldt, worden dergelijke problemen grotendeels voorkomen. Vreemdelingen met een voor arbeid geldig visum kunnen direct na binnenkomst gaan werken.

In de vierde plaats laten de wettelijke regelingen in alle drie landen de ruimte om over te gaan tot regularisatie van bepaalde groepen of individuele vreemdelingen zonder dat discussies ontstaan over de vraag of de betrokkene voorafgaande aan de regularisatie eerst moeten voldoen aan de visumplicht. Op die manier worden discussies vermeden, zoals die in Nederland zijn gevoerd over het mvv-vereiste in verband met de zogenaamde 14-1 brieven of de pardonregeling.

Deze verschillen tussen Nederland en de drie onderzochte lidstaten die gebonden zijn door de gezinsherenigingsrichtlijn, maken dat de vraag of die richtlijn een dubbele toetsing toelaat voor de praktijk een veel grotere betekenis heeft. In die drie landen gelden immers juist ten aanzien van de toelating van gezinsleden vergaande uitzonderingen op het systeem van dubbele toetsing.

56 Zie ABRvS 12 januari 2004, *JV* 2004/82 en ABRvS 4 februari 2003, *JV* 2003/111.

Relevante wet- en regelgeving België

Relevante artikelen uit Wet van 15 december 1980 (huidige wetgeving)

Artikel 9

Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Artikel 9ter

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernerdende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst

of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.

§ 2. De in § 1 vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

Artikel 10

§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;

2° de vreemdeling die de wettelijke voorwaarden vervult om de Belgische nationaliteit door nationaliteitskeuze te verkrijgen op grond van artikel 13, 1°, 3° en 4°, van het Wetboek van Nationaliteit, of om ze te herkrijgen, zonder dat evenwel vereist is dat hij gedurende de twaalf maanden voorafgaand aan de aanvraag om tot verblijf te worden toegelaten zijn hoofdverblijf in België moet hebben, noch dat hij naargelang het geval, een verklaring van nationaliteitskeuze of een verklaring met het oog op het herkrijgen van de Belgische nationaliteit hoeft te doen;

3° de vrouw die de Belgische nationaliteit verloren heeft door haar huwelijk of ingevolge het verwerven van een vreemde nationaliteit door haar echtgenoot;

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;
- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar

hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voorzover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap, verbonden is met een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen, en die met die vreemdeling een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie onderhoudt van minstens een jaar, en die met hem komt samenleven, voorzover zij beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voorzover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

De minimumleeftijd van de twee partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;

6° het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar, van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen, of van zijn echtgenoot of van zijn partner zoals bedoeld in punt 4° of 5°, voorzover het kind een attest overlegt dat uitgaat van een door de Belgische diplomatieke of consulaire post erkende arts dat aantoonde dat het omwille van zijn handicap niet in zijn eigen behoeften kan voorzien;

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Het eerste lid, 4°, is niet van toepassing op de echtgenoot van een polygame vreemdeling, indien een andere echtgenoot van die persoon reeds in het Rijk verblijft, noch op de kinderen die in het kader van een polygaam huwelijk afstammen van een vreemdeling en een andere echtgenote dan deze die al in het Rijk verblijft.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als gelijkwaardig met een huwelijk in België.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners.

De bepalingen met betrekking tot de kinderen zijn van toepassing, tenzij een internationaal verdrag dat België bindt, meer voordelige bepalingen bevat.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 7°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over voldoende huisvesting beschikt om het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem

en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt de gevallen waarbij de vreemdeling geacht wordt over voldoende huisvesting te beschikken.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het tweede lid is niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7°, bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voorzover de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 10 werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van de vreemdeling die vervoegd wordt.

De minister of zijn gemachtigde kan, door middel van een gemotiveerde beslissing, echter eisen dat de in het tweede lid bedoelde documenten worden overgelegd indien de gezinshereniging mogelijk is in een ander land, waarmee de vreemdeling die vervoegd wordt of diens familielid een bijzondere band heeft, waarbij rekening gehouden wordt met de feitelijke omstandigheden, de aan de gezinshereniging gestelde voorwaarden in dat ander land en de mate waarin de betrokken vreemdelingen deze voorwaarden kunnen vervullen.

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan één van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in punt A van de bijlage aan deze wet.

§ 3. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 11, § 2, kan een vreemdeling die met toepassing van § 1, eerste lid, 4° of 5°, toegelaten werd tot een verblijf in de hoedanigheid van echtgenoot of ongehuwde partner, na de inwerkingtreding van de huidige bepaling, zich slechts beroepen op het recht om zich te laten vervoegen op basis van een huwelijk of een geregistreerd partnerschap indien hij kan bewijzen dat hij gedurende twee jaar regelmatig in het Rijk heeft verbleven.

§ 4. § 1, eerste lid, 1°, 4°, 5° en 6° is niet van toepassing op de familieleden van de vreemdeling die gemachtigd is in België te verblijven om er te studeren of die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

Artikel 12

De vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, wordt door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in het vreemdelingenregister ingeschreven. Enkel voor de toepassing van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen, wordt het vreemdelingenregister beschouwd als integraal deel uitmakende van de bevolkingsregisters.

In afwijking van het eerste lid, wordt de vreemdeling die zich vluchteling verklaart of die vraagt om als vluchteling te worden erkend ingeschreven in het in artikel 1, eerste lid, 2°, van de voormelde wet van 19 juli 1991 bedoelde wachtregister.

De Koning bepaalt de wijze van inschrijving en het model van de verblijfsvergunning die bij de inschrijving wordt afgegeven en daarvan bewijs levert.

De aanvraag tot inschrijving moet door de vreemdeling ingediend worden binnen acht werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen indien hij de machtiging tot verblijf in het buitenland heeft verkregen of indien het recht op verblijf aan hem werd toegekend in het buitenland. Zij moet worden ingediend binnen acht werkdagen na de ontvangst van die machtiging of toelating, indien deze in het Rijk werd verkregen of toegekend.

De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit en bij een algemene voorziening, in uitzonderlijke omstandigheden een kortere termijn vaststellen.

Artikel 1 2bis

§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in uitzonderlijke omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.

§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, met name een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in punt A van de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een gemotiveerde beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vierde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

§ 3. In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2 werden overgemaakt, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend, en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde onverwijld op de hoogte van de aanvraag en verzekert zich van zijn akkoord.

Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt of indien binnen een periode van negen maanden volgend op de indiening van de aanvraag geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn met een periode van drie maanden verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een gemotiveerde beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager vóór afloop van de in het

derde lid bepaalde termijn.

§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling dan inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

De beoordeling van de medische situatie die in voorkomend geval ingeroepen wordt door de vreemdeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, aangeduid overeenkomstig artikel 9ter, § 2.

De bepalingen van § 3, derde en vierde lid, zijn eveneens van toepassing.

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Artikel 13

§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.

De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 wordt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van drie jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur.

In afwijking op het derde lid, wordt op de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf van beperkte duur gemachtigd is, en op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, de in het zesde lid voorziene bepaling toegepast.

De verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van beperkte duur, is geldig voor de duur van de machtiging of de toelating. Wanneer een verblijfstitel uitgereikt is aan een vreemdeling die toegelaten is tot een verblijf van beperkte duur overeenkomstig het derde lid en de toelating tot verblijf onbeperkt wordt tijdens de geldigheidsduur van deze verblijfstitel, blijft deze geldig tot aan zijn vervaldatum. De Koning bepaalt de geldigheidsduur van de verblijfstitel die

wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd is of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte duur.

De in artikel 10bis, §§ 1 en 2, bedoelde familieleden ontvangen een verblijfstitel met dezelfde geldigheidsduur als de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt.

§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd. De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt om te worden gemachtigd tot een verblijf.

§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden :

1° er wordt op basis van § 3 een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd;

2° de vreemdeling voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer;

4° de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner in de zin van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd wordt, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;

5° de vreemdeling heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt om te worden gemachtigd tot een verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 3, kan de minister of zijn gemachtigde dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden.

§ 5. Gedurende een periode van tien jaar die volgen op de aanvraag tot machtiging tot verblijf, kunnen de minister of zijn gemachtigde een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van artikel 9ter en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, wanneer hij deze machtiging bekomen heeft op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de toekenning van de machtiging.

§ 6. Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt dat de bepalingen van dit artikel werden toegepast.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten, om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval van gegronde vermoedens van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.

Artikel 40

§ 1. Onverminderd de bepalingen vervat in de verordeningen van de Raad en van de Commissie van de Europese Gemeenschappen en de meer voordelige bepalingen waarop de E.G.-vreemdeling zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem toepasselijk.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder E.G.-vreemdeling verstaan, iedere onderdaan van een Lid-Staat van de Europese Gemeenschappen die verblijft in of zich begeeft naar het Rijk en die:

1° hetzij er een werkzaamheid in loondienst of anders dan in loondienst uitoefent of voornemens is uit te oefenen;

2° hetzij er het verrichten van diensten geniet of voornemens is te genieten;

3° hetzij er het recht op voortgezet verblijf geniet of voornemens is te genieten;

4° hetzij er het verblijfsrecht geniet of voornemens is te genieten na een beroepswerkzaamheid in de Gemeenschap te hebben beëindigd;

5° hetzij er als hoofdbezigheid een beroepsopleiding volgt of voornemens is te volgen in een erkende onderwijsinstelling;

6° hetzij tot geen van de in het 1° tot het 5° bedoelde categorieën behoort.

§ 3. Tenzij deze wet anders bepaalt, worden de hierna volgende personen, van welke nationaliteit ook, met de in § 2, 1°, 2° en 3°, bedoelde E.G.-vreemdeling gelijkgesteld, mits zij zich met hem vestigen of komen vestigen:

1° zijn echtgenoot;

2° zijn bloedverwanten in de nederdalende lijn of die van zijn echtgenoot, beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn;

3° zijn bloedverwanten in de opgaande lijn of die van zijn echtgenoot, die te hunnen laste zijn;

4° de echtgenoot van de personen bedoeld in het 2° en het 3°.

§ 4. Tenzij deze wet anders bepaalt, worden de hierna volgende personen, van welke nationaliteit ook, met de in § 2, 4° en 6°, bedoelde E.G.-vreemdeling gelijkgesteld, mits zij zich met hem vestigen of komen vestigen:

1° zijn echtgenoot;

2° zijn bloedverwanten in de nederdalende lijn of die van zijn echtgenoot, die te hunnen laste zijn;

3° zijn bloedverwanten in de opgaande lijn of die van zijn echtgenoot, die te hunnen laste zijn;

4° de echtgenoot van de personen bedoeld in het 2° en het 3°.

§ 5. Tenzij deze wet anders bepaalt, worden zijn echtgenoot en zijn kinderen of die van zijn echtgenoot die zij te hunnen laste hebben, van welke nationaliteit ook, met de in § 2, 5°, bedoelde E.G.-vreemdeling gelijkgesteld, mits zij zich met hem vestigen of komen vestigen.

§ 6. Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.

Relevante artikelen uit de Wet van 15 december 1980 (wetgeving tot 1 juni)

Artikel 9

Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit

bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.

Artikel 10

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten:

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaalverdrag, door de wet of door een koninklijk besluit;

2° de vreemdeling die voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de Belgische nationaliteit door een nationaliteitsverklaring of nationaliteitskeuze te verkrijgen, of om ze te herkrijgen, zonder dat evenwel vereist is dat hij gedurende de twaalf maanden voorafgaand aan de aanvraag om tot verblijf te worden toegelaten zijn hoofdverblijf in België moet hebben, noch dat hij naargelang van het geval een nationaliteitsverklaring, een verklaring van nationaliteitskeuze of een verklaring met het oog op het herkrijgen van de Belgische nationaliteit hoeft te doen;

3° de vrouw die de Belgische nationaliteit verloren heeft door haar huwelijk ofingevolge het verwerven van een vreemde nationaliteit door haar echtgenoot;

4° de vreemdeling die de echtgenoot is van een tot een verblijf in het Rijk toegelaten of gemachtigde vreemdeling of van een tot vestiging aldaar gemachtigde vreemdeling en die met deze komt samenleven, en voorzover de twee betrokken personen ouder zijn dan achttien jaar alsmede hun kinderen die te hunnen laste zijn en die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt, tenzij een internationaal verdrag dat België bindt meer voordelige bepalingen bevat.

Wanneer de echtgenoot of het kind van een tot een verblijf in het Rijk toegelaten of gemachtigde vreemdeling of van een tot vestiging aldaar gemachtigde vreemdeling, zelf tot een verblijf in het Rijk toegelaten is op grond van het eerste lid, 4°, na de inwerking-treding van deze bepaling, kan het recht om zich bij dezelfde vreemdeling te voegen nog slechts worden ingeroepen tijdens hetzelfde kalenderjaar en het daaropvolgende kalenderjaar.

Wanneer een vreemdeling tot een verblijf in het rijk toegelaten is, met toepassing van het eerste lid, 4°, na de inwerking-treding van deze bepaling, kunnen noch zijn echtgenoot noch zijn kinderen zich beroepen op het recht om zich bij hem te komen voegen. Het eerste lid, 4°, is niet van toepassing op de leden van het gezin van de vreemdeling die gemachtigd is in België te verblijven om er te studeren.

Artikel 12

De vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, wordt door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in het vreemdelingenregister ingeschreven. Enkel voor de toepassing van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen, wordt het vreemdelingenregister beschouwd als integraal deel uitmakende van de bevolkingsregisters.

In afwijking van het eerste lid, wordt de vreemdeling die zich vluchteling verklaart of die vraagt om als vluchteling te worden erkend ingeschreven in het in artikel 1, eerste lid, 2°, van de voormelde wet van 19 juli 1991 bedoelde wachtregister.

De Koning bepaalt de wijze van inschrijving en het model van de verblijfsvergunning die bij de inschrijving wordt afgegeven en daarvan bewijs levert.

De aanvraag tot inschrijving moet door de vreemdeling ingediend worden binnen acht werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen indien hij de machtiging tot verblijf in

het buitenland heeft verkregen. Zij moet worden ingediend binnen acht werkdagen na de ontvangst van die machtiging indien deze in het Rijk werd verkregen. De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit en bij een algemene voorziening, in uitzonderlijke omstandigheden een kortere termijn vaststellen.

Artikel 13

De machtiging tot verblijf wordt verleend voor onbeperkte tijd, tenzij zij uitdrukkelijk een tijdslimiet stelt wegens bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of in verband met aard en duur van zijn werkzaamheden in België. De verblijfsvergunning die constateert dat de vreemdeling toegelaten is tot verblijf krachtens artikel 10, of gemachtigd is tot een verblijf voor onbeperkte tijd, is één jaar geldig. Op aanvraag van de betrokkene wordt zij door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd. De verblijfsvergunning van de vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf voor een beperkte tijd, is geldig voor de duur van de machtiging. Op aanvraag van de betrokkene wordt zij door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd en vernieuwd op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de vergunning en dat de machtiging voor een nieuwe periode werd verlengd door de Minister of zijn gemachtigde.

De Minister of diens gemachtigde, kan de vreemdeling die langer in het land verblijft dan de beperkte tijd waarvoor hij diens machtiging had gekregen om in België te verblijven en die niet meer in het bezit is van een regelmatige verblijfsvergunning, het bevel geven het grondgebied te verlaten. Hij kan dezelfde maatregel nemen ten aanzien van zijn familieleden die krachtens artikel 10, eerste lid, 4°, tot een verblijf in het Rijk zijn toegelaten. In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vermeld dat de bepalingen van dit artikel zijn toegepast.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

Relevante artikelen uit het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981

Artikel 25

§ 1. Wanneer de vreemdeling die naar België komt voor een verblijf van meer dan drie maanden in het bezit is van een machtiging tot voorlopig verblijf, schrijft het gemeentebestuur hem in het vreemdelingenregister in en geeft hem het bewijs van inschrijving in dat register af.

Indien de machtiging tot voorlopig verblijf slechts voor een bepaalde duur geldt, wordt het bewijs van inschrijving tot die duur beperkt.

§ 2. Wanneer de vreemdeling geen machtiging tot voorlopig verblijf moet bezitten, handelt het gemeentebestuur, op overlegging van het bewijs van de bestaansmiddelen, zoals bepaald is in par. 1.

Acht het gemeentebestuur het bewijs van de bestaansmiddelen ontoereikend, dan geeft het aan de vreemdeling een attest van immatriculatie model A, af overeenkomstig bijlage 4.

Dat attest dekt het verblijf voor drie maanden, in afwachting van de beslissing van de Minister of zijn gemachtigde.

Is de beslissing gunstig of wordt, binnen de termijn van drie maanden, geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur gebracht, dan geeft dat bestuur het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister af.

Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet tot verblijf gemachtigd wordt, geeft hij hem bevel om het grondgebied te verlaten. Het gemeentebestuur geeft van beide beslissingen kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage

Artikel 26

§ 1. Wanneer de vreemdeling die aan het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van de wet bepaalde gevallen bevindt, wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister, geeft het gemeentebestuur hem, overeenkomstig artikel 12bis, § 3 of § 4, van de wet, een document af dat aantoonst dat de aanvraag werd ingediend en overeenkomstig het model van bijlage 15bis werd opgesteld en stelt hem in het bezit van een attest van immatriculatie model A, waarvan de geldigheid negen maanden na de datum van afgifte van het document dat overeenkomstig het model van bijlage 15bis werd opgesteld vervalst. Het gemeentebestuur bezorgt onmiddellijk een kopie van dit document aan de gemachtigde van de minister.

§ 2. Indien de in artikel 12bis, § 3, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter. Het gemeentebestuur bezorgt onmiddellijk een kopie van dit document aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt wordt hem, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, overeenkomstig de modellen van bijlage 12 of 13, kennis gegeven van de beslissing waarbij hem bevolen wordt het grondgebied te verlaten.

§ 3. Indien de in artikel 12bis, § 4, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 3° van dezelfde bepaling, verklaart de minister of zijn gemachtigde dat zijn aanvraag onontvankelijk is en het gemeentebestuur geeft hem kennis van deze beslissing door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter.

Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt, wordt hem, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, overeenkomstig de modellen van bijlage 12 of 13, kennis gegeven van de beslissing waarbij hem bevolen wordt het grondgebied te verlaten.

§ 4. Indien de minister of zijn gemachtigde beslist dat de in § 1 bedoelde vreemdeling geen recht op verblijf heeft, geeft hij hem, naargelang het geval, een bevel om het grondgebied te verlaten. In dit geval mag de termijn voor het verlaten van het grondgebied niet minder dan 30 dagen bedragen. Het gemeentebestuur geeft van beide beslissingen kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14.

§ 5. Indien de beslissing inzake de aanvraag tot verblijf gunstig is of indien binnen een termijn van negen maanden, te rekenen vanaf de datum van de afgifte van het overeenkomstig het model van bijlage 15bis opgesteld document, geen enkele beslissing aan het gemeentebestuur wordt medegedeeld, wordt de in § 1 bedoelde vreemdeling in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Het attest van immatriculatie wordt desgevallend verlengd tot de afgifte van dit bewijs.

Behalve in het geval van artikel 13, § 1, vierde lid, van de wet, zijn de toelating tot verblijf voor beperkte duur en het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig voor een duur van één jaar.

§ 6. Indien de minister of zijn gemachtigde beslist de in § 5 bepaalde termijn van negen maanden met een periode van drie maanden te verlengen, geeft het gemeentebestuur een kopie van deze beslissing aan de vreemdeling en verlengt ze het attest van immatriculatie met drie maanden, te rekenen vanaf zijn vervaldatum.

De minister of zijn gemachtigde kan ook beslissen om de in § 5 bepaalde termijn van negen maanden met een tweede periode van drie maanden te verlengen. In dit geval wordt er overeenkomstig het eerste lid gehandeld.

Indien de beslissing gunstig is of indien er binnen de eerste periode van drie maanden of, in voorkomend geval, de tweede periode, geen enkele beslissing aan het gemeentebestuur wordt medegedeeld, wordt de vreemdeling in het bezit gesteld van een bewijs van

inschrijving in het vreemdelingenregister. Het attest van immatriculatie wordt desgeval-
lend verlengd tot de afgifte van dit bewijs.

Indien de minister of zijn gemachtigde tijdens de eerste of de tweede periode van drie
maanden beslist dat de vreemdeling geen recht op verblijf heeft, wordt er overeenkomstig
§ 4 gehandeld.

Artikel 61

§ 1. De vreemdeling bedoeld in artikel 40, § 6, van de wet, wordt, voor zover hij voldoet
aan de voorwaarde bedoeld in artikel 44, § 1, en na inzage van de documenten die vereist
zijn voor de binnenkomst in het Rijk, ingeschreven in het vreemdelingenregister en,
naargelang hij de nationaliteit van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen bezit
of niet, in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, model B of model A, over-
eenkomstig bijlage 5 of 4, geldig vijf maanden vanaf de datum van afgifte.

Indien het gemeentebestuur het attest van immatriculatie model A afgeeft, schrapt zij
de woorden “van het Ministerie van Tewerkstelling en arbeid of”, die voorkomen in het
tweede lid van de tekst op zijde 1 van het hogervermeld document.

Bij zijn inschrijving moet hij een aanvraag tot vestiging indienen overeenkomstig het
model van bijlage 19.

§ 2. De vreemdeling moet zich ten vroegste een maand na de aanvraag tot vestiging en
ten laatste voor de afloop van de geldigheidsduur van zijn attest van immatriculatie bij
het gemeentebestuur aanbieden ten einde zich de beslissing aangaande de aanvraag tot
vestiging te laten betekenen.

§ 3. Indien de Minister of zijn gemachtigde het recht op vestiging erkent, schrijft het
gemeentebestuur de vreemdeling in het bevolkingsregister in en geeft het hem al naarge-
lang hij de nationaliteit bezit van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of niet,
de verblijfskaart van onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of
een identiteitskaart voor vreemdelingen af.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over
te gaan tot afgifte van de verblijfs- of identiteitskaart, dient het attest van immatriculatie
te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfs- of identiteitskaart.

Indien de Minister of zijn gemachtigde evenwel van oordeel is dat bijkomend onderzoek
verricht moet worden met betrekking tot de geldigheid van de documenten aangaande
de bloed- of aanverwantschap met de Belgische onderdaan of aangaande de vestiging van
de vreemdeling met de Belgische onderdaan, brengt hij de vreemdeling daarvan op de
hoogte, die dan in het bezit blijft van zijn attest van immatriculatie.

Indien de vreemdeling zich overeenkomstig § 2 bij het gemeentebestuur aanbiedt om zich
de beslissing aangaande de aanvraag tot vestiging te laten betekenen en er geen enkele
onderrichting gegeven werd door de Minister of zijn gemachtigde, handelt het gemeente-
bestuur overeenkomstig het bepaalde in het eerste lid.

§ 4. De Minister of zijn gemachtigde weigert de vestiging indien de voorwaarden tot ves-
tiging niet vervuld zijn. De vreemdeling wordt van deze beslissing kennis gegeven door
de afgifte van een document overeenkomstig het model van de bijlage 20.

Verder zijn ook de bepalingen van artikel 45, § 7, van toepassing.

§ 5.- De totale kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van een attest van
immatriculatie en de identiteitskaart voor vreemdelingen of de verblijfskaart van onder-
daan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen mag niet meer bedragen dan de
prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Relevante wet- en regelgeving Denemarken

Relevante artikelen uit de Aliens Act

Sectie 5

(1) Aliens who are not entitled to stay in Denmark under sections 1 to 3a and 4b may only stay in Denmark if they hold a residence permit.

(2) The Minister of Refugee, Immigration and Integration Affairs may lay down rules to the effect that a child under the age of 18 staying permanently with the person having custody of it, does not require a residence permit.

Sectie 9

(1) Upon application, a residence permit may be issued to:

(i) an alien over the age of 24 who cohabits at a shared residence, either in marriage or in regular cohabitation of prolonged duration, with a person permanently resident in Denmark

over the age of 24 who: -

(a) is a Danish national;

(b) is a national of one of the other Nordic countries;

(c) is issued with a residence permit under section 7 or 8; or

(d) has held a permanent residence permit for Denmark for more than the last 3 years.

(2-17) ...

(18) A residence permit under subsection (1) must be obtained before the entry into Denmark.

After entry, no such application can be submitted or examined or be allowed to suspend enforcement in Denmark unless exceptional reasons make it appropriate, including regard for family unity. If, at the time of the application, the alien is lawfully residing in Denmark pursuant to sections 1 to 3a, 4b or 5(2) or pursuant to a residence permit under sections 6 to 9f, an application for a residence permit pursuant to subsection (1)(i) or (ii) can be submitted and examined and be allowed to suspend enforcement, unless particular reasons make it inappropriate.

(19-25) ...

Sectie 9a

(1) Upon application, a residence permit may be issued to an alien if essential employment or business considerations make it appropriate to grant the application, including if the alien can obtain employment within a professional field short of particularly qualified labour. The first sentence hereof only applies to workers who are nationals of Estonia, Latvia, Lithuania, Poland, Slovakia, Slovenia, the Czech Republic and Hungary if they cannot be issued with a residence permit pursuant to subsection (5).

(2) ...

(3) A residence permit under subsection (1) must be obtained before the entry into Denmark.

After entry, such application cannot be submitted or examined or be allowed to suspend enforcement in Denmark, unless particular reasons make it appropriate

Sectie 9c

(1) Upon application, a residence permit may be issued to an alien if exceptional reasons make it appropriate, including regard for family unity. Unless particular reasons make it

inappropriate, including regard for family unity, it must be made a condition for a residence permit under the first sentence hereof as a result of family ties with a person living in Denmark that the conditions referred to in section 9(2) to (17) are satisfied. The provisions of section 9(19) to (25) apply correspondingly.

(2) ...

(3) ...

(4) A residence permit under subsection (1) must be obtained before the entry into Denmark.

After entry, such application cannot be submitted or examined or be allowed to suspend enforcement in Denmark, unless particular reasons make it appropriate.

Relevante artikelen uit de Aliens Order

26. (1) An application for a residence permit under section 7 of the Aliens Act must be submitted in Denmark.

(2) An application for a residence permit under section 9, 9a(1), 9c, 9d or 9f of the Aliens Act may be submitted to a Danish mission in the applicant's country of origin or in the country in which the applicant has resided permanently for the last three months, but cf. subsections (3) and (4) hereof. Unless humanitarian reasons conclusively make it inappropriate, an application under the first sentence hereof may only be submitted if the applicant has resided lawfully in the relevant country for the last three months. If there is no Danish mission in the applicant's country of origin or the country in which the applicant has resided permanently for the last three months, the Danish Immigration Service may decide that an application for a residence permit under section 9, 9a(1), 9c, 9d or 9f of the Aliens Act may be submitted to another Danish mission when particular reasons make it appropriate. The Danish Immigration Service may further decide that nationals of another country may submit an application for a residence permit under section 9, 9a(1), 9c, 9d or 9f of the Aliens Act to a Danish mission other than the ones referred to in the first sentence hereof when an agreement to that effect has been concluded with the country in question. By agreement with the Ministry of Foreign Affairs, an application for a residence permit under section 9, 9a(1), 9c, 9d or 9f of the Aliens Act may be submitted to the mission of another country in the applicant's country of origin or in the country in which the applicant has resided permanently for the last three months, but cf. subsections (3) and (4) hereof.

(3) An application for a residence permit under section 9, 9a(1), 9c or 9f of the Aliens Act may be submitted in Denmark if submission in Denmark of the application for a residence permit is permitted under section 9(18), 9a(3), 9c(4) or 9f(6) of the Aliens Act.

(4) An application for a residence permit under section 9d of the Aliens Act may be submitted in Denmark.

(5) An application for a residence permit under section 9a(2) or 9b of the Aliens Act may only be submitted under section 9a(4) or 9b(2) of the Aliens Act by persons staying in Denmark.

(6) An application for a residence permit under section 9a(1) or (5) from an alien who is a national of Estonia, Latvia, Lithuania, Poland, Slovakia, Slovenia, the Czech Republic or Hungary may be submitted in Denmark to the Danish Immigration Service. If the applicant lives or resides outside Copenhagen Municipality, Frederiksberg Municipality or Copenhagen County, the application may also be submitted to the Danish Immigration Service through the police at the place where the applicant lives or resides. If the applicant does not live or reside in Denmark, the application must be submitted to a Danish mission in the applicant's country of origin or in the country in which applicant has resided permanently for the last three months. If there is no Danish mission in the applicant's country of origin or the country in which the applicant has resided permanently for the

last three months, the Danish Immigration Service may decide that an application for a residence permit may be submitted to another Danish mission when particular reasons make it appropriate. The Danish Immigration Service may further decide that nationals of another country may submit applications for a residence permit to a Danish mission other than the ones referred to in the third sentence hereof when an agreement to that effect has been concluded with the country in question.

(7) If an application for a residence permit may be submitted in Denmark under subsections (3) and (4) hereof, the application must be submitted to the Danish Immigration Service. If the applicant lives or resides outside Copenhagen Municipality, Frederiksberg Municipality or Copenhagen County, the application may also be submitted to the Danish Immigration Service through the police at the place where the applicant lives or resides.

(8) An application under subsections (3) and (4) hereof must be submitted before expiry of a valid visa or not later than one month before the duty to hold a residence permit commences.

(9) An application for extension of a residence permit may not be submitted earlier than two months before expiry of the permit and must be submitted not later than one month before expiry of the permit. This does not apply in a situation where, after refusal of his application for a permanent residence permit, an alien submits a new application for extension of his residence permit.

An application for extension must be submitted to the Danish Immigration Service. If the applicant lives or resides outside Copenhagen Municipality, Frederiksberg Municipality or Copenhagen County, the application may also be submitted to the Danish Immigration Service through the police at the place where the applicant lives or resides.

Relevante wet- en regelgeving Duitsland

Relevante artikelen uit de AufenthG

§ 3 Passpflicht

(1) Ausländer dürfen nur in das Bundesgebiet einreisen oder sich darin aufhalten, wenn sie einen anerkannten und gültigen Pass oder Passersatz besitzen, sofern sie von der Passpflicht nicht durch Rechtsverordnung befreit sind.

(2) Das Bundesministerium des Innern oder die von ihm bestimmte Stelle kann in begründeten Einzelfällen vor der Einreise des Ausländers für den Grenzübertritt und einen anschließenden Aufenthalt von bis zu sechs Monaten Ausnahmen von der Passpflicht zulassen.

§ 4 Erfordernis eines Aufenthaltstitels

(1) Ausländer bedürfen für die Einreise und den Aufenthalt im Bundesgebiet eines Aufenthaltstitels, sofern nicht durch Recht der Europäischen Union oder durch Rechtsverordnung etwas anderes bestimmt ist oder auf Grund des Abkommens vom 12. September 1963 zur Gründung einer Assoziation zwischen der Europäischen Wirtschaftsgemeinschaft und der Türkei (BGBl. 1964 II S. 509) (Assoziationsabkommen EWG/Türkei) ein Aufenthaltsrecht besteht. Die Aufenthaltstitel werden erteilt als

1. Visum (§ 6),
2. Aufenthaltserlaubnis (§ 7) oder
3. Niederlassungserlaubnis (§ 9).

(2) Ein Aufenthaltstitel berechtigt zur Ausübung einer Erwerbstätigkeit, sofern es nach diesem Gesetz bestimmt ist oder der Aufenthaltstitel die Ausübung der Erwerbstätigkeit ausdrücklich erlaubt. Jeder Aufenthaltstitel muss erkennen lassen, ob die Ausübung einer Erwerbstätigkeit erlaubt ist. Einem Ausländer, der keine Aufenthaltserlaubnis zum Zweck der Beschäftigung besitzt, kann die Ausübung einer Beschäftigung nur erlaubt werden, wenn die Bundesagentur für Arbeit zugestimmt hat oder durch Rechtsverordnung bestimmt ist, dass die Ausübung der Beschäftigung ohne Zustimmung der Bundesagentur für Arbeit zulässig ist. Beschränkungen bei der Erteilung der Zustimmung durch die Bundesagentur für Arbeit sind in den Aufenthaltstitel zu übernehmen.

(3) Ausländer dürfen eine Beschäftigung nur ausüben, wenn der Aufenthaltstitel es erlaubt, und von Arbeitgebern nur beschäftigt werden, wenn sie über einen solchen Aufenthaltstitel verfügen. Dies gilt nicht, wenn dem Ausländer auf Grund einer zwischenstaatlichen Vereinbarung, eines Gesetzes oder einer Rechtsverordnung die Erwerbstätigkeit ohne den Besitz eines Aufenthaltstitels gestattet ist.

(4) Ein Aufenthaltstitel bedürfen auch Ausländer, die als Besatzungsmitglieder eines Seeschiffes tätig sind, das berechtigt ist, die Bundesflagge zu führen.

(5) Ein Ausländer, dem nach dem Assoziationsabkommen EWG/Türkei ein Aufenthaltsrecht zusteht, ist verpflichtet, das Bestehen des Aufenthaltsrechts durch den Besitz einer Aufenthaltserlaubnis nachzuweisen. Die Aufenthaltserlaubnis wird auf Antrag ausgestellt.

§ 5 Allgemeine Erteilungsvoraussetzungen

(1) Die Erteilung eines Aufenthaltstitels setzt in der Regel voraus, dass die Passpflicht nach § 3 erfüllt wird und

1. der Lebensunterhalt gesichert ist,
- 1a. die Identität und, falls er nicht zur Rückkehr in einen anderen Staat berechtigt ist, die

Staatsangehörigkeit des Ausländers geklärt ist,
2. kein Ausweisungsgrund vorliegt und
3. soweit kein Anspruch auf Erteilung eines Aufenthaltstitels besteht, der Aufenthalt des Ausländers nicht aus einem sonstigen Grund Interessen der Bundesrepublik Deutschland beeinträchtigt oder gefährdet.

(2) Des Weiteren setzt die Erteilung einer Aufenthaltserlaubnis oder einer Niederlassungserlaubnis voraus, dass der Ausländer

1. mit dem erforderlichen Visum eingereist ist und

2. die für die Erteilung maßgeblichen Angaben bereits im Visumantrag gemacht hat.

Hiervon kann abgesehen werden, wenn die Voraussetzungen eines Anspruchs auf Erteilung erfüllt sind oder es auf Grund besonderer Umstände des Einzelfalls nicht zumutbar ist, das Visumverfahren nachzuholen.

(3) In den Fällen der Erteilung eines Aufenthaltstitels nach den §§ 24, 25 Abs. 1 bis 3 sowie § 26 Abs. 3 ist von der Anwendung der Absätze 1 und 2 abzusehen; in den übrigen Fällen der Erteilung eines Aufenthaltstitels nach Kapitel 2 Abschnitt 5 kann hiervon abgesehen werden.

(4) Die Erteilung eines Aufenthaltstitels ist zu versagen, wenn einer der Ausweisungsgründe nach § 54 Nr. 5 oder 5a vorliegt. Von Satz 1 können in begründeten Einzelfällen Ausnahmen zugelassen werden, wenn sich der Ausländer gegenüber den zuständigen Behörden offenbart und glaubhaft von seinem sicherheitsgefährdenden Handeln Abstand nimmt. Das Bundesministerium des Innern oder die von ihm bestimmte Stelle kann in begründeten Einzelfällen vor der Einreise des Ausländers für den Grenzübertritt und einen anschließenden Aufenthalt von bis zu sechs Monaten Ausnahmen von Satz 1 zulassen.

§ 6 Visum

(1) Einem Ausländer kann

1. ein Schengen-Visum für die Durchreise oder

2. ein Schengen-Visum für Aufenthalte von bis zu drei Monaten innerhalb einer Frist von sechs Monaten von dem Tag der ersten Einreise an (kurzfristige Aufenthalte) erteilt werden, wenn die Erteilungsvoraussetzungen des Schengener Durchführungsübereinkommens und der dazu ergangenen Ausführungsvorschriften erfüllt sind. In Ausnahmefällen kann das Schengen-Visum aus völkerrechtlichen oder humanitären Gründen oder zur Wahrung politischer Interessen der Bundesrepublik Deutschland erteilt werden, wenn die Erteilungsvoraussetzungen des Schengener Durchführungsübereinkommens nicht erfüllt sind. In diesen Fällen ist die Gültigkeit räumlich auf das Hoheitsgebiet der Bundesrepublik Deutschland zu beschränken.

(2) Das Visum für kurzfristige Aufenthalte kann auch für mehrere Aufenthalte mit einem Gültigkeitszeitraum von bis zu fünf Jahren mit der Maßgabe erteilt werden, dass der Aufenthaltszeitraum jeweils drei Monate innerhalb einer Frist von sechs Monaten von dem Tag der ersten Einreise an nicht überschreiten darf.

(3) Ein nach Absatz 1 Satz 1 erteiltes Schengen-Visum kann in besonderen Fällen bis zu einer Gesamtaufenthaltsdauer von drei Monaten innerhalb einer Frist von sechs Monaten von dem Tag der ersten Einreise an verlängert werden. Dies gilt auch dann, wenn das Visum von einer Auslandsvertretung eines anderen Schengen-Anwenderstaates erteilt worden ist. Für weitere drei Monate innerhalb der betreffenden Sechsmonatsfrist kann das Visum nur unter den Voraussetzungen des Absatzes 1 Satz 2 verlängert werden.

(4) Für längerfristige Aufenthalte ist ein Visum für das Bundesgebiet (nationales Visum) erforderlich, das vor der Einreise erteilt wird. Die Erteilung richtet sich nach den für die Aufenthalts- und Niederlassungserlaubnis geltenden Vorschriften. Die Dauer des rechtmäßigen Aufenthalts mit einem nationalen Visum wird auf die Zeiten des Besitzes einer Aufenthaltserlaubnis oder Niederlassungserlaubnis angerechnet.

§ 7 Aufenthaltserlaubnis

(1) Die Aufenthaltserlaubnis ist ein befristeter Aufenthaltstitel. Sie wird zu den in den nachfolgenden Abschnitten genannten Aufenthaltszwecken erteilt. In begründeten Fällen kann eine Aufenthaltserlaubnis auch für einen von diesem Gesetz nicht vorgesehenen Aufenthaltszweck erteilt werden.

(2) Die Aufenthaltserlaubnis ist unter Berücksichtigung des beabsichtigten Aufenthaltszwecks zu befristen. Ist eine für die Erteilung, die Verlängerung oder die Bestimmung der Geltungsdauer wesentliche Voraussetzung entfallen, so kann die Frist auch nachträglich verkürzt werden.

§ 8 Verlängerung der Aufenthaltserlaubnis

(1) Auf die Verlängerung der Aufenthaltserlaubnis finden dieselben Vorschriften Anwendung wie auf die Erteilung.

(2) ..

(3) ..

§ 9 Niederlassungserlaubnis

(1) Die Niederlassungserlaubnis ist ein unbefristeter Aufenthaltstitel. Sie berechtigt zur Ausübung einer Erwerbstätigkeit, ist zeitlich und räumlich unbeschränkt und darf nicht mit einer Nebenbestimmung versehen werden. § 47 bleibt unberührt.

(2) ..

(3) ..

(4) ..

§ 71 Zuständigkeit

(1) Für aufenthalts- und passrechtliche Maßnahmen und Entscheidungen nach diesem Gesetz und nach ausländerrechtlichen Bestimmungen in anderen Gesetzen sind die Ausländerbehörden zuständig. Die Landesregierung oder die von ihr bestimmte Stelle kann bestimmen, dass für einzelne Aufgaben nur eine oder mehrere bestimmte Ausländerbehörden zuständig sind.

(2) Im Ausland sind für Pass- und Visaangelegenheiten die vom Auswärtigen Amt ermächtigten Auslandsvertretungen zuständig.

(3) ...

(4) ...

(5) ...

(6) ...

§ 73 Sonstige Beteiligungserfordernisse im Visumverfahren und bei der Erteilung von Aufenthaltstiteln

(1) Die im Visumverfahren von der deutschen Auslandsvertretung erhobenen Daten der visumantragstellenden Person und des Einladers können über das Auswärtige Amt zur Feststellung von Versagungsgründen nach § 5 Abs. 4 an den Bundesnachrichtendienst, das Bundesamt für Verfassungsschutz, den Militärischen Abschirmdienst, das Bundeskriminalamt und das Zollkriminalamt übermittelt werden. Die beteiligten Behörden übermitteln Erkenntnisse über Versagungsgründe nach § 5 Abs. 4 über das Auswärtige Amt an die zuständige Auslandsvertretung. Das Verfahren nach § 21 des Ausländerzentralregistergesetzes bleibt unberührt. In den Fällen des § 14 Abs. 2 kann die jeweilige mit der polizeilichen Kontrolle des grenzüberschreitenden Verkehrs beauftragte Behörde die im Visumverfahren erhobenen Daten an die in Satz 1 genannten Behörden übermitteln.

(2) Die Ausländerbehörden können zur Feststellung von Versagungsgründen gemäß § 5 Abs. 4 oder zur Prüfung von Sicherheitsbedenken vor der Erteilung oder Verlängerung eines sonstigen Aufenthaltstitels die bei ihr gespeicherten personenbezogenen Daten der betroffenen Person an den Bundesnachrichtendienst, den Militärischen Abschirmdienst

und das Zollkriminalamt sowie an das Landesamt für Verfassungsschutz und das Landeskriminalamt oder die zuständigen Behörden der Polizei übermitteln. Vor Erteilung einer Niederlassungserlaubnis sind die gespeicherten personenbezogenen Daten den in Satz 1 genannten Sicherheitsbehörden und Nachrichtendiensten zu übermitteln, wenn dies zur Feststellung von Versagungsgründen gemäß § 5 Abs. 4 oder zur Prüfung von Sicherheitsbedenken geboten ist.

(3) Die in den Absätzen 1 und 2 genannten Sicherheitsbehörden und Nachrichtendienste teilen der anfragenden Stelle unverzüglich mit, ob Versagungsgründe nach § 5 Abs. 4 oder Sicherheitsbedenken nach Absatz 2 vorliegen. Sie dürfen die mit der Anfrage übermittelten Daten speichern und nutzen, wenn das zur Erfüllung ihrer gesetzlichen Aufgaben erforderlich ist. Übermittlungsregelungen nach anderen Gesetzen bleiben unberührt.

(4) Das Bundesministerium des Innern bestimmt im Einvernehmen mit dem Auswärtigen Amt und unter Berücksichtigung der aktuellen Sicherheitslage durch allgemeine Verwaltungsvorschrift, in welchen Fällen gegenüber Staatsangehörigen bestimmter Staaten sowie Angehörigen von in sonstiger Weise bestimmten Personengruppen von der Ermächtigung des Absatzes 1 Gebrauch gemacht wird.

§ 77 Schriftform; Ausnahme von Formerfordernissen

(1) Der Verwaltungsakt, durch den ein Passersatz, ein Ausweisersatz oder ein Aufenthaltstitel versagt, räumlich oder zeitlich beschränkt oder mit Bedingungen und Auflagen versehen wird, sowie die Ausweisung und die Aussetzung der Abschiebung bedürfen der Schriftform. Das Gleiche gilt für Beschränkungen des Aufenthalts nach § 12 Abs. 4, die Anordnungen nach den §§ 47 und 54a sowie den Widerruf von Verwaltungsakten nach diesem Gesetz.

(2) Die Versagung und die Beschränkung eines Visums und eines Passersatzes vor der Einreise bedürfen keiner Begründung und Rechtsbehelfsbelehrung; die Versagung an der Grenze bedarf auch nicht der Schriftform.

§ 78 Vordrucke für Aufenthaltstitel, Ausweisersatz und Bescheinigungen

(1) Der Aufenthaltstitel wird nach einheitlichem Vordruckmuster ausgestellt, das eine Seriennummer und eine Zone für das automatische Lesen enthält. Das Vordruckmuster enthält folgende Angaben:

1. Name und Vorname des Inhabers,
2. Gültigkeitsdauer,
3. Ausstellungsort und -datum,
4. Art des Aufenthaltstitels,
5. Ausstellungsbehörde,
6. Seriennummer des zugehörigen Passes oder Passersatzpapiers,
7. Anmerkungen.

(2) Wird der Aufenthaltstitel als eigenständiges Dokument ausgestellt, werden folgende zusätzliche Informationsfelder vorgesehen:

1. Tag und Ort der Geburt,
2. Staatsangehörigkeit,
3. Geschlecht,
4. Anmerkungen,
5. Anschrift des Inhabers.

(3) Der Aufenthaltstitel kann neben dem Lichtbild und der eigenhändigen Unterschrift weitere biometrische Merkmale von Fingern oder Händen oder Gesicht des Inhabers enthalten. Das Lichtbild, die Unterschrift und die weiteren biometrischen Merkmale dürfen auch in mit Sicherheitsverfahren verschlüsselter Form in den Aufenthaltstitel eingebracht werden. Auch die in den Absätzen 1 und 2 aufgeführten Angaben über die Person dürfen in mit Sicherheitsverfahren verschlüsselter Form in den Aufenthaltstitel eingebracht werden.

(4) Die Zone für das automatische Lesen enthält folgende Angaben:

1. Familienname und Vorname,
2. Geburtsdatum,
3. Geschlecht,
4. Staatsangehörigkeit,
5. Art des Aufenthaltstitels,
6. Seriennummer des Vordrucks,
7. ausstellender Staat,
8. Gültigkeitsdauer,
9. Prüfziffern.

(5) Öffentliche Stellen können die in der Zone für das automatische Lesen enthaltenen Daten zur Erfüllung ihrer gesetzlichen Aufgaben speichern, übermitteln und nutzen.

(6) Der Ausweisersatz enthält eine Seriennummer und eine Zone für das automatische Lesen. In dem Vordruckmuster können neben der Bezeichnung von Ausstellungsbehörde, Ausstellungsort und -datum, Gültigkeitszeitraum bzw. -dauer, Name und Vorname des Inhabers, Aufenthaltsstatus sowie Nebenbestimmungen folgende Angaben über die Person des Inhabers vorgesehen sein:

1. Tag und Ort der Geburt,
 2. Staatsangehörigkeit,
 3. Geschlecht,
 4. Größe,
 5. Farbe der Augen,
 6. Anschrift des Inhabers,
 7. Lichtbild,
 8. eigenhändige Unterschrift,
 9. weitere biometrische Merkmale von Fingern oder Händen oder Gesicht,
 10. Hinweis, dass die Personalangaben auf den eigenen Angaben des Ausländers beruhen.
- Das Lichtbild, die Unterschrift und die weiteren biometrischen Merkmale dürfen auch in mit Sicherheitsverfahren verschlüsselter Form in den Ausweisersatz eingebracht werden. Die Absätze 4 und 5 gelten entsprechend.

(7) Die Bescheinigungen nach § 60a Abs. 4 und § 81 Abs. 5 werden nach einheitlichem Vordruckmuster ausgestellt, das eine Seriennummer enthält und mit einer Zone für das automatische Lesen versehen sein kann. Die Bescheinigung darf im Übrigen nur die in Absatz 6 bezeichneten Daten enthalten sowie den Hinweis, dass der Ausländer mit ihr nicht der Passpflicht genügt. Die Absätze 4 und 5 gelten entsprechend.

§ 81 Beantragung des Aufenthaltstitels

(1) Die Erteilung eines Aufenthaltstitels erfolgt nur auf Antrag, soweit nicht etwas anderes bestimmt ist.

(2) Ein Aufenthaltstitel, der nach Maßgabe der Rechtsverordnung nach § 99 Abs. 1 Nr. 2 nach der Einreise eingeholt werden kann, ist unverzüglich nach der Einreise oder innerhalb der in der Rechtsverordnung bestimmten Frist zu beantragen. Für ein im Bundesgebiet geborenes Kind, dem nicht von Amts wegen ein Aufenthaltstitel zu erteilen ist, ist der Antrag innerhalb von sechs Monaten nach der Geburt zu stellen.

(3) Beantragt ein Ausländer, der sich rechtmäßig im Bundesgebiet aufhält, ohne einen Aufenthaltstitel zu besitzen, die Erteilung eines Aufenthaltstitels, gilt sein Aufenthalt bis zur Entscheidung der Ausländerbehörde als erlaubt. Wird der Antrag verspätet gestellt, gilt ab dem Zeitpunkt der Antragstellung bis zur Entscheidung der Ausländerbehörde die Abschiebung als ausgesetzt.

(4) Beantragt ein Ausländer die Verlängerung seines Aufenthaltstitels oder die Erteilung eines anderen Aufenthaltstitels, gilt der bisherige Aufenthaltstitel vom Zeitpunkt seines Ablaufs bis zur Entscheidung der Ausländerbehörde als fortbestehend.

(5) Dem Ausländer ist eine Bescheinigung über die Wirkung seiner Antragstellung (Fikti-

onsbescheinigung) auszustellen.

§ 82 Mitwirkung des Ausländers

(1) Der Ausländer ist verpflichtet, seine Belange und für ihn günstige Umstände, soweit sie nicht offenkundig oder bekannt sind, unter Angabe nachprüfbarer Umstände unverzüglich geltend zu machen und die erforderlichen Nachweise über seine persönlichen Verhältnisse, sonstige erforderliche Bescheinigungen und Erlaubnisse sowie sonstige erforderliche Nachweise, die er erbringen kann, unverzüglich beizubringen. Die Ausländerbehörde kann ihm dafür eine angemessene Frist setzen. Nach Ablauf der Frist geltend gemachte Umstände und beigebrachte Nachweise können unberücksichtigt bleiben.

(2) Absatz 1 findet im Widerspruchsverfahren entsprechende Anwendung.

(3) Der Ausländer soll auf seine Pflichten nach Absatz 1 sowie seine wesentlichen Rechte und Pflichten nach diesem Gesetz, insbesondere die Verpflichtungen aus den §§ 44a, 48, 49 und 81 und die Möglichkeit der Antragstellung nach § 11 Abs. 1 Satz 3 hingewiesen werden. Im Falle der Fristsetzung ist er auf die Folgen der Fristversäumung hinzuweisen.

(4) Soweit es zur Vorbereitung und Durchführung von Maßnahmen nach diesem Gesetz und nach ausländerrechtlichen Bestimmungen in anderen Gesetzen erforderlich ist, kann angeordnet werden, dass ein Ausländer bei der zuständigen Behörde sowie den Vertretungen des Staates, dessen Staatsangehörigkeit er vermutlich besitzt, persönlich erscheint sowie eine ärztliche Untersuchung zur Feststellung der Reisefähigkeit durchgeführt wird. Kommt der Ausländer einer Anordnung nach Satz 1 nicht nach, kann sie zwangsweise durchgesetzt werden. § 40 Abs. 1 und 2, die §§ 41, 42 Abs. 1 Satz 1 und 3 des Bundespolizeigesetzes finden entsprechende Anwendung.

Relevante artikelen uit de AufenthV

§ 17 Nichtbestehen der Befreiung bei Erwerbstätigkeit während eines Kurzaufenthalts

(1) Für die Einreise und den Kurzaufenthalt sind die Staatsangehörigen der in Anhang II der Verordnung (EG) Nr. 539/2001 in der jeweils geltenden Fassung genannten Staaten vom Erfordernis eines Aufenthaltstitels nicht befreit, sofern sie im Bundesgebiet eine Erwerbstätigkeit ausüben.

(2) Absatz 1 findet keine Anwendung, soweit der Ausländer im Bundesgebiet bis zu drei Monate innerhalb von zwölf Monaten lediglich Tätigkeiten ausübt, die nach § 16 Satz 1 der Beschäftigungsverordnung nicht als Beschäftigung gelten, oder diesen entsprechende selbständige Tätigkeiten ausübt. Die zeitliche Beschränkung des Satzes 1 gilt nicht für Kraftfahrer im grenzüberschreitenden Straßenverkehr, die lediglich Güter oder Personen durch das Bundesgebiet hindurchbefördern, ohne dass die Güter oder Personen das Transportfahrzeug wechseln.

§ 31 Zustimmung der Ausländerbehörde zur Visumerteilung

(1) Ein Visum bedarf der vorherigen Zustimmung der für den vorgesehenen Aufenthaltsort zuständigen Ausländerbehörde, wenn

1. der Ausländer sich länger als drei Monate im Bundesgebiet aufhalten will,
2. der Ausländer im Bundesgebiet eine Erwerbstätigkeit ausüben will oder
3. die Daten des Ausländers nach § 73 Abs. 1 Satz 1 des Aufenthaltsgesetzes an die Sicherheitsbehörden übermittelt werden.

Im Fall des Satzes 1 Nr. 3 gilt die Zustimmung als erteilt, wenn nicht die Ausländerbehörde der Erteilung des Visums binnen zehn Tagen nach Übermittlung der Daten des Visumantrages an sie widerspricht oder die Ausländerbehörde im Einzelfall innerhalb dieses Zeitraums der Auslandsvertretung mitgeteilt hat, dass die Prüfung nicht innerhalb dieser Frist abgeschlossen wird. Dasselbe gilt bei Anträgen auf Erteilung eines Visums

zu Studienzwecken, soweit das Visum nicht nach § 34 Nr. 3 zustimmungsfrei ist, mit der Maßgabe, dass die Frist drei Wochen und zwei Werktage beträgt.

(2) Wird der Aufenthalt des Ausländers von einer öffentlichen Stelle mit Sitz im Bundesgebiet vermittelt, kann die Zustimmung zur Visumerteilung auch von der Ausländerbehörde erteilt werden, die für den Sitz der vermittelnden Stelle zuständig ist. Im Visum ist ein Hinweis auf diese Vorschrift aufzunehmen und die Ausländerbehörde zu bezeichnen.

(3) Die Ausländerbehörde kann insbesondere in dringenden Fällen, im Fall eines Anspruchs auf Erteilung eines Aufenthaltstitels, eines öffentlichen Interesses oder in den Fällen des § 18 oder § 19 des Aufenthaltsgesetzes der Visumerteilung vor der Beantragung des Visums bei der Auslandsvertretung zustimmen (Vorabzustimmung).

§ 32 Zustimmung der obersten Landesbehörde

Ein Visum bedarf nicht der Zustimmung der Ausländerbehörde nach § 31, wenn die oberste Landesbehörde der Visumerteilung zugestimmt hat.

§ 33 Zustimmungsfreiheit bei Spätaussiedlern

Abweichend von § 31 bedarf das Visum nicht der Zustimmung der Ausländerbehörde bei Inhabern von Aufnahmebescheiden nach dem Bundesvertriebenengesetz und den nach § 27 Abs. 1 Satz 2 bis 4 des Bundesvertriebenengesetzes in den Aufnahmebescheid einbezogenen Ehegatten und Abkömmlingen.

§ 34 Zustimmungsfreiheit bei Wissenschaftlern und Studenten

Abweichend von § 31 bedarf das Visum nicht der Zustimmung der Ausländerbehörde bei

1. Wissenschaftlern, die für eine wissenschaftliche Tätigkeit von deutschen Wissenschaftsorganisationen oder einer deutschen öffentlichen Stelle vermittelt werden und in diesem Zusammenhang in der Bundesrepublik Deutschland ein Stipendium aus öffentlichen Mitteln erhalten, sowie ihren miteinreisenden Ehegatten oder Lebenspartnern und minderjährigen ledigen Kindern,

2. a) Gastwissenschaftlern,

- b) Ingenieuren und Technikern als technischen Mitarbeitern im Forschungsteam eines Gastwissenschaftlers und

- c) Lehrpersonen und wissenschaftlichen Mitarbeitern, die auf Einladung an einer Hochschule oder einer öffentlich-rechtlichen, überwiegend aus öffentlichen Mitteln finanzierten oder als öffentliches Unternehmen in privater Rechtsform geführten Forschungseinrichtung tätig werden, sowie ihren miteinreisenden Ehegatten oder Lebenspartnern und minderjährigen ledigen Kindern oder

3. Ausländern, die für ein Studium von einer deutschen Wissenschaftsorganisation oder einer deutschen öffentlichen Stelle vermittelt werden, die Stipendien auch aus öffentlichen Mitteln vergibt, und in diesem Zusammenhang in der Bundesrepublik Deutschland ein Stipendium auf Grund eines auch für öffentliche Mittel verwendeten Vergabeverfahrens erhalten; dasselbe gilt für ihre miteinreisenden Ehegatten oder Lebenspartner und minderjährigen ledigen Kinder.

§ 35 Zustimmungsfreiheit bei bestimmten Arbeitsaufenthalten und Praktika

Abweichend von § 31 bedarf das Visum nicht der Zustimmung der Ausländerbehörde bei Ausländern, die

1. auf Grund einer zwischenstaatlichen Vereinbarung als Gastarbeitnehmer oder als Werkvertragsarbeitnehmer tätig werden,

2. eine von der Bundesagentur für Arbeit vermittelte Beschäftigung bis zu einer Höchstdauer von neun Monaten ausüben,

3. ohne Begründung eines gewöhnlichen Aufenthalts im Bundesgebiet als Besatzungsmitglieder eines Seeschiffes tätig werden, das berechtigt ist, die Bundesflagge

zu führen, und das in das internationale Seeschiffregister eingetragen ist (§ 12 des Flaggenrechtsgesetzes),

4. auf Grund einer zwischenstaatlichen Vereinbarung im Rahmen eines Ferienaufenthalts von bis zu einem Jahr eine Beschäftigung ausüben dürfen oder

5. eine Tätigkeit bis zu längstens drei Monaten ausüben wollen, für die sie nur ein Stipendium erhalten, das ausschließlich aus öffentlichen Mitteln gezahlt wird.

§ 36 Zustimmungsfreiheit bei dienstlichen Aufenthalten von Mitgliedern ausländischer Streitkräfte

Abweichend von § 31 bedarf das Visum nicht der Zustimmung der Ausländerbehörde, das einem Mitglied ausländischer Streitkräfte für einen dienstlichen Aufenthalt im Bundesgebiet erteilt wird, der auf Grund einer zwischenstaatlichen Vereinbarung stattfindet.

Zwischenstaatliche Vereinbarungen, die eine Befreiung von der Visumpflicht vorsehen, bleiben unberührt.

§ 37 Zustimmungsfreiheit in sonstigen Fällen

Abweichend von § 31 Abs. 1 Satz 1 Nr. 1 und 2 bedarf das Visum nicht der Zustimmung der Ausländerbehörde für Ausländer, die im Bundesgebiet bis zu drei Monate innerhalb von zwölf Monaten lediglich Tätigkeiten, die nach § 16 Satz 1 der Beschäftigungsverordnung nicht als Beschäftigung gelten, oder diesen entsprechende selbständige Tätigkeiten ausüben wollen.

§ 38 Ersatzzuständigkeit der Ausländerbehörde

Ein Ausländer kann ein nationales Visum bei der am Sitz des Auswärtigen Amtes zuständigen Ausländerbehörde einholen, soweit die Bundesrepublik Deutschland in dem Staat seines gewöhnlichen Aufenthalts keine Auslandsvertretung unterhält oder diese vorübergehend keine Visa erteilen kann und das Auswärtige Amt keine andere Auslandsvertretung zur Visumerteilung ermächtigt hat.

§ 39 Verlängerung eines Aufenthalts im Bundesgebiet für längerfristige Zwecke

Über die im Aufenthaltsgesetz geregelten Fälle hinaus kann ein Ausländer einen Aufenthaltstitel im Bundesgebiet einholen oder verlängern lassen, wenn

1. er ein nationales Visum (§ 6 Abs. 4 des Aufenthaltsgesetzes) oder eine Aufenthaltserlaubnis besitzt,

2. er vom Erfordernis des Aufenthaltstitels befreit ist und die Befreiung nicht auf einen Teil des Bundesgebiets oder auf einen Aufenthalt bis zu längstens sechs Monaten beschränkt ist,

3. er Staatsangehöriger eines in Anhang II der Verordnung (EG) Nr. 539/2001 aufgeführten Staates ist und sich rechtmäßig im Bundesgebiet aufhält oder ein gültiges Schengen-Visum für kurzfristige Aufenthalte (§ 6 Abs. 1 Nr. 2 des Aufenthaltsgesetzes) besitzt, sofern die Voraussetzungen eines Anspruchs auf Erteilung eines Aufenthaltstitels erfüllt sind,

4. er eine Aufenthaltsgestattung nach dem Asylverfahrensgesetz besitzt und die Voraussetzungen des § 10 Abs. 1 oder 2 des Aufenthaltsgesetzes vorliegen,

5. seine Abschiebung nach § 60a des Aufenthaltsgesetzes ausgesetzt ist und er auf Grund einer Eheschließung oder der Geburt eines Kindes während seines Aufenthalts im Bundesgebiet einen Anspruch auf Erteilung einer Aufenthaltserlaubnis erworben hat oder

6. er einen von einem anderen Schengen-Staat ausgestellten Aufenthaltstitel besitzt und auf Grund dieses Aufenthaltstitels berechtigt ist, sich im Bundesgebiet aufzuhalten, sofern die Voraussetzungen eines Anspruchs auf Erteilung eines Aufenthaltstitels erfüllt sind; § 41 Abs. 3 findet Anwendung.

Relevante artikelen uit de VwGO

§ 52

Für die örtliche Zuständigkeit gilt folgendes:

1. ...

2. Bei Anfechtungsklagen gegen den Verwaltungsakt einer Bundesbehörde oder einer bundesunmittelbaren Körperschaft, Anstalt oder Stiftung des öffentlichen Rechts ist das Verwaltungsgericht örtlich zuständig, in dessen Bezirk die Bundesbehörde, die Körperschaft, Anstalt oder Stiftung ihren Sitz hat, vorbehaltlich der Nummern 1 und 4. Dies gilt auch bei Verpflichtungsklagen in den Fällen des Satzes 1. In Streitigkeiten nach dem Asylverfahrensgesetz ist jedoch das Verwaltungsgericht örtlich zuständig, in dessen Bezirk der Ausländer nach dem Asylverfahrensgesetz seinen Aufenthalt zu nehmen hat; ist eine örtliche Zuständigkeit danach nicht gegeben, bestimmt sie sich nach Nummer 3. Für Klagen gegen den Bund auf Gebieten, die in die Zuständigkeit der diplomatischen und konsularischen Auslandsvertretungen der Bundesrepublik Deutschland fallen, ist das Verwaltungsgericht örtlich zuständig, in dessen Bezirk die Bundesregierung ihren Sitz hat.

3. ...

4. ...

5. ...

§ 75

Ist über einen Widerspruch oder über einen Antrag auf Vornahme eines Verwaltungsakts ohne zureichenden Grund in angemessener Frist sachlich nicht entschieden worden, so ist die Klage abweichend von § 68 zulässig. Die Klage kann nicht vor Ablauf von drei Monaten seit der Einlegung des Widerspruchs oder seit dem Antrag auf Vornahme des Verwaltungsakts erhoben werden, außer wenn wegen besonderer Umstände des Falles eine kürzere Frist geboten ist. Liegt ein zureichender Grund dafür vor, daß über den Widerspruch noch nicht entschieden oder der beantragte Verwaltungsakt noch nicht erlassen ist, so setzt das Gericht das Verfahren bis zum Ablauf einer von ihm bestimmten Frist, die verlängert werden kann, aus. Wird dem Widerspruch innerhalb der vom Gericht gesetzten Frist stattgegeben oder der Verwaltungsakt innerhalb dieser Frist erlassen, so ist die Hauptsache für erledigt zu erklären.

Relevante wet- en regelgeving Frankrijk

Relevante artikelen uit de Code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile

Article L 211-2-1

La demande d'un visa pour un séjour d'une durée supérieure à trois mois donne lieu à la délivrance par les autorités diplomatiques et consulaires d'un récépissé indiquant la date du dépôt de la demande.

Le visa mentionné à l'article L. 311-7 ne peut être refusé à un conjoint de Français qu'en cas de fraude, d'annulation du mariage ou de menace à l'ordre public.

Les autorités diplomatiques et consulaires sont tenues de statuer sur la demande de visa de long séjour formée par le conjoint de Français dans les meilleurs délais.

Lorsque la demande de visa de long séjour émane d'un étranger entré régulièrement en France, marié en France avec un ressortissant de nationalité française et que le demandeur séjourne en France depuis plus de six mois avec son conjoint, la demande de visa de long séjour est présentée à l'autorité administrative compétente pour la délivrance d'un titre de séjour.

Article L 311-7

Sous réserve des engagements internationaux de la France et des exceptions prévues par les dispositions législatives du présent code, l'octroi de la carte de séjour temporaire et celui de la carte de séjour "compétences et talents" sont subordonnés à la production par l'étranger d'un visa pour un séjour d'une durée supérieure à trois mois.

Article L 313-11

Sauf si sa présence constitue une menace pour l'ordre public, la carte de séjour temporaire portant la mention "vie privée et familiale" est délivrée de plein droit :

1° A l'étranger dans l'année qui suit son dix-huitième anniversaire ou entrant dans les prévisions de l'article L. 311-3, dont l'un des parents au moins est titulaire de la carte de séjour temporaire ou de la carte de résident, ainsi qu'à l'étranger entré en France régulièrement dont le conjoint est titulaire de l'une ou de l'autre de ces cartes, s'ils ont été autorisés à séjourner en France au titre du regroupement familial dans les conditions prévues au livre IV;

2° A l'étranger dans l'année qui suit son dix-huitième anniversaire ou entrant dans les prévisions de l'article L. 311-3, qui justifie par tout moyen avoir résidé habituellement en France avec au moins un de ses parents légitimes, naturels ou adoptifs depuis qu'il a atteint au plus l'âge de treize ans, la filiation étant établie dans les conditions prévues à l'article L. 314-11 ; la condition prévue à l'article L. 311-7 n'est pas exigée;

2° bis A l'étranger dans l'année qui suit son dix-huitième anniversaire ou entrant dans les prévisions de l'article L. 311-3, qui a été confié, depuis qu'il a atteint au plus l'âge de seize ans, au service de l'aide sociale à l'enfance et sous réserve du caractère réel et sérieux du suivi de la formation, de la nature de ses liens avec la famille restée dans le pays d'origine et de l'avis de la structure d'accueil sur l'insertion de cet étranger dans la société française. La condition prévue à l'article L. 311-7 n'est pas exigée;

3° A l'étranger dans l'année qui suit son dix-huitième anniversaire ou entrant dans les prévisions de l'article L. 311-3, dont l'un des parents est titulaire de la carte de séjour "compétences et talents" ou de la carte de séjour temporaire portant la mention "salarié en mission", ainsi qu'à l'étranger dont le conjoint est titulaire de l'une de ces cartes. Le titulaire

de la carte de séjour temporaire portant la mention “salarié en mission” doit résider en France dans les conditions définies au dernier alinéa du 5° de l’article L. 313-10;

4° A l’étranger ne vivant pas en état de polygamie, marié avec un ressortissant de nationalité française, à condition que la communauté de vie n’ait pas cessé depuis le mariage, que le conjoint ait conservé la nationalité française et, lorsque le mariage a été célébré à l’étranger, qu’il ait été transcrit préalablement sur les registres de l’état civil français;

5° A l’étranger ne vivant pas en état de polygamie, marié à un ressortissant étranger titulaire d’une carte de séjour temporaire portant la mention “scientifique”;

6° A l’étranger ne vivant pas en état de polygamie, qui est père ou mère d’un enfant français mineur résidant en France, à la condition qu’il établisse contribuer effectivement à l’entretien et à l’éducation de l’enfant dans les conditions prévues par l’article 371-2 du code civil depuis la naissance de celui-ci ou depuis au moins deux ans, sans que la condition prévue à l’article L. 311-7 soit exigée;

7° A l’étranger ne vivant pas en état de polygamie, qui n’entre pas dans les catégories précédentes ou dans celles qui ouvrent droit au regroupement familial, dont les liens personnels et familiaux en France, appréciés notamment au regard de leur intensité, de leur ancienneté et de leur stabilité, des conditions d’existence de l’intéressé, de son insertion dans la société française ainsi que de la nature de ses liens avec la famille restée dans le pays d’origine, sont tels que le refus d’autoriser son séjour porterait à son droit au respect de sa vie privée et familiale une atteinte disproportionnée au regard des motifs du refus, sans que la condition prévue à l’article L. 311-7 soit exigée;

8° A l’étranger né en France qui justifie par tout moyen y avoir résidé pendant au moins huit ans de façon continue et suivi, après l’âge de dix ans, une scolarité d’au moins cinq ans dans un établissement scolaire français, à la condition qu’il fasse sa demande entre l’âge de seize ans et l’âge de vingt et un ans, sans que la condition prévue à l’article L. 311-7 soit exigée;

9° A l’étranger titulaire d’une rente d’accident du travail ou de maladie professionnelle servie par un organisme français et dont le taux d’incapacité permanente est égal ou supérieur à 20 %, sans que la condition prévue à l’article L. 311-7 soit exigée;

10° A l’étranger qui a obtenu le statut d’apatride en application du livre VII du présent code, ainsi qu’à son conjoint et à ses enfants dans l’année qui suit leur dix-huitième anniversaire ou entrant dans les prévisions de l’article L. 311-3, lorsque le mariage est antérieur à la date de cette obtention ou, à défaut, lorsqu’il a été célébré depuis au moins un an, sous réserve d’une communauté de vie effective entre les époux, sans que la condition prévue à l’article L. 311-7 soit exigée;

11° A l’étranger résidant habituellement en France dont l’état de santé nécessite une prise en charge médicale dont le défaut pourrait entraîner pour lui des conséquences d’une exceptionnelle gravité, sous réserve qu’il ne puisse effectivement bénéficier d’un traitement approprié dans le pays dont il est originaire, sans que la condition prévue à l’article L. 311-7 soit exigée. La décision de délivrer la carte de séjour est prise par l’autorité administrative, après avis du médecin inspecteur de santé publique compétent au regard du lieu de résidence de l’intéressé ou, à Paris, du médecin, chef du service médical de la préfecture de police. Le médecin inspecteur ou le médecin chef peut convoquer le demandeur pour une consultation médicale devant une commission médicale régionale dont la composition est fixée par décret en Conseil d’Etat.

Article R 211-4

Pour effectuer les vérifications prévues à l’article L. 111-6, et par dérogation aux dispositions du premier alinéa de l’article 21 de la loi n° 2000-321 du 12 avril 2000 relative aux droits des citoyens dans leurs relations avec les administrations, les autorités diplomatiques et consulaires sursoient à statuer sur la demande de visa présentée par la personne qui se prévaut de l’acte d’état civil litigieux pendant une période maximale de quatre mois. Lorsque, malgré les diligences accomplies, ces vérifications n’ont pas abouti, la suspensi-

on peut être prorogée pour une durée strictement nécessaire et qui ne peut excéder quatre mois.

Article R 311-1

Tout étranger, âgé de plus de dix-huit ans ou qui sollicite un titre de séjour en application de l'article L. 311-3, est tenu de se présenter, à Paris, à la préfecture de police et, dans les autres départements, à la préfecture ou à la sous-préfecture, pour y souscrire une demande de titre de séjour du type correspondant à la catégorie à laquelle il appartient.

Toutefois, le préfet peut prescrire que les demandes de titre de séjour soient déposées au commissariat de police ou, à défaut de commissariat, à la mairie de la résidence du requérant.

Le préfet peut également prescrire

1° Que les demandes de titre de séjour appartenant aux catégories qu'il détermine soient adressées par voie postale ;

2° Que la demande de carte de séjour temporaire portant la mention "étudiant" soit déposée auprès des établissements d'enseignement ayant souscrit à cet effet une convention avec l'Etat.

Les documents justificatifs présentés par l'étranger à l'appui de sa demande de titre de séjour doivent être accompagnés, le cas échéant, de leur traduction en français par un traducteur interprète agréé.

Par dérogation au premier alinéa:

1° L'étranger résidant hors de France qui sollicite le titre de séjour prévu à l'article L. 317-1 ou son renouvellement peut déposer sa demande auprès de la représentation consulaire française dans son pays de résidence, qui transmet la demande au préfet territorialement compétent;

2° L'étranger titulaire du statut de résident de longue durée-CE accordé dans un autre Etat membre de l'Union européenne et résidant sur le territoire de cet Etat qui sollicite une carte de séjour temporaire dans les conditions prévues à l'article L. 313-4-1, ainsi que les membres de sa famille résidant légalement avec lui sur le territoire de cet Etat qui sollicitent une carte de séjour temporaire en application de l'article L. 313-11-1, peuvent présenter leur demande auprès de la représentation consulaire française dans leur pays de résidence, qui transmet la demande au préfet territorialement compétent.

Article R 311-6

Le récépissé de la demande de première délivrance d'une carte de séjour prévue à l'article L. 313-8, aux 1°, 2° bis, 3°, 4°, 5°, 6°, 8°, 9° et 10° de l'article L. 313-11, à l'article L. 313-13, aux 1° et 3° de l'article L. 314-9, à l'article L. 314-11, à l'article L. 314-12 ou à l'article L. 316-1 autorise son titulaire à travailler.

Il en est de même du récépissé de la demande de première délivrance d'une carte de séjour délivrée sur le fondement de l'article L. 313-9 et des 1°, 4° et 5° de l'article L. 313-10 du présent code, dès lors que son titulaire satisfait aux conditions mentionnées à l'article L. 341-2 du code du travail.

Le récépissé de la demande de première délivrance de la carte de séjour mentionnée à l'article L. 313-11-1 n'autorise pas son titulaire à travailler, sauf s'il est délivré en application du II de cet article et que son bénéficiaire séjourne en France depuis au moins un an.

Le récépissé de la demande de renouvellement d'une carte de séjour permettant l'exercice d'une activité professionnelle autorise son titulaire à travailler.

Article R 311-10

Le titre de séjour est délivré par le préfet du département dans lequel l'étranger a sa résidence et, à Paris, par le préfet de police. Toutefois, lorsque son titulaire a déjà quitté la France, le titre de séjour mentionné à l'article L. 317-1 est délivré par le préfet du département où l'étranger déclare vouloir séjourner, même temporairement, et, à Paris, par le préfet de police.

Le titre de séjour porte la photographie de son titulaire.
Le préfet peut également prescrire que la remise du titre soit faite au commissariat de police de la résidence du requérant ou dans l'une des délégations régionales ou départementales de l'Agence nationale de l'accueil des étrangers et des migrations.

Relevante wet- en regelgeving Verenigd Koninkrijk

Relevante paragrafen Immigration Rules

7. A person who is neither a British citizen nor a Commonwealth citizen with the right of abode nor a person who is entitled to enter or remain in the United Kingdom by virtue of the provisions of the 2006 EEA Regulations requires leave to enter the United Kingdom.

24. The following must produce to the Immigration Officer a valid passport or other identity document endorsed with a United Kingdom entry clearance issued to him for the purpose for which he seeks entry:

(i) a visa national;

(ii) any other person (other than British Nationals (Overseas), a British overseas territories citizen, a British Overseas citizen, a British protected person or a person who under the British Nationality Act 1981 is a British subject) who is seeking entry for a period exceeding six months or is seeking entry for a purpose for which prior entry clearance is required under these Rules.

Such a person will be refused leave to enter if he has no such current entry clearance. Any other person who wishes to ascertain in advance whether he is eligible for admission to the United Kingdom may apply for the issue of an entry clearance.

25. Entry clearance takes the form of a visa (for visa nationals) or an entry certificate (for non visa nationals). These documents are to be taken as evidence of the holder's eligibility for entry into the United Kingdom, and accordingly accepted as "entry clearances" within the meaning of the Immigration Act 1971.

25A. An entry clearance which satisfies the requirements set out in article 3 of the Immigration (Leave to Enter and Remain) Order 2000 will have effect as leave to enter the United Kingdom. The requirements are that the entry clearance must specify the purpose for which the holder wishes to enter the United Kingdom and should be endorsed with the conditions to which it is subject or with a statement that it has effect as indefinite leave to enter the United Kingdom. The holder of such an entry clearance will not require leave to enter on arrival in the United Kingdom and, for the purposes of these Rules, will be treated as a person who has arrived in the United Kingdom with leave to enter the United Kingdom which is in force but which was given to him before his arrival.

26. An application for entry clearance will be considered in accordance with the provisions in these Rules governing the grant or refusal of leave to enter. Where appropriate, the term "Entry Clearance Officer" should be substituted for "Immigration Officer".

27. An application for entry clearance is to be decided in the light of the circumstances existing at the time of the decision, except that an applicant will not be refused an entry clearance where entry is sought in one of the categories contained in paragraphs 296-316 solely on account of his attaining the age of 18 years between receipt of his application and the date of the decision on it.

28. An applicant for an entry clearance must be outside the United Kingdom and Islands at the time of the application. An applicant for an entry clearance who is seeking entry as a visitor must apply to a post designated by the Secretary of State to accept applicati-

ons for entry clearance for that purpose and from that category of applicant. Any other application must be made to the post in the country or territory where the applicant is living which has been designated by the Secretary of State to accept applications for entry clearance for that purpose and from that category of applicant. Where there is no such post the applicant must apply to the appropriate designated post outside the country or territory where he is living.

29. For the purposes of paragraph 28 “post” means a British Diplomatic Mission, British Consular post or the office of any person outside the United Kingdom and Islands who has been authorised by the Secretary of State to accept applications for entry clearance. A list of designated posts is published by the Foreign and Commonwealth Office.

30. An application for an entry clearance is not made until any fee required to be paid under the Consular Fees Act 1980 (including any Regulations or Orders made under that Act) has been paid.

30A. An entry clearance may be revoked if the Entry Clearance Officer is satisfied that:

- (i) whether or not to the holder’s knowledge, false representations were employed or material facts were not disclosed, either in writing or orally, for the purpose of obtaining the entry clearance; or
- (ii) a change of circumstances since the entry clearance was issued has removed the basis of the holder’s claim to be admitted to the United Kingdom, except where the change of circumstances amounts solely to his exceeding the age for entry in one of the categories contained in paragraphs 296-316 of these Rules since the issue of the entry clearance; or
- (iii) the holder’s exclusion from the United Kingdom would be conducive to the public good.

30B. An entry clearance shall cease to have effect where the entry clearance has effect as leave to enter and an Immigration Officer cancels that leave in accordance with paragraph 2A(8) of Schedule 2 to the Immigration Act 1971.

30C. An Immigration Officer may cancel an entry clearance which is capable of having effect as leave to enter if the holder arrives in the United Kingdom before the day on which the entry clearance becomes effective or if the holder seeks to enter the United Kingdom for a purpose other than the purpose specified in the entry clearance.

BIJLAGE 6

Vragenlijst respondenten

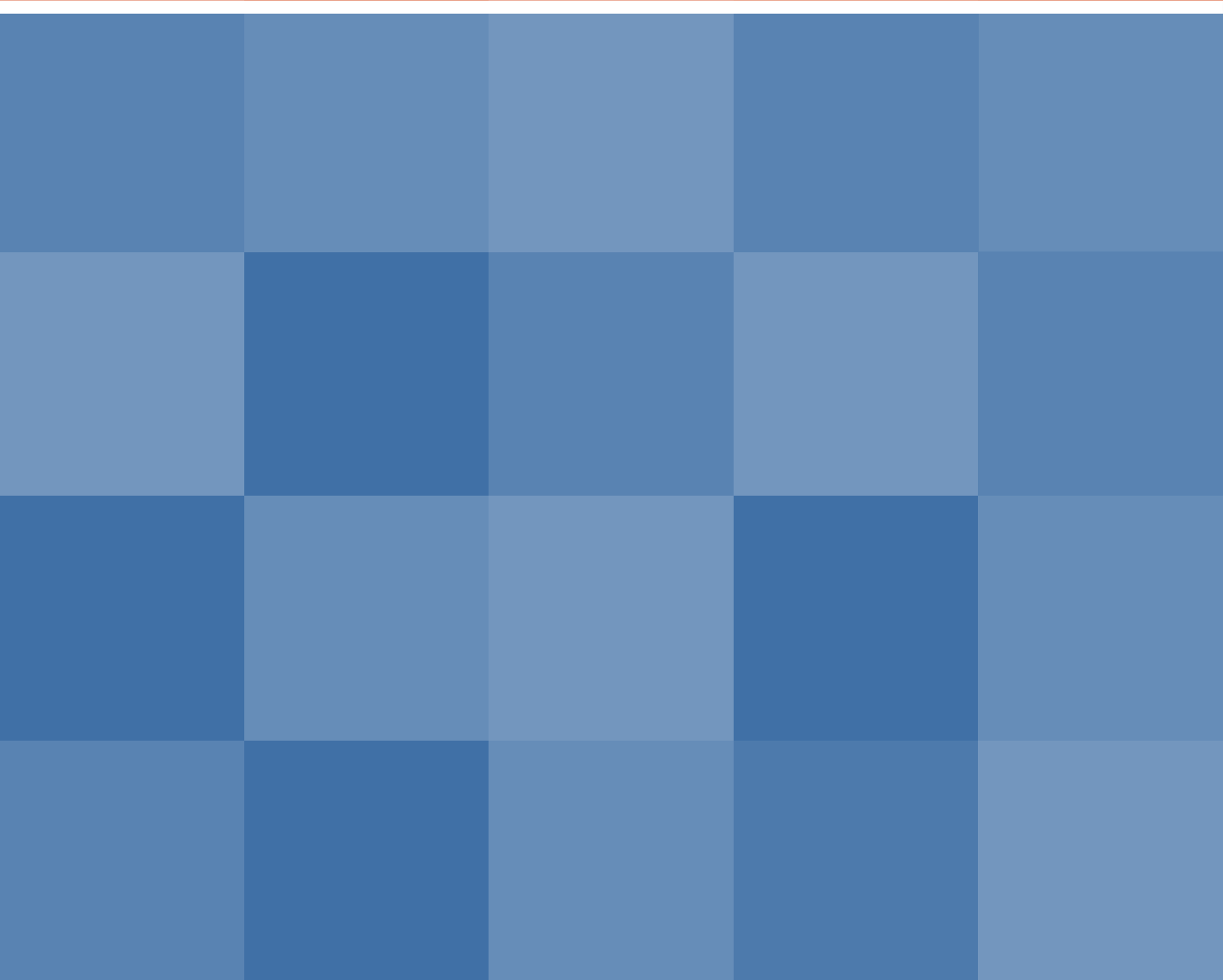
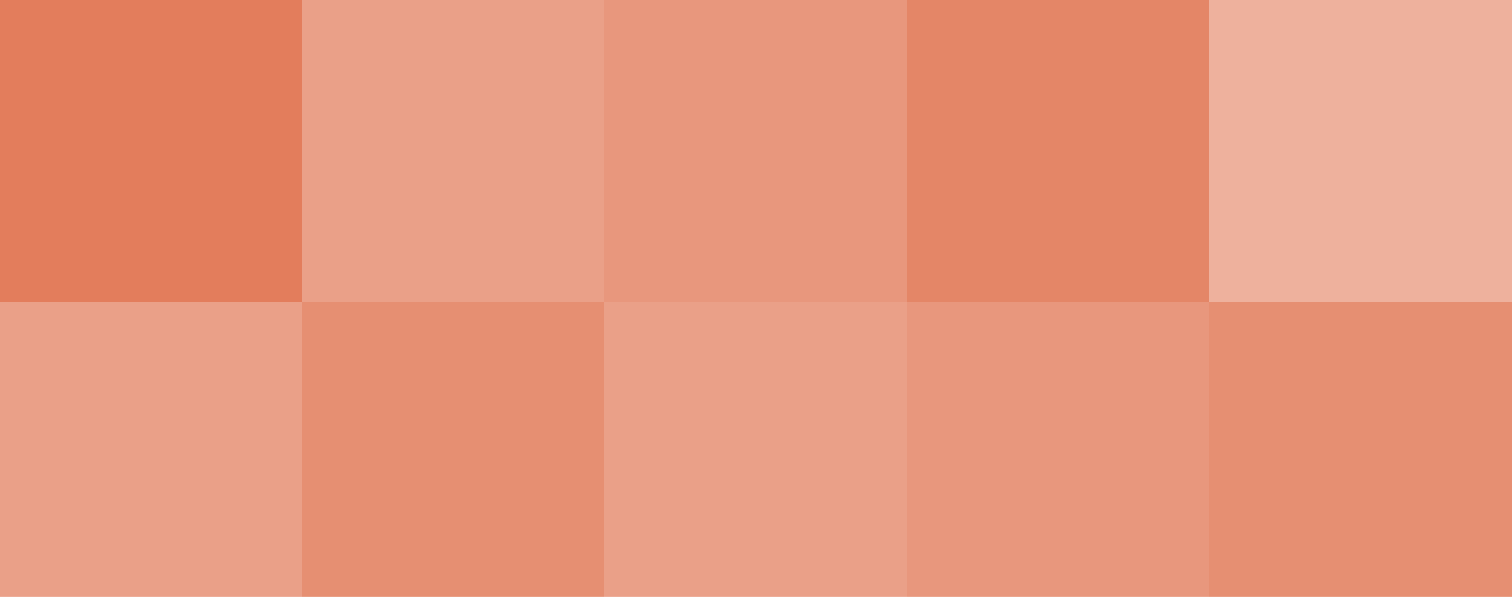
Legislative and other rules on the issue of visa for a stay of more than three months and residence permits

1. Does a third-country national who wants to stay in your country for more than three months for other purposes than asylum need to apply for a special visa or another similar document before entry?
2. If yes, (a) what is the official name of that visa or document, (b) where does the third-country national have to apply for that visa or other document?
3. In what form is that visa or other document issued (stamp, sticker, paper document or plastic card)?
4. Are residence permits issued to third-country nationals before entry in your country? If so in what form (stamp, sticker, paper document or plastic card)?
5. If so, which authority may issue such permits and to which categories of third-country nationals?
6. What are the main procedural rules, legislative and other rules, concerning applications for and decisions on a visa or other document for a stay of more than three months issued abroad before entry of the third country national?
[Please mention the relevant provisions and provide us with the texts or relevant web-link. We are interested in the rules on decision making and procedure only, not in the material rules on admission of various categories of immigrants.]
7. What are the main procedural rules legislative and other rules, concerning applications and decision making for a residence permit by a third country national immigrant who wants to get admission for other purposes than asylum.
[The explanation given under question 6 applies here, too.]
8. Does a third-country national who has obtained the visa or other document for a stay of more than three months, need to apply for a residence permit after entry in the country?
YES/NO
9. If yes, where has the application for the residence permit to be filed and which authority decides on that application?
10. To what extent does the decision making about that residence permit differ from the decision making about the national visa or similar document for a stay of more than three months? Are different criteria applied, is the checking less thorough?
11. To what extent does the second procedure on the residence permit repeat the first procedure on the visa for a stay of more than three months?

- 12(a). Are the authorities obliged to take a decision on a visa or other document for a stay of more than three months within a certain time? If yes, what is that time-limit and what are the consequences if that time-limit is not met?
- 12(b). Are the authorities obliged to take a decision on a residence permit within a certain time? If yes, what is that time-limit and what are the consequences if that time-limit is not met?
13. Which categories of third-country nationals are by law exempted from the obligation to first obtain a national long-term residence visa? Are other categories exempted in practice?
14. Is it possible for a third-country national who entered your country with a Schengen visa to apply for a residence permit in your country without having first obtained a national long-term residence visa abroad?
15. Has there been a major change of the rules mentioned in the answer to questions 6 and 7 since 1 January 2005? If so, please summarize the main elements of the change.
16. Is a third-country national with a long-term residence visa entitled to work or to look for employment before he has received his residence permit? Is that person excluded from public services during that period?
17. According to Directive 2003/86/EC on the right to family reunification, the term family reunification means “the entry and residence in a Member State by family members of a third country national”. Does the national law or authorities of your country consider that this provision of the Directive implies that there should be only one procedure and one single decision on both the entry and the residence of the family members concerned?

Practice

1. To what extent does the practice on the issue of long-term residence visa or residence permits, as described above, differ from the procedural rules (legislative and others) mentioned in the answer to questions 6 and 7?
2. Does a third-country national who has applied for a long-term residence, for a visa or a similar document, have to await the decision on his application abroad?
3. What is the average length of the decision making on the long-term residence visa? How many weeks or months elapse between application and notification of the decision to the applicant?
4. What is the average length of the decision making on the residence permit issued to a person who has been provided with a long-term residence visa? How many weeks or months elapse between application and notification of the decision to the applicant?

9 789085 210344 >

ISBN-13 978-90-8521-034-4